خبریاله

(ناول)

ډاکټر عبدالهادی حماس

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

(c) ketabton.com: The Digital Library

دکتاب ځانګړنې:

د کتاب نوم:

خبرياله ناول

ليکوال:

ډاکټر عبدالهادي حماس

د چاپ شمير:

۱۰۰۰ ټوکه

د چاپ کال:

۱۳۹۷

کمپوز:

محمد صديق علمي

خپرندوی:

ماشاءالله کتاب پلورنځی

ګرديز ښار غزني لين

د عبدالحميد ګرديزی تجارتي مارکيټ

اړيکې: ۰۷۷۵۱۷۳۸۰۷ // ۰۷۸۹۶۳۱٤۲٤

:۰۷۹۹۷۳۰۲۷٤

بشپړ حقوق خوندي دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

هغه ريښتوني خبريال ته چې خپل سپېڅلي مسلک ته ژمن او له خپله ارزښته خبر وي.

ډاکټر عبدالهادي حماس

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې ستر ځواک په ستر او مهربانه نامه

د سر څو ټکي

کوچنی وم لومړنی زده کړې مې پرمخ بوولې، هماغه مهال مې د یو چا له خولې د ژورنالیست کلیمه واوریده خورا ښه راباندې ولګېده ،دومره پرې پوه شوم چې ژورنالیست په راډیو کې کار کوي په هغه وخت کې راډیو ګانې دې ګوتو په شمار وې ډیرې ارزښت منې وي نو ما هم فکر کاؤ چې ژورنالیست یا خبریال دې نړۍ تر ټولو مهم کس دی او تر ټولو ستره دنده لري ،ځکه چې په معنوي لحاظ ددې دندې ارزښت ورځ تر بلې زما په زړه کې ځای نیو کله یې چې په ارزښت ښه ډاډه شوم نو ،له هماغې لحظې مې هوډ وکړ چې زه باید ژورنالیست یا خبریال جوړ شم ورو ورو له دولسم ټولګي نه دفراغت وخت رانیږدې کیده ما هم کلکه پوښتنه کوله چې زموږ په جنګ ځپلي هیواد کې چیرې د ژورنالیزم پوهنځي پیداکړم او د هغه د پاره کانکور ورکړم ،خو تقدیر بیا بله پریکړه وکړه زما د فراغت سره هیواد په جګړوکې ؤ ننګرهار چې هغه مهال پرامنه ولایت ؤ پوهنتون یې دې ژورنالیزم ځانګه نه درلوده زما دوهم انتخاب طب شو زه یې دې طبابت لوري ته بوتلم او ژورنالیزم راخخه پاتې هیله شوه

سره ددې چې زما دې هیلې له نیمګړي کیدو وخت وتلی خواوس هم د خبریالي جذبه راسره ده کله کله وایم کاش یو ښه خبریال واې او په دغه اغیزمنه دنده کې مې دې زړه له تله خلکو ته خدمت کولی

شاید خلکو ته سوال پیدا شي چې دا مهال تر ټولو بریالی مسلک طبابت دی هم پکې خیر دی او هم پکې خرما تاسې څنګه ژورنالیزم خوښ دی حال داچې ته یو تر ټولو لوړ مسلک طبابت کې خپلې چارې مخته بیایې ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما ځواب دادی چې له طبابت هم ژورنالیزم ارزښتمن او مهم مسلك دی ځکه چې ډاکتر یوه انسان ته په یوه وخت خیر رسوي خو خبریال په یـوه وخـت کـې ډیـرو انسانانو ته خیر رسوي، طبیب په یوه وخت کـې یـو کـس لـه درده خلاصـوي خـو خبریال که خپله دنده په په سمه توګه تر سره کړي په یوه وخت دې ډیرو دردونه او ستونزې هواروي ،خو سرچپه څومره چې خیـر رسـونکی دی بیـا پـه شر کـې هـم کتلوي اغیز کوي که ډاکتر بې غوري وکړي یوه کس ته دې مرک ګـواښ او خطـر پیښوي خو که خبریال غفلت وکړي نو بیا شاید یوه ټولنه ووژني

ډاکتر په یوه وخت کې دې یوه ناروغ غړ اوري او خبریال بیا دې یوې چامعې غـړ اوري دې یوې جامعي اواز پورته کوي دې هغوي په سـتونزو کـې دې هغـوی سره دې سیوري په ډول تر اخره مل وي

نن سبا رسنۍ چې دې نړۍ څلورمه قوه ورته ویل شوې ده همدا جورنالیست یې پر مخ وړي یوازې همدا خبریال یې د چلوولو ځواك لري ،که یوه ټولنـه ویښـه وي حتما راز به یې دې راویښیدو همدا خبریـال وي ،دې رابیداریـدو بنسـټ بـه یـې جورنالیست جوړ کړی وي او دې هغوي له برکته بـه پـه هـوښ او د خپلـو حقونـو غوښتلو ته څك ناست وي

همدارنګه که یوه ټولنه د غفلت سره ژونـد کـوي ،لـه خپلـو حقونـو نـاخبره او لـه بدبختیوسره مل وي نو شاید ښه خبریـال ونـه لـري او یـا هـم خبریـال یـې خپـل مسولیتونه هیر کړي وي کنه دې ښه خبریال په شتون کې دې ټولنې ناخبري او بې غوري ناشونې ده

زه پوره باور لرم چې خبریال دې ټولنې سترګې ،غوږ او غړ دی

که یوه ټولنه له ښه خبرياله محرومه وي نو هغه په حقیقت کې دې بـدن لـه سـترګو ،غوږونو او ژبې بې برخې ټولنه ده دې یوه نیمګړي انسان په څیـر هـیڅ دې ژونـد بساینې قسمت نه لري

په نړي کې خوځښتي او انقلابي کسان خپل بدلون دې خبریال او پـه دوی پـورې اړند رسنیو له برکته منځته راولي کنه چې رسنی نه وي ډیر اغیزمن سیاست مدار هم چې ډیر څه یې دلاسه پوره وي څه نشي کولی

(c) ketabton.com: The Digital Library

په هر حال دې خبريال په ارزښت که هر څومره وغږېږم هم کمه ده دا چې خبريال څوک دی ښه به دا وي چې ناول کې يې ولولی
د ليکنې په پای کې دې ليکوالې او ژورناليستې اغلې رڼا دوراني غورځنګ نه دې زړه له کومې مننه کوم چې د ناول په اړه يې نيکې مشورې راکړې ،او دناول منځپانګې په لا ښه والي کې راسره مرستندويه وه ،همدارنګه ګران ورور افضل زيار نه مننه کوم چې زما د کاري بوختياؤ له کبله يې زما ملتيا وکړه او دې ناول ايډيټ يې راته په ورين تندي ومانه خدای ج دې دواړه نه کموي
په هيواد کې دې ژمنو خبريالانو دې ډيريدو ،هوساينې او دې هغوي پر وجود کې د برکتونو په هيله

ډاکتر عبدالهادي حماس
پکتيا ګرديز
۹/۱/۱۳۹۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ماشاءالله خپرندویه ټولنې یادښت

ماشاالله خپرندویه ټولنه چې نوی یې په کار پیل کړی دې خپلـو هیوادوالـو دې پـاره پـه علمي ډگر کې له ډیرو هیلو سره میدان ته راوتلي او دې زړه له تله غواړي چې پـه علمـي ډکر کې خپلو هیوادوالو ته خدمت وکړي

په مورنۍ ژبه دې اثارو چاپ په هیواد کې یـوه مهمـه اړتیـا ده ،او دغـه اړتیـا او تشـه دې ماشاالله خپرندویې ټولنې مسولینو ښه درکړې ځکه خو کلک هوډ لري چې ددغـې مهمـې اړتیا دې پوره کولو دپاره پریکنده گامونه واخلي

دا ټولنه په ویجاړ هیواد کې د دعلمې مشالونو د روښانه کولو په وزله غواړي د هیـواد هـره لوړه او تیاره ژوره روښانه کړي خپل دې ملي ژبو لیکوالان وهڅوي تر څـو نـوې پنځـونې وکړي په خپله مورنۍ ژبه کې لیکنې او ژباړې وکړي او ماشاالله خپرندویه ټولنه یې ورته پـه معیاري ډول د چاپ په گاڼه ښکلي کړي

ماشاالله خپرندویه ټولنه هوډ لري چې دې معیاري کتابونو د چاپ په برخـه کـې لـه خپلـو لیکوالانو سره اوږه په اوږه ودریږي د هغوي دې تشویق دپاره د هغـوی وړتیـا وي د گـران هیواد د وگړو مخکې کیږدي

دادی نوی پیل یې د هیواد په کچه پیږندل شوي لیکوال ډاکتر عبدالهادي حماس له کتابه کوي او د هغه پنځلسم اثر چې ناول دی او خبریاله نومیږي چـاپوي او ستاسـې تـه یـې د لوستو دپاره چمتو کوي

موږ باورلرو چې دغه له تلوسې ډک کتاب به ستاسې ادبي تنده ماته او تر پایـه بـه مـو دې لوستو دې پاره ځان سره وساتي

موږ به په راتلونکي کې هم نورگټور کتابونه چې د هیـواد پـه خیـر او ښـیگڼه وي ستاسـې خدمت ته وړاندې کړو او له لوستو به مو برخمن کړو

موږ به لیکوالان وهڅو چې په نورو ژبو کې اړین کتابونه وژباړي او زموږ په واک کـې یـې راکړي ،تر څو موږ یې چاپ کړواو ټولنې ته دې لا ښه خدمت جوگه شو

دپرمختللي افغانستان په هیله

درنښت

استاد نورعلي همتیار ځاځي

د ماشاالله خپرندویې ټولنې مشر

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحيم

د کماندوو ځواکونو قومندان د يوه ټيپي سرتېري د کټ په ژۍ ناست ؤ، هغه ته د مورال ورکولو په اراده يې د هغه مېړانه ستايله، چې ټليفون يې وشرنګېده، ژر يې د ځنګ جيب ته لاس کړ خو ټليفون يې هلته ونه موند، د تليفون کړنګا ته نور هم ځير شو، تر څو يې اصلي ځای ومومي، ښي لوري ته د کټ په سر يې پرې سترګې ولګيدې، پر سکرين د نوم له کتو سره جوخت لکه موچی چيچلی کس تيارسی ودرېده؛ ځکه چې ټليفون دده په سر د يو عصاب خرابي مشر-قومندان ؤ؛ ژر يې غوږ ته ونيو. ورته وويل شول:

ياسر قومندانه! بېړنی خبر دی.

- موږ چمتو يو، خو قومندان صيب خير خو دی؟
- د کماندوو سرتېري دې ژر تيار کړه؛ رښا د هېواد مشهوره خبرياله په خپل دفتر کې برمته نيول شوې؛ دفتر دې لوړپوړيزو ودانيو په پنځم پوړ کې دی. موږ اړيو د الوتکې په وسيله د دې لوړ پوړيزې ودانی له بامه سرتېري پرې را ښکته کړو، له لاندې اړخه ختل ناشوني دي يوې ډلې مو هڅه وکړه خو ټول وويشتل شول؛ برمته کونکي ډېر ماهره او جنګيدلي کسان لري که له لاندې بيا هڅه وکړو هم له زيان پرته کومه ګټه نه لري. ياسر په خبره کې ورولېده قومندان ته يې وويل دوی څه غواړي؟ موخه يې څه ده؟

هغه ځواب ورکړ:

د رښا په بدل په زندان کې د لوی انسان تښتونکي خدای داد د خوشي کېدو غوښتنه کوي؛ رسنی هم راغلې دي پېښه په ژوندی بڼه خپروي، هېوادوال ټول منتظر دي، چې کماندوو سرتيري څه کوي. بريا ګټي او که له برمته کونکو ماتي خوري؛ خو ياد ساته ياسره موږ رښا ژوندی غواړو ،زموږ کمه تېروتنه هم د لوی زيان لامل کېدای شي.

ياسر : موږ چمتو يو قومندان صيب! خو له بامه الوتکه شايد لوړپوړيزه ودانی ونړوي؛ دا ودانی شايد د الوتکې د ناستې تاب ونه لري

(c) ketabton.com: The Digital Library

قومندان : له موږ سره د هلیکوپټر یوه ماهر پیلوټ د تعمیر پـه سر د ناسـتې ژمنـه کړې او د هر ډول زیان څخه د مخنیوي ډاډ یې راکړی دی.
یاسر : موږ چمتو یو، خو یوه ستونزه لرو، زموږ نښان ویشتونکي ټپـي دي روغتـون کې بستر دي، اړینه ده چې د رڼا له دفتر سره خوا کې دوهمه لوړپوړیزه ودانۍ هم زموږ په واک کې وي، هلته باید یو نښان ویشتونکی ولرو.
مشر قومندان وویل: ته اندېښنه مه کوه، موږ هلته داسې نښان ویشتونکي ځـای پـر ځای کړي دي چې ګل هم نه خطا کوي، تاسې ته مو هیلېکوپټر را غوښتی، له پاسه مو پر لوړپوېزې ودانې ښکته کوي نور په خپل نظامي هنر ستاسې دنـده ده، چـې دوښمن څنګه مهار کوئ. یاسر چې نوی ځوان ؤ او په کم وخت کې د سترو مافیایي کړیو په ماتیدا او ځپلو مشهور ؤ د امر مو پر ځای کېږي ځواب سره یې ټیلفون پرې کړ. په خپلو سرتېرو یې غږ وکړ: په دریو دقیقو کې چمتـو شـئ. د دوی لـه چمتـو کېدو سره سم یاسر قومندان د دوی د چمتووالي ارزیابي پیـل کـړه؛ مګـر د لیکـه شویو سرتېرو په څنګ کې یې شریف سرتیری تر سترګو نه شو، په بیـړه یـې زنـګ ورته وواهه ورته ویې ویل: شریف زمریه! ته دا بېړني عملیات وګوره او ته د تا تـرې تم کېدل وګوره؛ ته خو پوهېږې، چې زما داسې عادتونه نه خوښېږي.

- قومندان صیب! په یوه ښته کې بند پاتې یم، یوه ډله خلکو د رڼا خبریالې دفتر تر برید لاندې نیولی دی غواړي، چې رڼا له ځان سره برمتـه کـړي، ډېر بد حال دی له هماغه اړخه ډېر شور او د ډزو غږونه اورم.
- موږ هم په هغه دفتر عملیات کوو، وسله درسره شته؟
- هو
- نو زموږ تر رارسېدو کوم اقدام ونه کړې، وضعیت په چټکۍ سره څاره، رڼا ته هر ګواښ خپل ګواښ وګڼه، هغې ته زیان ټولو کمانـډو ځواکونـو تـه زیان او بدنامي ده، نو خپل ځواکونه بدنامي ته مه پرېږده، برمته کـونکي څاره او وګوره چې دوی څو تنه دي په دغه ځای کې ستا شتون ډېر اړین دی، موږ مکلف یو چې رڼا ژوندۍ وژغورو؛ دې پیښئ ځـای تـه ټـولې رسنۍ راغلې دي، د کمانډو ځواکونو دې عملیاتو جریان په ژونـدی بڼـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

خېروي، که موږ په دې عملیاتو کې بریالي نه شو نو موږ ته به بلا ستونزې جوړې کړي.

سرتېري ښه صیب! وویل.

شریف د رڼا دفتر ته په دېرش متري کې ولاړ ؤ غوښتل یې ځان ته یو ډاډمن ځای پیدا کړي، چې په ننبه شوې مرمۍ یې له غاړې سره تېره شوه، سر یې ټیټ کړ او ژر له ده سره نږدې خونې ته ننه وت، خپله وسله یې راواخیسته، مرمۍ یې تېره کړه د تیارسۍ په ډول یې دفاعي حالت ونیو؛ د وره له چولې یې دهلېز ته وکتل، د رڼا فتر مخې ته یې په یوه ساتونکي نظر ولګېد، چې وارخطا وارخطا یوې بلې خواته ګوري څو له حمله کونکو کوم کس پرې وار لومړی نه کړي. له کیڼ لوري یې د ضربه یي مرمیو غږ واوریده، ساتونکي هغه لور ته په دفاعي حالت کې د خپلې وسلې زخه ونیوله، چې له بله اړخه یې مرمۍ په کپرۍ ولګېده، له درز سره په ځمکه ولوېده. د هغه له لوېدو سره سم شریف یوه ډله برمته کونکي وسله وال ولیدل، چې د وژل شوي ساتونکي په خوا کې د دفتر په لور په بیړه اوچت ګامونه اخلي؛ ترڅو خونې ته ننه وځي او هدف ترلاسه کړي. شریف پوه شو چې دوښمن موخې ته د رسېدو په حال کې دی په غړېدلو سترګو یې دا ظلم لیدل ونه شو زغملی په دې خاطر، چې وحشي وسله وال د رڼا عزت ته زیان ونه رسوي، د قومندان امر یې له یاده وباسه، لاس په ماشه دهلېز ته راووت دوه وسله وال یې داسې له مخې لرې کړل لکه د اړې په وړاندې د ونې برغنډونه، چې غورځې، هغوی د ده مرمیو ته مقاومت ونه کړ په ځمکه ولوېدل، شریف دریم کس په زخه کړ خو له پیر مخکې یې سینه یې وسوځېده درې غبرګې مرمۍ یې له سینې ووتې سترګې پرې تورې شوې وسله یې له لاسه ولوېده نور نو وسله والو ته میدان خالي شو هغوی په بیړه د رڼا د دفتر په لور رهي شول. وسله والو کسانو دفتر ته له داخلېدو سره سم شور او ځوګ جوړ کړ، دوی هڅه کوله، چې په خپلو قهرجنو او وحشیانه غږونو او د وسلو په ښکاره کولو رڼا وارخطا او ووېروي، ترڅو د دوی له غوښتنې سره سم هغه څه وکړي، چې دوی یې ورته وایي. دوی په دې تمه ؤ چې رڼا به یې په لیدو زارۍ پیل کړي او چغې به ووهي خو رڼا د دوی د تمې خلاف لکه یو زړه ور سپاهي د برمته کونکو په ور ننوتو، په دوی غږ وکړ ورته ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

مخکې رانه شئ، تاسې بې اجازې زما دفتر ته نشئ راتلای، په بیره ووځئ. د ډلې مشر ورنږدې شو د تمانچې میل یې د رڼا په سر کېښود ورته ویې ویل:
شور ونه خورې کنه ماغزه دې شیندم، تا له موږ اجازه اخیستې وه، چې زموږ د ډلې په اړه دې د انساني قاچاق راپور خپور کړ او له کبله یې زموږ مشر خدای داد ونیول شو؟ تاسې له موږ اجازه اخیستې وه، چې زموږ قوي ډله دې تیت او فرق کړه او د مشر له سیوري دې محرومه کړه؟ تاسې موږ ته لویه ضربه راکړه، په میلونونه روفۍ زیان مو راورساوه؛ زموږ د ټول کاراوبار خنډ شوئ، تا موږ نه پېژاندو چې له موږ سره سر وهل له کمر سره سر وهل دي. له موږ سره د داسې لوبې جرئت خو تر اوسه چا نه ؤ کړی، تاسې دا جرئت له کومه کړ؟ له موږ سره د مخامخ کېدو لپاره خو زورور خلک هم سل ځله فکر کوي، بیا اقدام کوي؛ ځکه هغوی پوهېږي، چې له موږسره د مقابلې پایله څه وي؛ یوازې او یوازې مرګ بس.
رڼا په وسله وال برمته کونکي کې قهرجنې سترګې ونیوې؛ ورته ویې ویل:
ځناوره! که ته ما په مرګ ګواښې زه له مرګه نه ډارېږم او نه زما په مرګ کیسه ختمېږي؛ رڼا یوه نه ده چې په وژلو به یې کیسه ختمه شي او ستاسې د انساني وحشتونو لړۍ به همداسې روانه وي؛ زما نور د همدې لارې لارویان شته، چې د هر ظالم له ظلمونو به پرده پورته کړي، د هغوی وحشي کړنې به ولس ته د لمر غوندې روښانه کړي، هیڅ یو ظلم به مو نه پټېږي، هغوی به تر هغو خپلو نارو ته دوام ورکوي، چې ستاسې له بربریته ټول بشریت وژغوري، وحشت مو له منځه یوسي او خلکو ته ډاډمن ژوند برابر کړي. له دې سره سم وحشي وسله وال د رڼا سرته په نیول شوې تمانچه هغه په سر ووهله، د وسله وال تمانچه خورا درنه وه رڼا په سر شدیده ضربه وخوړله، له خپله سره یې ځاځکي، ځاځکي وینې لیدې چې د څڅوبي په څېر یې له ګوړګوتي ویښتانو د مېز پر مخ لوېدې، خو دا چې د حق او باطل جنګ ؤ رڼا د ظربې له لاسه په مخ کې هم تروه نه شوه خپلو خبرو ته یې دوام ورکړ، وسله وال ته یې وویل:
زه رڼا نومېږم، دوه کاله وړاندې مې د ژورنالېزم له پوهنځي څخه د فراغت په ورځ د ولس سره ژمنه کړې او قسم مې خوړلی، چې زه به خپل سپېڅلي مسلک ته وفاداره او ژمنه پاتې کېږم، د هر غدار پټه څېره به بربنډه وم، د هغوی وحشتونه به برملا

(c) ketabton.com: The Digital Library

كوم، له ولس سره به د هرې ستونزې په وړاندې لكه سپر دريږم د هيڅ داسې وحشت د اور لمبې به رانه ځپانده نشي، چې وګړي مې وسوزوي او ظالم يې لكه سپينه كوتره سرې سترګې وګرځي، دا فكر زما په وجود كې چې د ظالم د ظلم په وړاندې به خاموشه شم خيال دې محال او جنون دى نو؛ ځكه زما د ګواښلو هڅه مه كوئ. رڼا غوښتل د خپلو هيلو خبره نوره هم وغځوي، خو د وحشي ځناور برمته كونكي له درانه سوك سره يې خوله پيوند شوه، د رڼا سر ګنګس شو، شونډې او له ګذارسره لګېدلى مخ يې بې خوده شو؛ ځكه د مخ غوښه يې د درانه سوك او د مخ هډوكو ترمنځ راغله، د سوك ګذار دومره ځواكمن ؤ، چې د رڼا له سره يې پړونى وغورځاوه، په سترګو يې توره شپه شوه، خو له دې بد وضعيت سره سره يې بيا هم ژر پړونى په سر كړ؛ څو حيا او عفت يې مات نشي، له هغه وروسته يې خپل نازك لاس خپلو شونډو ته ويوړ د لاس له راښكته كېدو سره سم يې خپلې قلمي ګوتې او ورغوى د خپل ځان په وينو سور وليده، له ګنګسيته خپل عادي حالت ته نه وه راغلې، چې ورته وويل شول:

ته دامه هېره وه، چې ته زموږ په ولكه كې يې، د ژوند او مرګ پرېكړه دې موږ كوو، ته موږ ته ليكچر مه راكوه او نه موږ دې فلمي خبرو ته وخت لرو.

- موږ درته د پوليسو د مشر ټليفون رخ كوو ورته ووايه، چې زموږ رئيس خدايداد چې ستا پليتې ژورناليستې له املـه پـه بنـد كـې دى را خوشې كړي، كنه ته وژل كېږې.
- زه دا كارنه شم كولى، زما ساه دومره ارزښت نه لري، چې د خپلو مظلومو خلكو په سر يې سودا كړم، كه زما په مرګ هم تمام شي زه دا كار نه كوم او نه د مرګ پروا لرم.
- دا سمه ده چې د خپل ځان پروا نه لرې، خو د خپلو اولادونو په فكر كې هم نه يې؟ ته مجبوره يې چې زموږ غوښتنه ومنې، ماشومان دې در په ياد كړه، هغه به څنګه شي؟
- ما واده ندى كړى، زه به د واده جشن هغه وخت كووم، چې ستاسې ناولې څېرې د خپل هېواد له پاكې ځمكې وركې كړم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

برمته کوونکي له غروره ډکه خندا وکړه، ويې ويل: مور هـم نـه لـرې؟ خوينـدې او ورونړه هم نه لرې؟

رنړا د دې خبرې په اورېدو ټکان وخوړ، تر دې دمخه يوازې د ځان په وير کـې وه مور، دوه خويندې او کوچنی ورور ترې هېر ؤ.

له ځان سره مشغوله شوه، ويې ويل:

شايد زما د پېښې نشرات په ژوندۍ بڼه په ټلوېزوني خپرونو کې خپاره شي؛ که مـور او خويندې مې دا حال په ټلوېزون کې ووينې زړه به يې ودرېږي.

ژر يې وسله وال کس ته وويل:

د پولسو مشر ته زنګ وکړه، تاسې چې څه وايئ زه يې منم د پوليسـو مشرـ تـه هغـه خبرې کووم، چې تاسې يې غوښتنه لرئ.

د پوليسو د مشر نمبر رخ شو، رنړا په ژړغوني اواز په قومندان غږ وکړ ورته ويې ويل:

قومندان صيب! د پېښې نشرات لکه، چې په ژوندۍ بڼه دي، د خدای لپاره زموږ د کوځې برېښنا پرې کړئ؛ که مور او خوندې مې زما په برمته کېدو خبرې شي زړه به يې وچوي، هغه د زړه او شکر ناروغي لري له دې خبرې سره رنړا غريو نيـولې شـوه سترګې يې له اوښکو ډنډ شوې ستونی يې را ډک شـو د خـبرو کولـو ځـواک يـې نيمګړی شو په مېز ايښی دسمال يې راواخيست خپلې اوښکې يې پرې پاکې کړې، بيرته يې خپل همت را ژوندی کړ، سره ورغلی ستونی يې چوله شوه د خبرو تـوان يې وموند قومندان ته يې وويل:

قومندان صيب! تاسې مه وارخطا کېږئ زما مرګ او ژوند د دې وحشيانو په لاس کې ندی، زما ژوند د هغه چا په لاس کې دی، چې زما په تن کې ساه ښکته پورته کوي، زما په اړه فکر ونه کړئ او نه زما په سر د دغو ځناورو خبرو منلو ته چمتو شئ، ما بـه خدای ژغوري او که ونه هم ژغورل شم تقدير به مې د ژوند پاڼه زېړه کړې وي، نـو پروا يې مه لرئ؛ ځکه ولس په ما دا حق لري، چې زه ورته د ځان قرباني ورکړم. که ووژل هم شم، يوه رنړا به خاموشه شي، ګوندې زما وژنه سل رنړا ګانې نورې وزېږوي او د ډېرو مظلومو د وژلو مخنيوی شي ماته مې له ژونده هم دا مهمه ده، چـې کـه مور مې يو ساعت هم زما په برمته کولو ناوخته خبره شي له ماسره به مو لوی کمـک کړی وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رڼا دې نورو خبرو دپاره ژوره ساه واخیسته خو خبرو کولو ته وخت پاتې نه شو، ځکه چې د وسله والو برمته کونکو مشر په مخابره کې پر خپلو ملګرو غږ وکړ: هیلیکوپټر زموږ د لوړ پوړیزې ودانۍ په سر کېناست، سرتېري د وزر لرونکو مرغانو په څېر ترې را کوزېږي اوس ګوابن له پورته طرفه دی هغوی غواړي په هر قیمت تر رڼا ځان راورسوي او هغه زموږ له منګولو وژغوري؛ خو د دوی سرتېرو ته اجازه ورنه کړئ،چې تر خپلې موخې راورسیږي، د وسله والو د مشر خبرې په خوله کې پاتې شوې، ځکه چې مرمۍ یې په ټنډه سریښ شوه، لنډ مهال له پاسه دهلیزونه د بټ نېنو په څېر د مرمیو درزا په سر واخیستل، وسله وال پوه شول چې دا کمانډو ځواکونه د هغو سرتېرو په څېر نه دي، چې دوی مخکې په لاندې پوړ کې له پښو وغورځول.

دوی باوري شول چې دا برېښنا ته ورته تېز عملیات کوي؛ ځکه خو یې د مقاومت مړال شېبه په شېبه کم ځواکه کېده او د دوی کسان یو په بل پسې د مرمیو ښکار کېدل، صحنه ترې خالي کېده له وروستي کس نه نوره لاره ورکه شوه رڼا یې د سر په ویښتانو کې ونیوله، په ورمېږ یې د تمانچې میل ورکېښود یو داسې پنا ځای ته یې ویوړه، چې هلته یې د ډال په توګه وکاروي، څو دقیقې نه وې وتلې چې کمانډو ځواکونه رڼا او وسله وال کس ته په لس میتري کې ودرېدل. کمانډو د وسله وال کس اړخ ته د ویشتولو په موخه وسلې په زخه کړې خو هغه ځان پنا کړی ؤ، یوازې وسله یې ښکارېده، چې د رڼا سر ته یې نیولې وه. رڼا د کمانډو سرتېرو په لیدو هیله مندې سترګې د هغو په څېرو کې ونیولې، له خوښې یې په لېمو کې اوښکې ډنډ شوې، د کمانډو ځواکونو ډلګي مشر په قهرجنه لهجه پر وسله وال غږ وکړ، ورته ویې ویل:

بې غیرته ایله دې په مېرمنو زور رسېږي؟ نارینه ؤ ته بهر راووځه، چې د ژوند په خوړو دې پوه کړي.

هغه لا هماغسې په خپل ځای کې پټ سنګر نیولی ؤ. ډلګي مشر بیا غږ پرې وکړ ورته ویې ویل:

ته نه پوهېږې، چې زموږ تور سرو ته، څوک د زیان رسولو هڅه وکړي موږ څه سزا ورکوو، تسلیم شه کنه داسې به دې ودردوم، چې خپل مرګ رانه په زاریو وغواړې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وسله وال کس یې په ځواب کې ګوابنرنده وویل: که د رنا ژوند غواړئ نو وسلې پـه ځمکه کېږدئ، ماته د وتلو لار راکړئ کنه لـه مانـه مخکـې بـه د رنـا پـر سر مرمـۍ خښېږي.

کماندېو کسانو د هغه د وارخطاي په پار په هغه نورې چغې هم وکړې د مرګ ګواښونه یې ورته واورول، خو هغه خپله تېره خبره تکراروله او ویل یې: زما له مرګ مخکې به مو خبریاله مري؛ زه ستاسې په اخطارو نه ډارېږم او نه تسلیمېږم.

د کماندېو سرتېرو یوه او بل ته وکتل، ډلګي مشر ته یې وویل: مونږ بله لاره نه لـرو، وسلې باید په ځمکه کېږدو؛ ځکه چې د رنا ژوند مونږ ته تر هر څه مهـم دی، دوی خپلې وسلې په ځمکه کېښودو ته لانه وې رسولې، چې شیندلي مـاغزه او وینــې لـه چت سره پیوند شول؛ ټولو یو بل ته حیران وکتل، وارخطا یې په یو بل کې سترګې خښې کړې ټولو فکر وکړ، چې رنا یې وویشته. عملیات ناکام شول هر څـه پـه اوبـو لاهو شول؛ رنا هم زبون وهلې ولاړه وه، لنډ مهال وروسته د رنا برمته کونکی لکه د ونې برغنډ د هغې له څنګ سره ولوېد؛ نښان ویشتونکي په خپله مخابره کې غږ وکـړ ویې ویل:

مه وارخطا کېږئ د خفګان څه نه دي شوي، د رنا له برمته کـونکي وسـله وال مـې خلاص کړئ. د ټولو الوتو رنګونو ته وینه ورغله، له خوښي یې یو بـل پـه غېـږ کـې ونیول د رنا له روغتیا ډاډمن شول؛ هغه یې له پنځم پوړ راښـکته کـړه، امبولاسـونه ولاړ ؤ خو رنا روغتون ته له تللو دړه وکړه، ویې ویل:

زه ښه یم که له ماسره ښه کوئ نو کورته مې ورسوئ، د مور څنګ ته ځم مخکې له دې، چې مور مې زما له پېښې خبره شي باید ما ووینې.

د رسنیو استازي هم خورا ډېر راغلې وه؛ ځکه د دوی یوې هم مسلکې د ښـامار پـه خوله کې د ژوند خطرناکې شېبې شمېرلې او ژغورنه یې دوی ته له ډېر ارزښته خالي نه ؤه، کور ته له تګ مخکې خبریالان پرې راټول شول د څو جملو ویلو هیلـه یـې ترې وکړه.

رنا له خپل جیبه دسمال را واخیست د خپل مخ وینې یې پرې پاکې کړې، تر څو د انساني قاچاق، ډلې د زور زیاتي نښانې له لیدونکو پټې کړي؛ خبریالانو تـه یـې پـه لنډو الفاظو کې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه یوه خبریاله یم، په حقیقت کې د ولس ژبه یم، د هېـواد د سـتونزو پـه راپورتـه کېدو کې د خلکو د زړه اهتزاز یم؛ خو یو شمېر د انسـانیت پـه جامـه کـې وحشي ـ ځناور غواړي دا اهتزاز ودرووي دا غږ خپ کړي، د ولس دا ژبه ودرووي هیله یې ده چې په دې هېواد کې چې کوم وحشي کړنې دوی تر سره کوي باید په وړاندې یې څوک ونه درېږي او نه یې په وړاندې اواز اوچت شي، کنه د تل لپاره به یې بې غږه کړي او له منځه به یې یوسي؛ خو زه دا د حق اواز خاموشي ته نه پرېږدم، که مـوږ څوک په مرګ ګواښي او یا مو د ترور هڅه کوي، وژني مو او زموږ د له منځه وړلـو اراده لري، هیڅ پروا یې نه لرو او نه دا کار زمونږ په رسالت کومـه اغېـزه کـوي، د یوې رڼا په له منځه وړلو دا بهیر نه درېږي او نه زموږ د څپانده بهیر په وړاندې داسې کړنې کوم خنډ رامنځته کولی شي.

هغوی که دا هیله لري، چې له موږه به میدان ورخالي شي د هغوی دا هیله خـوب دی، خیال دی او محال دی.

دوی غواړي موږ ووېروي، خو زموږ په زړونو کې د خدای وېره، مسلک ته ژمنتیا او له ولس سره دومره مینه ده، چې د دوی وېرې ته پکې ځای ندی پاتې شوی.

رڼا غوښتل نورې خبرې وغځوي، خو د خبرو په منځ کې چوپ شوه له یـوه لـوري سره یې سترګې وګنډل شوې سترګې یې نه رپولې، خو د اوښکو غټې غټې څـاڅکې یې د ګرېوان په لوري څڅېدل. ټول ولاړ خلک اړ شول د رڼا د سترګو نظر پـه لـور وګوري، له کتو سره سم یې ولیدل، چې یو څوک پښې لوڅې په اوچتو ګـامونو د رڼا په لوري را روان دي، د لېونیو په څېر تګ، زېړ زبېښلی مخ لـري، پـه وارخطـا څېره او راوتلو سترګو له دوی د یوه ورک کس په لټه کې دي، په لومړي سر کې خو ټول حیران شول چې دلته څه روان دي خو د را روان کس په رانږدې کېدو ټولـو احساس کړه، چې د رڼا مور، دوه خویندې او کوچنی ورور په داسې حالت کـې د دوی په لور په اوچتو ګامونو لاره لنډوي، چې د مور پړونی یې په ګرېوان کې پروت دی. د مور ناسم او وېرېدلي حالت ټول خلک خفه کړل، د هغې لالهانده او بګراوه کړنو هر چاته د مور د مینې کیسه کوله.

د خپل اولاد په مینه کې د جنون تر بریده ویریدلې مورکۍ راورسیده او له خپلـې لښتې لور نه یې غېږ ګډه کړه، زړه ته یې نږدې کړه، بار بار یې په مـخ او تنـډه پـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

داسې حالت کې ښکولوله، چې د هر ځل ښکولولو سره به يې په وجود هم ژور نظر غورځاوه، تر څو يې د پېښې له لاسه پر وجود ټپونه ووينې کله يې چې د رڼا په غېږ زېږه موړ شو تاو شوي لاسونه يې ترې لرې کړل بيا يې ښکته پورته ورته وکتل؛ په ژړه غوني اواز يې ورته وويل: لورې! ډېره يې ووهلې؟ د هغوی هيڅ رحم درباندې رانه غی؟

رڼـــا يـــــې د ډاډ هڅـــــه وکــــړه ورتــــه ويــــې ويـــــل: مورې! هر څه سم دي، ماته هيڅ زيان ندی اوښتی، خدای ستا د دعاو له برکته لـه هغو وحشي خلکو وژغورلم، خو ته چا خبره کړې؟ مور يې وويل:

لورې! يو ناڅاپه مو په غير معمول ډول بريښنا لاړه، لږ وروسته له بهر څخه دې ماما زنــــــگ وکـــــــــړ ويـــــــــې ويــــــــــل:

رڼا چيرې ده؟ ما ځواب ورکړ: هغه دفتر ته تللې.

بيا يې وويل: تاسې له کوره مه وځئ د هغې په دفتر کې څه ګډوډي پېښه شوې، زه چاته زنګ کوم هغه به يې کورته راولي، نور يې ټليفون پرې کړ.

ددې خبرې په اورېدو اسمان او ځمکه راباندې راغله، په ځان نه يم پوه شوې، چې پـــــــه څـــــــه ډول تـــــــر دغـــــــه ځايـــــــه راورســـــــېدم.

رڼا خپله مور له لاسه ونيوله ورته ويې ويل: ځه مورې کورته ځو، نورې خبرې هلته کوو.

دوی کورته لاړې، رڼا د خپل وجود په وينو رنګ شوې جـامې بـدلې کـړې، بيـا د خپلې مور څنګ ته راغله ورته يې وويل:

مورې! نن مې په خپلو سترګو وليدل، چې ستاسې له دعاوو فولادي دېوالونـه راتـه جوړېدل او هرې بلا ته به د سپر په څېر درېدل.

مور يې خبرې ور پرې کړې مخ يې ترې واړاؤ، ورته ويې ويل: زه له تا خفه يم.

ـ ولې؟

ـــ ته طب پوهنځي ته بريالۍ شوې وې، هغه دې ونه وايه؛ څه به ښه وه چــې اوس دې د انسانانو روغتيا پالنه کولای، ولې دې ژورناليزم ته ځـان رابـدل کـړ؟ لـه دې سرخوږي دې څه غوښتل؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

رڼا په خنداشوه؛ خپلې مور ته یې د قناعت په پار وویل: مورې! زه دا درسره منم، چې زما مسلك له ننگونو سره مل دی؛ خو زما مسلك له طبابت څخه زر ځله ډېر خیررسونکی دی؛ طبیب د یوه انسان ژوند ژغوري خو ژورنالېست بیا د ټولنې ژوند ژغوري، طبیب یوه انسان ته د خدای په مرسته نیك مرغي ور رسوي خو ژورنالېست بیا د ټولو د ښه راتلونکي په لټه کې وي.

ــ لورې خبره دې منم، خو زموږ په هېواد کې دا هر څه د ځان په بیه کېږي، دلته خو د بیان ازادي نشته دلته، چې څوك د چا گټې وننگوي یا د چا د فساد برغولی پورته کړي د مرگ سزا ورکول کېږي، دلته انصاف نشته زور حاکم دی، ټوپك برلاسی دی او ټوپك له مرگه پرته نور څه کولی شي؟ موږ پرته له تا څوك لرو؟ که خدای مه کړه ته ونه اوسې، د دې کور پالنه به بیا څوك کوي؟ ته په دې خوښه یې، چې مور دې بیا د گدایي له لوښي سره د هر کور دروازه ټکوي؟

رڼا یې په خوله لاس ورکېښود ورته ویې ویل:

مورې! هغه ورځ دې خدای ج نه راولي، چې ته نورو ته اړه شې.

مور یې د رڼا لاس له خپلې خولې لرې کړ، خبرو ته یې دوام ورکړ

- ته ضدي یې، ما څومره منتونه او زارۍ درته وکړې، چې طب پوهنځی ووایه کار به دې له روغتون او ناروغانو سره وي، له دې هره ورځ مړه کېدو به دې څه غوښتل، تا داسې مسلك غوره کړ، چې هره لحظه د گوابښ سره مخ کېدای شې.

رڼا د مور خبرو غمجنه کړه؛ ځکه د مور له خبرو یې درك کوله، چې هغه د خپلې لور گواښ څومره ځوروي نو د مور د ډاډ گېرنې په اړه یې هغې ته ووېل:

مورې! ته په حقه یې، موږ په داسې یوه هېواد کې ژوند کوو، چې دلته زور، جبر او پیسه حاکمه ده. دلته اوس هم خلك د ټوپك له شپېلۍ روزي گټي خو د حل لاره دانه ده، چې کرار کېښنو. دلته د باطل د ورك کولو لپاره قرباني ته اړتیا ده، دلته د سمون او ټیکاو لپاره سرښندنو ته اړتیا ده، موږ که غواړو خپله ټولنه د روڼتیا په لور بوځو نو اړینه ده، گواښ ومنو او دې ته چمتو شو چې خپله وینه د دې هېواد د بقا او ښه راتلونکي لپاره نذرانه کړو.

دوی خبرې کولې، چې رڼا ته زنگ راغی، د ټلیفون په سکرین یې ولیدل، چې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

رئيس سکرتر يې زنګ وهلی؛ پرته له دې، چې د رڼا د روغتيا پوښتنه وکړي ورته وويل شول: رڼا سبا سهار رئيس صيب بللې يې، رئيس صيب ويل: چې د کار له پيل وړاندې بايد زما دفتر ته راشي.

رڼا ورته وويل سمه ده، نور ټليفون پرې شو. د سکرتر د خبرو له اورېدو سره رڼا نارامه شوه.

له مور نه يې خپل اطاق ته د تللو اجازه وغوښته، خپل بستر کې څملاسته او له دفتره د راغلي ټليفون په اړه يې فکر مشغول شو، له ځان سره په خبرو شوه، زه رئيس ولې غوښتې يم؟ هغه په بدل د دې، چې ماته ډاډ راکړي، راشي زما پوښتنه وکړي او ما وهڅوي برعکس يې زه په غير متراقبه ډول دفتر ته وغوښتم؛ داسې څه شوي، چې رئيس راسره په داسې رويې مجبور شوی؟ هغې په دې اړه ډېر سوچونه وځغلول خو ډاډمن ځواب يې ترلاسه نه کړ.

رڼا په همدې سوچونو کې سترګې سره ورغلې، خو يوې ژورې انديښنې يې خوب ګواښه ، کله به نيمه ويښه ويده شوه او کله به يې بيا له چت سره سترګې وګنډل شوې ، له ازانونو نه مخکې يې دې ازان په تمه سترګې رڼې وې ، دې سهار په راختو يې اودس او لمونځ وکړ لا يې رسميات پيل نه ؤ چې مرکزي دفتر ته ورسېده ، په دغه دفتر کې به دوی حاضري هم لاسليک کوله د حاضري خونې ته لاړه، له جيبه يې قلم راوکيښ غوښتل يې چې د خپل نوم ځای کې لاسليک وکړي، د حاضري مامور يې د لاسليک په ځای خپل رغوی کېښود. رڼا دوه ګامه شاته لاړه، بيا يې د حاضري په مامور کې غوصه ناکې سترګې خښې کړې ورته ويې ويل:

دا څه ډول بې ادبي ده، ! زه تا سره دا ډول ټوکې نه لرم.

- لورې! زه ټوکې نه کوم، نه ستا د ځورولو هڅه کوم او نه زما عمر د داسې ټوکو سره سمون خوري، موږ ته همداسې دستور راکړل شوی؛ رئيس ويلي چې لومړی رڼا بايد زما دفتر ته راشي، له هغه وړاندې د حاضري په کتاب کې د لاسليک اجازه ور نه کړئ.

رڼا له غوسې سره سپينه شوه، له ده سره يې نورې خبرې پرې کړې، د رئيس د خونې په لور رهي شوه. د حاضري مامور ور پسې له شاه غږ کړ: لورې! موږ ستا په پاکې، وطن دوستې او هغه مبارزې وياړو، چې په خپل وجود کې يې د دې بېچاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولس لپاره لرې، زه درته ډېر درناوی لرم؛ خو هيله ده له ما خفه نشې، ماته له پاسه امر ؤ، زه مجبور وم کنه ته د داسې رويې ور نه وې.

رڼا يې خبرې اوريدې خو ځواب يې نه ورکاؤ، په چابکو قدمونو يې د رئيس د دفتر لار لنډوله، د هغه د دفتر وره ته ورسېده، دروازه يې ټک، ټک کړه. د ننوتلو اجازې غږ يې واورېد، ور يې پرانيست رئېس ته مخامخ په يوه چوکۍ کېناستله.

رئيس ته يې وويل:

مهرباني صيب!

هغه يې په دې لنډه او د هيله مندي خلاف خبره باندې لنډه مسکا وکړه ويې وويل:

ته د يوه رئيس سره خبرې کوې، نه سلام نه سترې مشې او نه کوم احترام؛ دا عادت مې دې خوښ نه شو.

- هو تاسې لوړ خلک خو ځانونه واجب الاحترام ګڼئ، ښکته خلک درته د خدای پيداوښت هم نه ښکاري.
- ولې؟
- ښه ښېلګه يې زما پرونۍ پېښه ده؛ زه د وحشي ښامار له کومي راوويستل شوم، يوه لحظه مې هم د ژوند هيله نه درلوده، بس دوهم ژوند خدای را په برخه کړ زما مور، يتيم ورور اوخويندو ته به مې خدای کتلي ؤ، چې وژغورل شوم خو تا د يوه رئيس په توګه زما د حال پوښتنه هم ونه کړه او د يوه انسان په توګه دې هم راته ونه کتل، چې په ما څه تېر شول خواخوږي خو دې يو وارې راسره ونه کړه؛ بلکې د يوه عسکر په ډول دې راوغوښتم او بيا دې د دفتر د غړيتوب حق هم را څخه واخيست، په حاضري کې د لاسليک کولو اجازه هم رانه کړل شوه. ولې؟
- اغلې رڼا! له ټولنې سره توافق وکړه؛ دا د اصحابو دور نه دی، چې هر څه د خدای ج د وېرې او د ضمير لرلو له مخې کېږي، دا يووېشتمه پېړۍ ده؛ دلته به سازش کوې، ډېر هغه څه به نه وينې، چې ګورې يې، لږ د ځان په فکر کې هم اوسه.

رڼا يې خبره ورپرې کړه ورته ويې ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

رئیس صیب! دا سمه ده، چې وخت تېر شوی خو زمانه بدلون نه کوي، زمانه هماغه زمانه ده هغه مو خدای ج دی، هغه مو پیغمبر دي او هغه یې سپارښتنې دي یوازې څه، چې بدل شوي هغه زموږ ضمیرونه دي، چې تل د باطل څخه اغېزمن دي، تل ناوړه وېرې پکې ځای نیولی وي او له کبله یې سر ښکته ژوند تېروو.

- رڼا جانې! ته ځوانه یې، جذبات دې له تعقل څخه وړاندې دي، تا له پرونۍ پېښې هم پند ندی اخیستی، ته اوس هم په هغه پخواني خره سپره یې او اوس هم هغه پخوانۍ بابولالې وایې.

په رڼا یې خبرو ښه اغیز ونه کړ له ځان سره یې وویل: دا سړی دې په خبره نه پوهېږي، خبرې او دلیل ورسره بې ګټې دي؛ نیغ په نیغه د رئیس د خبرو په منځ کې ورولوېده ورته ویې ویل: رئیس صیب! هغه خبره وکړه، چې زه دې ورته رابللې یم؟

- رڼا جانې! ملک په یوه بحران کې دی، دلته هر سړی خپله شپه تېروي، ګذاره کوي، دا ملک په ما اوتا نه جوړېږي، اوبه له پاسه خړې دي ما اوتا یې دلته چې د رینولو هڅه کوو دا د وخت له زیان پرته بله ګټه نه لري.

رڼا، چې کم یې د خندا عادت لاره او لکه د شهزاده لور خبرې یې بې اړتیا نه اوریدولې د رئیس په خبرو یې نری مسکا وکړه، ویې وویل: داسې هم نه ده چې ته وایې دامنم، چې زموږ ملک کې بلا ستونزې دي، د هېواد پالنې احساس ختم دی، مسولیت پېژندنې کمه کړې او په خپلو خلکو زړه سوی پای مونډلی خو دا نه درسره منم، چې سمون نشي راتلای؛ که زه ښه شم او ته ښه شې سبا زما او ستا په څنګ کې بل ملګری ښه کېږي د هغو نه بیا نور الهام اخلي، چې یوه ورځ به ټوله ټولنه ښه شي نا انډولي، بې انصافي، ظلم، فساد دا هر څه به له منځه لاړشي مو‌ږ مسلمانان یو، له خدایه هیله نه پرې کوو.

رئیس د مېز په سر د چایو ډکه پیاله خولې ته کړه غوړپ یې ترې وکړ بیا یې د تمسخر مسکا وکړه رڼا ته یې وویل:

رڼا جانې! زه تا ته قناعت نه شم درکولی او دا هم زیاتوم، چې ستاسې لپاره پر ځان خطر نه شم اخیستی.

- زما لپاره تاته خطر؟ زه پوه نشوم، زما له لوري تاته څه خطر دی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

- **ستا له برمته کېدو او ژغورل کېدو وروسته د مافیا یوه غړي ماتـه ټلیفـون وکـــــــــــړ، ویـــــــــــــې ویـــــــــــــل:**

ستاسې د یوې کارکوونکې له لاسه موږ ته ډېر زیان ورسېد، مشر مو د بند د تورو تمبو تر شاه سختې شپې او ورځــې تېـروي، مـوږ خپـل دوښـمن د ځمکې په سر نه پرېږدو خو له بده مرغه لومړی ځل دی، چې زموږ ښکار بچ شوی هغه هم رڼا خبریاله ده، مـوږ دلتـه چاتـه د خپلسرـي اجـازه نـه ورکوو، تر دې چې د حکومت سره ډغرې وهو.

که بل ځل هم د رڼا د کوم راپور له مخې موږ ته زیان ورسېد بیا نور موږ د رڼا سره کار نه لرو تاسې مو ټارګېټ یاست او هیڅ زړه سوی به دربادنې ونه کړو.

رڼا وویل: ښه! نو بیا؟

- **یا ځان د ټولنې له روانو حالاتو سره برابر کړه او یا دنده پرېږده، هیله مـې داده چې ته نور ضدونه پرېږدې، د شهرت نورې لارې هم شته، ته د ځان په خطر کې اچولو سره ځان مشهوروې دا عاقلانه کار نده.**

رڼـا لنـډه مسـکا وکـړه، پـه رئـیس کـې یـې سـترګې ونیـوې، ورتـه ویـې وویـل: رئیس صیب! تاسې ترکستان ته روان یاست، زما مسؤلیت ادا کولو تـه زمـا د شـهرت پرستي خطاب کـوئ؟ زه د ولـس اواز اوچتـوم، تاسـې مـې خـود غرضـه او ځـان غوښتونکې بولی؟ له تامې دا هیله نه وه.

رئیس یې په دې خبرو په قهر کړ، له یوې خوا د ریاست هوا له بلې خوا د رڼا پېغراتو جذباتي کړ، رڼا ته یې وویل:

زه اوس یو بل کار هم کوم چې له مانه به یې هیڅ تمه نه لرې، د څنګ له دوسـیې څخه یې کاغذ را واخیست او د رڼا مخې ته یې کېښود، ورته ویې ویل: دا لاسـلیک کړه.

- **دا څه دي؟**
- **ستا استعفی لیک؛ موږ ستا په شان سر زورو کسانو ته اړتیا نه لرو او نه خپل ځان ستا په څېر، د ځان غوښتونکو د کړنو له امله په ګواښ کې اچـولای شو.**

(c) ketabton.com: The Digital Library

رڼا پرته له دې چې کوم ځنډ وکړي، له دسکول نه يې قلم را واخيست او پاڼه يې لاسليک کړه.

رئيس له پسخند ډکه مسکا وکړه، رڼا ته يې ويل:

ځه خير، که يوه بااستعداده ژورنالېسته مو له لاسه ورکړه، ريس هم وژغول شو.

رڼا ناهيلې سترګې چت ته ونيوې، د پکي باد يې په سترګو ويښتان وغوړول، ساعت زنګ وواهه ستن په نهو ولاړه وه، قلم يې په دسکول کې کېښود، رئيس ته يې مخ ور واړاو، په قهرېدلې ژبه يې وويل: ايا يوه ورځ به نه مرې؟ د تل لپاره به په دې نړۍ کې اوسې؟ د دندې له ساتلو پرته د کوم بل څه په اړه هم سوچ کوې؟

- رڼاجانې! ځه نور دې دلته کار خلاص شو او که نه ځې، ساتونکي راغواړم هغه بيا د يو چا د وتو په چل پوهېږي.

- زه ځم خو اوس زه ستا کومه د لاس لاندې ماموره نه يم او نه ته زما رئيس يې، زه اوس د خپلې ارادې څښتنه يم، نور راسره د متقابل احترام په نظر کې نيولو سره خبرې کوه. له تګ مخکې غواړم يوه بله خبره هم درته وکړم، ملنګ ته يوه دروازه تړلې، سل خلاصي وي هيڅ وخت فکر ونه کړې، چې تاسې ته له استعفې سره به موږ له لوږې مړه شوه، تاته به بيرته راشو او په زاريو به درنه دنده دې خيرات په ډول وغواړو، زموږ روزي تاسره نه، له خدای ج سره دی، هغه مو ساتندوی دی، له دې خبرې سره رڼا په خوا کې دسکول راواخيست د رئيس له دفتره رهي شوه.

ريس له شاه ورپسې غږ کړ، هيڅوک به هم دنده درنه کړي، ته ضدي يې شهرت طلبه يې، د ځان مشهورولو لپاره هر څه کوې.

رڼا يې خبرې اورېدې د هغه د خبرو مناسب ځواب ورسره ؤ خو له ځان سره يې ويل: چاته يې وايې رئيس کله په خبره پوهېږي، قدمونه يې يو په بل پسې اخيستل د دفتره له عمومي دروازې ووته ښه شېبه مزل يې وکړ د کور کوڅې سر ته لانه وه رسيدلې، چې د ټليفون زنګ يې وکړنګېده، له دسکول يې ټليفون را واخيست، زنګ يې له کوره ؤ، غوږ ته له نيولوسره سم يې د کوچني ورور چغې واورېدې، رڼا وارخطا شوه په ورور يې غږ وکړ: اسده وروره! څه خبره ده؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

- هله ژر راشه مورجانه بې هوښه شوې، له خولې يې ځګونه ځي د شکر درمل يې هم خلاص شوي لکه، چې د شکر له لاسه داسې شوې.

رڼا خپله هم له دې غږ سره له وارخطايي لکه پاڼه ورپېږده خو دا چې ورور يې خورا په وېره کې ؤ د هغه د همت زياتولو هڅه يې پيل کړه، هغه ته يې وويل: وروره! زه د کوڅې سر کې يم، ژر در رسېږم، په مور به هيڅ هم نه کېږي.

ټليفون يې پرې کړ، عمومي سړک ته په منډو شوه، ترڅو ټکسي- راونيسې او مور روغتون ته يوسي.

د سړک غاړې يوې اوبلې خوا ته يې د روحي ناروغ په څېر د ټيکسي لټولو په نېت کتل، څو موټر پيدا کړي، ويې نيسي او مور روغتون ته ورسوي، کېڼ اړخ ته لرې يې په يوه ټيکسي باندې سترګې ولګېدې، په هماغې ټيکسي کې سترګې ټومبلې وې، څو ترې فنا نه شي ژر يې ونيسي او کور ته يې بوځي خو له ښي اړخه يې د يوه ټاير ښوېدلي بريک غږ واورېده،ور ويې کتل نوی ماډل کروزين يې مخې ته ودرېد، ښيښه ښکته شوه، په رنګيز او جذاب ځوان يې سترګې ولګيدې چې د موټر جلب ته ناست دی، تورې عينکې يې په سترګو دي، رڼا هم دې موټر او ځوان نندارە دې سترګو له څاره نه لوله ، ځوان له بريک سره په سترګو را لوېدلي ټيټانيک ويښتان پورته کړل، بيا يې وپوښتل: اغلې! له لرې مې دربانـدې نظر ؤ لالهانده دې يوه او بل خواته کتل خير خو دی؟ ايا کومه ستونزه مو درلوده؟

د رڼا سترګې له اوښکو ډکې وې په هلک يې غږ وکړ: وروره! ځه خپله لار وهه که لالهانده ګورم که عادي تا پورې څه اړه لري؟

په دې وخت کې د رڼا په نظر کې نيولې ټيکسي راورسېده، لاس يې ورته وښوراؤ خو هغې سپارلي لرله ورته ونه درېده، اه يې له خولې ووت، دعا يې وکړه، ويې ويل: خدای دې ژر موټر پيدا کړې کنه مور به مې مړه شي، بيرته يې په ولاړ موټر کې سترګې ونيوې، ځوان لا هماغسې ښکته ښيښه موټر کې ناست دی او د رڼا د بد حالت ننداره يې کوله. رڼا ورنږدې شوه په قهرجنه څېره يې ورته د تلو اشاره وکړه بيا يې ورسره ژبه هم مله کړه ورته ويې ويل:

دلته د څه لپاره ولاړ يې؟ موږ خپل غم ته پرېږده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځوان، چې شاپور نوميده له موټره راښکته شو رڼا ته نږدې ودرېد، ورته ويې ويل: اغلې! زه کومه بلا نه يم، چې ودې خورم او نه کومه بده اراده لرم داسې راتـه ښکاري، چې په کومه ستونزه کې يې؟

- نو ته زما په کومه رشته زما له غمه مړ يې؟

- ولې دلته انسانيت مړ دی؟ خواخوږي نشته؟ ولې موږ په دې هېـواد کـې ګډ ژوند نه کوو؟ ولې دلته مسلمانه وروګلوي نشته؟

رڼا يې له خبرو صداقت حس کړ، د هغه په خبرو ډاډه شوه.

په ژړغوني غږ يې ويل: مور مې د مرګ سره لاس او ګرېوان ده، کوما کې ده غواړم ټيکسي ونيسم او روغتون ته يې ورسوم.

- اغلې! په ما د خپل کور د غړي په څېر باور وکړه، ستا مور زما مور ده، زه نن له دفتره رخصت يم، که ته کومه نيوکه نه لرې زه درسره روغتون تـه د ناروغ په وړلو کې مرسته کوم.

رڼا چوپ خوله ولاړه وه د هغه د خبرې ځواب يې ځکه نـه ورکـاوه، چـې د هغـه د شخصيت په اړه لا پوره ډاډه شوې نه وه؛ هلک هم پوهېده چې د بـې بـاوري لـه لاسه ورته نجلۍ څه نه وايي؛ ځکه يې نور هم د هغې د باوري کېدو هڅه وکړه، رڼا ته يې وويل:

ژر کوه وخت نه ضايع کوو خدای مه کړه مور جانـه بـه دې لاسـه ورکـړې. لـه دې خبرې سره د رڼا وېره نوره هم د مور د مرګ په اړ زياته شوه، نه او هو يې ونه ويل، د کروزين شا سيټ ته وخته، خو زړه يې ناراحته ؤ لا يې هـم پـه دې اړه يـې فکـر مشغول ؤ، چې ځوان يې دوکه نه کړي، په دې بهانه يې ونه تبنتوي او يا هم د هغـه د کومې لوبې ښکار نه شي خو د مور د ناروغۍ وېره پرې زوروره شوه. تر هر څه يې روغتون ته د هغې وړلو ته لومړيتوب ورکړ. موټر يې د کور دروازې خوا ته ودرېده. له کوره يې مور په بې هوښه حالت کـې راوباسـله او مـوټر تـه يـې پورتـه کـړه، د روغتون په لور يې حرکت وکړ.

رڼا د مور سر په خپل زنګون کېښود، د هغې خاموشه وضعيت به کله، کله ووېرولـه، ښکته او پورته به يې ورته وکتل کله، کله خو به يې ساه اخيستوته متوجه شـوه، بيـا به يې نبض ونيو د هغې دساه اخيستو او د نبض خوځښت بـه ډاډه کـړه، د هغـې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

مرګ له ویرې به څوشېبې مطمینه شوه، له ځان سره به یې وویل: خدایه مرګ او ژوند ستا په واک کې دی؛ زما مور زما ژوند ده له دې ژونده مې مه محرومومې.

موټر ته په ختو کې یې د مور د سر ویښتان بې نظمه شوي و، یو شمېر یې په مخ پراته ؤ، رڼا غوښتل چې لاس وروړي، د هغې په سترګو رالوېدلي ویښتان تر غوږو ورتاؤ کړي، په دسکول کې یې ټلیفون وشرنګېده، ټلیفون یې راواخیست غوږ ته یې نږدې کړ؛ نجیبې خورلنې یې له سلام نه وروسته وویل:

رڼا خورې! ستا له برمته کېدو زه اوس خبره شوم، زه درته ملامته یم، چې ستا پوښتنه مې ناوخته وکړه، تا خو له لویې پېښې خدای ج بچ کړې یې.

- **مننه خورکۍ! بس چې څوک خدای نه وي وژلي، هغه څوک نشي وژلی. ما خپل مرګ په خپلو سترګو ولید خو الله ج به مې کومه دانه پریښې وه.**
- **شکر چې روغه یې، بس نو بلا وه برکت یې نه وو؛ زموږ وطن له داسې بدبختیو ډک دی. دا لومړۍ او وروستۍ پېښه نه ده، چې موږ یې تجربه کوو موږ باید همت ولرو.**
- **نجیبې خورې! موږ باید له دې بدترو پېښو لپاره تیاری ولرو، مقابله به کوو حالاتو ته نه تسلیمېږو، د سمون راوستلو لپاره اړ یو، چې هر خطر په ځان ومنو.**
- **هو بلکول،که داسې ونه کړو نو بیا به میدان یوازې ظالیمانو ته پاتې شي، ته اوس دفتر کې یې؟**

موټر یو دم بریک وواهه رڼا رډې سترګې د مور په طرف ور واړولې، د زړه دربا یې په غوږنو محسوسېده، نجیبې ته یې وویل: نه دفتر کې نه یم، هلته مې استعفی ورکړه.

- **ولې؟**
- **دفتر رانه هغه څه غوښتل، چې زما مسلک نه قبلول، دوهم وړاندیز یې استعفی وه، چې ما باید لاسلیک کړې وای.**
- **څه ښه دې کړي، د وجدان له ملامتي دې ځان خلاص کړی، روزي په دفتر کې نه، له خدای سره ده؛ د خدای ج شکر دی چې خپلې مورکۍ، کوچني ورور او خویندو لپاره ته ژوندۍ پاتې شوې.**

(c) ketabton.com: The Digital Library

رڼا ترهېدلې سترګې په مور کې خښې کړې وې، په زړه زبېښلي مخ يې مچ خپل وزرونه رپول ژر يې د لاس په حرکت ترې لرې کړ ،بيايې نجيبې ته يې وويل:
خورې! که ته نه خفه کېږې بيا بل وخت خبرې کوو؛ مور مې ناروغه ده بې هوښه شوې ده، روغتون ته په لاره يو.
نجيبې ښنه وغوښته او د مرستې ست يې وکړ، خو رڼا دې مننې په ويلو سره ټليفون پرې کړ.
شاپور د رڼا د ټليفون خبرې ټولې د زړه په غوږو واورېدې، له ځان سره يې وويل:
شاپوره تا خو عادي نجلۍ موټر ته نه ده پورته کړې دا خو مشهوره ژورنالېسته رڼا ده، شاته يې وکتل، په رڼا کې يې سترګې وټومبلې، هغې زړه نا زړه يې ويل:
که غلط شوی نه يم تاسې مشهوره خبرياله رڼا نه یاست؟

- **هو، مشهوره نه يم خو هماغه يم.**
- **ښه! ډېر ښه، ما دې تصوير ليدلی ؤ خو اوس تاسې په حجاب کې یاست، وښئ، چې ما مخکې ونه پېژندئ، بيا يې نری مسکا وکړه ويې ويل: ستاسې نوم خو دومره غټ دی، ما فکر کاوه، چې په ضد مرمۍ موټر کې له شا او مخته باډي ګارډانو سره به چارې مخته بيايۍ خو خبر نه وم، چې دا پېژندل شوې څېره دومره شکسته نفسه ده، چې روغتون ته د ناروغانو وړلو لپاره عادي موټر هم نه لري او په ټيکسي کې يې لېږدوي.**
- **زما توپير له نورو سره همدا دی، چې زه معنوياتو ته ارزښت ورکوم، نه مادياتو ته. زه د يوې غريبې کورنۍ يم، د موټرو دارايي، شان او شوکت په نسبت خپل ولس ته ترجيح ورکوم او هيله مې ده، چې د هغوی مينه لاس ته راوړم د ولس مينه ماته تر هر څه لوړه ده.**
- **تاسې اوس دنده نه لرئ؟**

رڼا وويل ته څه پوه شوې؟

- **په ټليفون کې ستا له خبرو پوه شوم، د ټليفون له خبرو دې جوته شوه، چې تا هغه پخواني دفتر ته استعفی ورکړې.**
- **هو ما استعفا ورکړه.**

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاپور دې روغتون دروازې په ګنه ګوڼه کې موټر يوه اړخ ته ودرواوه، رڼا تـه يـې وويل:

خو ولې ؟

ــ دا لوی داستان دی، اوس روغتون ته راورسېدو بيا به شي.

دوی دواړو د رڼا مور امينه، بېړنی خونې ته ورسـوله، ډاکترانـو ازمـوينې او بيړنـی درملنې پيل کړې، خو شاپور ناڅافه ورک شوه، لږ شېبه وروسته د ډاکترانو ازموينو وښوده، چې د امينې شکر خورا لوړشوی، انسولين او نور درمل ورته پيل شول، په دې وخت کې شاپور هم را پيدا شو رڼا ته ور نږدې شو ورو يې ورته وويل:

د حساب په څانګه کې مې شل زره افغانۍ ورکړې، د ناروغ د بهر کېدو پـه صـورت کې باقې پيسې ترې واخله، رڼا يې خبره ورپرې کړه ورتـه ويـې ويـل: مـورږ پيسـې راوړې ته دې خپلې پيسې بيرته ترې واخله.

- نه رڼا جانې! ستا مور زما هم مور ده زه يې پر ځان حق ګڼم، زمـا د پيسـو ورکړه دا مانا نه لري، چې تاسې بې پيسو ياست، د رڼا له ټينګارسره سره بيا هم شاپور د هغې خبره ونه منله، رڼا ته يې د قناعت په ورکولو سره هغـه اړ کړه، چې نور د پيسو د بيرته اخيستلو منتونه بس کړي، شـاپور جيـب تـه لاس کړ، کارت يې راوباسه رڼا ته يې ونيو هغې ته يې وويل:

زما نوم شاپور دی، د يوه رسنيز مرکز مشر يم، که مو دنده غوښته زموږ يو مهم بست خالي دی؛ موږ به مو په وياړ ومنو دا مې د دفتر کارت دی دې اړتيا په وخت کـې له موږ سره په اړيکه نيولی شئ، زه بـه ډېـر خـوښ شـم، چـې ستاسـې غونـدې ريښتونې خبرياله له موږ سره کار وکړي.

رڼا يې ځان د نيکي احسان مند وباله، کارت يې ترې واخيست له مرستې يـې مننـه وکړه. شاپور نور د خپل کور په لور وخوځيد.

رڼا کارت لا دسکول ته نه ؤ اچولی، چې نرسه يې په خوا کې ودرېده، رڼـا تـه يـې ويل:

رڼا ته يې؟

- هو، زه يم

- ناروغ مو په هوښ راغی، تاسې ته غږ کوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رڼا لکه لمر وغوړېده د شونډو سپیره والي یې د وینو سرخي ونیو، تر او تازه شــوه د خپلې مور د بستر په لور یې په بېړه قدمونه واخیستل.

مور یې لا دمخه په بستر کې د غېږې لپاره ورتــه لاســونه غــوړولي وو، د رڼــا پــه ور رسېدو هغې په غېږ کې ونیوه، مور ته په غېږ ورکولو سره د رڼا له گوتو کــارت خطــا شو، د بستر لاندې ولوېد.

د رڼا له خوښي په سترگو کې اوښکې راغلې مور ته یې وویل:

شکر، چې ژوندۍ دې وینم، ما خو ویل لکه، چې یتیمه شوم، د پلار له سیوري خو مخکې بې برخې وم فکر مې وکړ دا ځل خدای مه کړه د مــور لــه مینــې او مهربانــه سیوري هم بې برخې کېږم؛ خو خدای ج مې تل دعــاوې قبلــوي، تــل مــې د زړه فریاد اوري دا دی ته اوس روغه رمټه یې او انشاالله ډېر ژر به رخصت کړل شې.

امینې خپله لور رڼا په ټنډه، یو او بل مخ ښکل کړه بیا یې وویل:

لورې! زه دې یوازې نه پرېږدم کله دې، چې ژوند جوړ کړم، واده دې کړم بیا مړه کېږم. د مور په خبرو د رڼا مخ له شرمه تک سور شو، مور یې په غېږ کې ونیوه ورتــه ویې ویل:

که لور دې واده کړې نو له هغې پرته ژوند کولی شې؟

ـــ له تا پرته ژوند خو به ډېر پیکه شی، ډیر به بې خونده شي؛ خــو د ژونــد اصــول همدا دي، همدا یې طریقه ده، چې پېغلې باید واده وکړي.

امینه یوه ورځ ډاکترانو نوره هم بستر کړه په سبا یې د نورمال وضعیت سره رخصــت کړه.

رڼا او مور یې دواړه کورته ورسېدل، حالت عادي شول، څه وخت وروسته رڼــا د مور له روغتیا ډاډه شوه، خو دا چې د کور د لگښتونو مسؤلیت د هغې په غاړه ؤ نو اړه وه دنده ولري، یوه ورځ په همدې چرتونو کې وه، چې د شاپور هغه خبره ور په یاد شوه، چې رڼا ته یې په خپل دفتر کې د کار کولو وړاندیز کړی ؤ، دسکول یــې خلاص کړ ترڅو هغه کارت راوباسي او اړیکه ورسره ونیسي، د دسکول ځنځــیر یــې کش کړ؛ خو کارت یې نه موند په سوچ کې شوه له ځان سره یې وویل: دا بــه مــې چېرې غورځولی وي باید ویې پلټم؛ ځکه ماته یې پیدا کېدل اړیــن دي، رڼــا لا د

(c) ketabton.com: The Digital Library

کارت د پیدا کولو په فکر کې وه، چې د نجیبې زنګ ورته راغی، ورته ویې ویل: د مورکۍ روغتیا اوس څنګه ده؟

- **ښه ده! شکر اوس بیرته خپل لومړني حالت ته تللې ده، خوراک کوي غړېږي او ان کله، کله ټوکې هم کوي.**
- **ښه! شکر، چې خدای یې روغتیا نصیب کړه او رښتیا ته نوې دنده نه پیلوې؟**
- **ولې نه خو چې پیداشي.**

نجیبې د کمپیوټر په سکرین کې سترګې نیولې وې، کړکۍ یې خلاصه کړه، شمال د ګلانو خوشبوي په ټوله کوټه کې خپره کړه په څېره یې خوښي خپره شوه ویې ویل: همدا اوس مې په یوه سایټ کې ولیدل چې افغان رسنیز دفتر یو تن کارمند ته اړتیا لري، نن یې د سي وي ګانو د ثبتولو وروستۍ ورځ ده، که غواړې زه به دې سي وي ور واستوم.

د رڼا سترګې یو ځل بیا له خوښي وځلېدې، په شونډو یې مسکا خپره شوه، په هیله منده لهجه یې وویل: خورې! دا کار حتما وکړه، زه دندې ته اړتیا لرم، ته خو پوهېږې کنه چې ټوله کورنۍ زما لاس ته ګوري او زه د کورنۍ ناوسه حالت نه شم لیدی.

- **سمه ده! سي وي دې له ماسره شته همدا اوس یې ورلېږم، سبا مو ازموینه ده تر دولسو بجو دوام کوي، زه یې ادرس په مسیج کې درلېږم.**

نجیبې د رڼا سي وي هغه دفتر ته ایمېل کړه، رڼا ته یې هم ادرس واستاوه.

رڼا هیله منده خپل بستر ته لاړه، له ځان سره یې وویل:

انشاالله له پخوانۍ دندې به په ښه دنده کار وکړم خدمت به وکړم او د خپل مسلک په چوکاټ کې به د خلکو او مسؤلینو تر منځ د اړیکو پول جوړه شم رڼا په همدې سوچونو کې له اوږدې بوختیا وروسته د خوب په سمندر کې ډوبه شوې وه، د مرغیو چڼا، د سهار له اذانه سره یو ځای په فضا کې خورېده، د بلال په شان په خواږه غږ اذان او د مرغیو د غږ د نغمو اهتزازونه د رڼا تر غوږونو هم روسېدل، له خواږه خوبه راویښه شوه، سور بخونه بړستن یې له مخ کش کړه، دېوال ته یې وکتل په ساعت یې سترګې ولګېدې، ستن په پنځو ولاړه وه، د ازموینې په ور یادېدو یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټکان وخوړ، ژر جګه شوه لمونځ یې وکړ، چاې یې وڅښه د ازموینې لپاره یې ځان چمتو کړ، له یو بلا هیلو سره له کوټې ووته.

هغه د حرکت په حال کې وه، چې د مور له کوټې یې د هغې زګېروی واورېده، په منډه منډه ورغله د هغې په الوتي څېره یې نظر ولګېده، هغې ژوره ساه اخیسته، په ټنډه یې خولې را ماتې وې، ژر بهر ووتـه ټیکسي ـ یـې ونیولـه، دواړه تـر روغتونـه ورسېدل؛ ډاکترانو ورته ازموینې پیل کړې؛دا ځل یـې د مـور د پخـوانۍ نـاروغي خلاف د وینې شکر ډېر ښکته شوی ؤ ډاکتر پرې هغه پخواني درمل پرې کـړل ورتـه ویې ویل: هغه پخواني درمل مو ډېر قوي دي، شکر مو د نورمال حالته ډېر ټیټوي، زه درته مناسب کمزوري درمل لـیکم، ډاکـتر ورتـه درمـل ولیکـل دوی دواړه یـې رخصت کړل.

رڼا خپله مورکۍ تر کور ورسوله، دې دفتر ازموینې تـه یـې ډېـره بیـړه وه، ژر یـې ساعت ته په دې هیله ور وکتل چې که وخت وي ځان به ور ورسوي ، یولس بجې وې دې ازموینې ځاې یې هم ډېر لرې وو، بس زړه نازړه د ازموینې پـه لـور روانـه شوه، رڼا هغه مهال دې دفتر په دروازه ښنه کیښوده چې لا لـس دقیقـې یـې پـاې وخت ته پاتې وې ، خو دفتر د انټرویـو کسـان خـلاص کـړي ؤ، هیڅـوک هـم د ازموینې ورکولو لپاره نه لیدل کېدل، رڼا د دفترساتونکي ته وویل:

ښنه غواړم ورورہ! زه د انټرویو لپاره راغلې یم، که زما له راتګه ستاسې مشر خبر کړئ مننددویه به مو شم.

- خورې! د انټرویو وخت ختم شو مشر بهر ووت، یوازې اداري مرستیال په دفتر کې دی.
- که هغه ته هم ووایې ښه به وي کېداې شي، له ماسره مرسته وکړي؛ ځکـه زه کار ته ډېره اړتیا لرم.

ساتونکی ننه وت مرستیال ته یې د هغې د راتګ وویل.

مرستیال له غروره ډکې سترګې په ساتونکي کې خښې کړې، ویې ویل: ورتـه ووایـه چې وخت ختم دی، دا چې په دې مهمه ورځ دومره ناوخته راغلـې یـې؛ خـداې خبر د رسمي ورځو به دې څه حال وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رڼا لوړ پوړیزې ودانۍ ته سترګې نیـولې وې، د ګلانـو پـه رنګـا رنـګ پـاڼو د لمـر ځلېدونکې شغلې ځلېدې، په دهلېز کې د بوټو کړپا شوه، په ونه دنګ ډنګر سړی را ووت، په ناهیلې اندازه یې وویل: خورکۍ! هغه وایي وخت ختم دی، ته تلی شې.

د رڼا په زړه کې لا هم د هیله مندۍ څرکونو ټوپونه وهل، ساتونکي ته یې وویل: په تکلیف به شې خو دې مصاحیبې مسول ته ووایه چې رسمي وخت ته لا لس دقیقې پاتې دي.

ساتونکی بیا ننه وت مرستیال ته یې وویل: میرمن وایې چې لا خو رسـمیات نـه دي ختم شوي ،لس دقیقې ورته پاتې دي.

مرستیال په ټلوېزون کې سترګې ګنډلې وې، پیاله یې ور پورته کړه د غرور سرخـي یې په مخ کې له ورایه څرګنده وه په قهرېدلي انـداز یـې وویـل: دا څـومره سـپین سترګې ده، په لسو دقیقو کې موږ څه کولی شو؟ د یوه سوال ځواب هم پکې نشـی ترسره کېدای، ورته ووایه، چې څه لاړه شه د ځان په څېر د لټانو اداره وګوره، هلته به دنده واخلې.

ساتونکی راووت رڼا ته یې وویل: خورې! هغه دې پیغام نه مني لا په قهـر هـم شـو، ویل یې: څه لاړه شه موږ ته سر خوږی مه جـوړه د ځـان پـه څېـر چېرتـه د لټـانو دفترونه پیدا کړه، هلته دنده واخله.

رڼا د دې خبرې له اورېدو سره سم له څوکۍ پورته شوه، ساتونکي ته یـې وویـل: د چټلو خلکو خبرې هم چټلې وي، موږ نورو ته د وخت د ارزښت سپارښـتنه کـوو، دوی خپله لټې د هر کس په تن کې ویني، په لسو دقیقو کې لس انټرویو اخیسـتل کیږي.

په اوچتو قدمونو له دفتره د وتو په تکل کې شوه، د دفـتر د حـوېلۍ دروازه نیمـه چوله وه، رڼا د خلاصولو لپاره لاس ور ووږ له بهره هم یوه کس د دروازې خلاصـولو په موخه د رڼا په لاس، لاس کېښود، رڼا د داسې حالت سره، چې څوک بیګانه یـې په لاس، لاس کېږدي تر دې دمه نه وه مخ شوې، وارخطا شوه ژر یې خپـل لاس د ځان په لور کش کړ شاته یې څو قدمه واخیستل، څو له بهره راتلونکي ته د ننه وتـو موقع ورکړي، په دې حال کې په لاس کې نیول شوې دوسیه ترې ولوېده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپلې دوسې ته ژر ټیټه شوه له دوسې تیت او فرق ورقې یې راټولې کړې، بهر تـه د وتو په لټه کې شوه په وتو کې یې د سترگو له کونجه په ځوان نظر ولړېـده ویــې پېژانده، هغه بل څو ک نه وو هماغه شـاپور ؤ، هغـه ځـوان چــې لـه رڼـا سره یــې روغتون ته د مور په وړلو کې مرسته کړې وه خو د شاپور شک هم نه شـو، چــې دا رڼا ده؛ ځکه رڼا به تل له رسمي دندې پرته په حجاب کې گرځېده، د هغه له لیـدو رڼا په دې هم پوه شوه، چې دغه د شاپور دفتر ده، هغه ته یې د ځان پېژندگلوي؛ ځکه ونه کړه چې د مرستیال رویې یې ډېره نارامه کړې وه، هیڅ د خبرو توان یــې نه درلود، رنگ یې الوتی وو، له لبرېزو شونډو یې د سرخي ښاپېری تښـتېدلې وې، د ژر وتلو هڅه یې کوله، په بېړه بهر ووته. له دوسیې یو لوېدلی کاغذ ترې پاتې شو شاپور هغه په دې موخه راواخیست، چې د مېرمنې له دوسې لوېـدلی کاغـذ بیرتـه هغې ته ورکړي، په راخیستو کې یې د کاغذ لیکلو ته پام شو، د رڼا پېژند پاڼه وه، له لوستلو سره سم یې ټکان وخوړ پوه شو، چې له ده سره مخامخ شوې مېـرمن رڼـا د دندې په لټه کې دفتر ته راغلې ده؛ خو دا چې ولــې بــې سـواله بــې ځوابـه بیرتـه گرځېدلې؟ په لامل یې باید ځان پوه کړي. بهر ور پسې ووت هغې لا څو گامـه نـه ؤ پوره کړي، چې له شاه یې غږ واورېد، اغلې رڼا! ودرېږه. رڼا حق حیرانه ودرېده؛ له ځان سره یې وویل: دا څوک دي، چې زما نوم اخلي، پـه شـا یــې وکتـل گـوری شاپور را روان دی، کاغذ یې هم په لاس کې دی، رڼا ته یې وویل:

تاسې دلته کله راغلې یاست؟ زه لږ مخکې د مراجعینو له مصاحبېو خلاص شوم، بهـر ووتم، ستاسې ټلیفون ته له ډېر مخکې په تمه وم؛ خو بیا مو اړیکه ونه نیوله، تاسـې څنگه دلته پېښه راکړې او بیرته زما له لیدو پرته داسې په بېړه ځئ؟

- بس راغلې وم، یوې خورلنې مې دلته د دندې له اعلانه راته وویل، خو زه نه پوهېدم چې دغه ستاسې دفتر دی.
- ولې ما خو کارت درکړی وو؟

ستا کارت مې ډېر وپلټه، خو نه پوهېږم چېرته رانه لوېدلی.

د هغې خورلنې په لارښوونه دلته راغلې وم، خو فکر کـوم وږ ونـه بلـل شـوم ان د مصاحبې وخت هم رانه کړل شو، په بېړه ځکه راووتم، چې نـور دلتـه راتـه د بـې انصافي له امله ځمکه تنگه شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاپور يې په خبره وخندل، ورته ويې ويل:

ګيله دې په سر سترګو خو دا لاره ده دلته خبرې نه کېږي، دفتر کې خبرې کوو.

- لومړى دې مرستيال ته اخلاق وښايه له خلکـو سره د رويـې هـنر ور زده کړه، بيا يې خلکو ته د مصاحبې لپاره کېنوه.
- ولې هغه څه کړي؟
- له ما سر يې ښه چلند ونه کړ، ملنډې يې راباندې ووهلې، زه د ملنډو تاب نه لرم، ډېره مې نارامه کوي.
- رڼا جانې! ته په حقه يې، مرستيال مې د خپلوانو له ډلې دى، ستا په څېر ټول خلك ترې خفه دي موږ هم پوزې ته ترې راغلي يو، بس دعا کـوو، چې يو بل مناسب کس پيدا کړو، چې دغه بست ډك کړي؛ ډېر ورتـه پـه تمه شوم، چې اصلاح شي خو ګټه يې ونه کړه. شاپور د رڼـا غصـه راکمـه کړه، بيا يې هغې ته د لاس په اشاره دفتر ته د تللو وويل.

هغې هم ومنله، رڼا او شاپور دفتر ته ننه وتل،په مرستيال يې سترګې ولګيـدې چـې دې هندي فلم دې ليدو په موخه يې ګوشي په غوږو کې ټومبلې دي

د دوى په ليدو مرستيال ګوشي لرې کړې؛ ځکه مخې تـه يـې داسـې يـوه لښـته، جذابه او سپوږمۍ مخې مېرمن ودرېده، چې د هندي فلم نجلۍ نه يې د ښکلا وزن څو برابره زيات ؤ، مرستيال د رڼا په ليدو لکه جل وهلى څو لحظې بلې نړۍ ته لاړ، وروسته لږ په خود شو له ځان سره يې وويل:

د سترګو مخکې دې ريښتونې د فلم نجلۍ ولاړه ده او ته هسې د فلم په کتـو وخـت ضايع کوې.

له رڼا سره د خبرو په پلمه يې هغې ته سترې مشى ورکړه؛ خو رڼا د ده د تمې خلاف په تروشه ټنده ورته د ځواب په دود يوازې سر وخوځاؤ.

مرستيال يې له دې حرکته ناخوښ شو له هغې سره يې د خبرو غځولو په پار وويل:

ولې مېرمنې، له چا سره دې جنګ کـړى کـه څنګـه؟ حالـت دې نورمـال راتـه نـه ښکاري. رڼا چې له مخکې يې زړه ورته ډك ؤ، د نه په لنډ ځواب يـې د هغـه خـوا نوره هم بده کړه، خو د رڼا سره يې د خبرو اشتيا لا نه وه سوځېدلې، بيا يې وويل:

نو ولې دې تروشه ټنده نيولې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

- له يوه احمق سره د مخامخ كېدو له امله.
- دا احمق څوك دی؟

رڼا له ځان سره ورو وويل: ته يې كنه.
هغه را څكك شو رڼا ته يې وويل:
مېرمنې تاسې څه وويل؟

- نه ما څه نه دي ويلي، هسې غوږونه دې برېږي.
- وی ته خو سره مچی يې، ته خو له ماسره داسې چلند كوې لكـه مـا چـې خفه كړې يې.
- د احمقانو يو خوی مې ډېر خوښېږي، هغه دا چې ځان پېژني چې احمق يم.

شاپور د رڼا په خبره وخندل مرستيال ته يې وويل:
رڼا، پېژنې؟

- نه
- رڼا د هېواد مشهوره ژورنالېسته پېغله ده، په لنډ وخت كې د شهرت خاونده شوه.
- له كوم بنياده يې شهرت تر لاسه كړ؟
- د ريښتينولي په لمن نيولو سره.
- دا خو به هغه رڼا نه وي، چې څو ورځې مخكې برمته شوې وه؟
- هو هغه ده.
- دا خو داسې په قهر ده لكه ما، چې برمته كړې وي حال دا چې زه د دې گنا مرتكب نه يم.

رڼا يې په خبره غاښونه وچيچل، بيايې له ځان سره وويل: خدايه صبر راكړې، هغه ته له څه ويلو مخكې يې ځواب ته شاپور اوږه وركړه.

- زه هم رڼا كمه پېژنم؛ ځكه ناسته پاسته مې نه ده ورسره كړې خو د دې په اړه مې ډېر څه اورېدلي، د دې ايمانداري، مسلك ته ژمنتوب، ريښتينولي او زړه سوی يې له لويو ځانگړتياوو څخه دي؛ هغه ظاهرآ مغروره او ترخه مالومېږي، خو په حقيقت كې داسې نه ده، څومره چـې د دې پـه اړه زه

(c) ketabton.com: The Digital Library

مالومات لرم هغه ډېره خواخوږې مېرمن ده، پاک زړه لـري، تـل د حـق پلوي کوي، خپل ځان هم گواښ او خطر ته ورکوي خـو حـق تـه حـق وايې؛ ځکه خو يې خيانت گر په ارامه نه پرېږدي، ستونزې ورته جوړوي.

مرستيال لا هم د اړيکو جوړولو کوښښ کاوه، په عاجزه لهجه يې وويل: ښـه تـوب دې ته وايي، چې بې ځايه دې په يوه سړي په قهر شي؟

د رڼا هم د صبر کاسه ډکه شوه، نور يې د مرستيال مکارې نـه شـواى اورېـداى، د چورتونو لړۍ يې وشلوله ويې ويل: لږ مخکې انټر ويـو تـه راغلـې وم خـو تاسـې د مصاحيبې اجازه رانه کړه ولې؟

- ښه هغه ته وې؟ خو اغلې! وخت ختم ؤ.
- ايا تاسې په اعلاناتو کې د انټرويو وخت تر دولسو بجو نه ؤ ښودلاى؟
- تر دولسو بجو مو وخت ټاکلی ؤ، خو دولسو ته لس دقيقې پـاتې وې، پـه لسو دقيقو کې موږ انترويو نشوه اخيستلی او ناوخته راتلل د مراجعه کونکي له دندې سره د دلچسپي نه درلودلو مانا لري، له دندې سره مينه نه لرونکي خلک د هيڅ ادارې نه خوښېږي، له همدې امله مو له تاسې سره د خـبرو دلچسپي پيدا نه کړه. ايا زما خبرو ته څه دليل لرې؟

رڼا يې حماقت له ورايه درک کړی وو، ترخه موسکا يې وکړه ويې ويل: هو يـو نـه ډېر دلايل لرم.

- نو مهرباني وکړئ، غوږ يم.
- له تاسره مې څومره وخت ووت؟
- پنځه دقيقې.
- په پنځو دقيقو کې ته زما له انټرويو تېر شوې، ماته اوس پوره مالومه شوه، چې ته څومره ظرفيت لرې، څـومره وزن لـرې او د انسـانيت درجـه دې څومره ده. د يو چا پېژندنه هسې خلک وايي ډېر وخـت تـه اړتيـا لـري، وخت ته نه، بلکې د ارزيابي کونکي په وړتيا پورې اړه لري، که مصـاحيبه اخيستونکی وړتيا ولري نو په ډېر کم وخت کې تول کولی شي.
- ښه نو تاسې زه څنگه ارزيابي کړم؟
- ته هسې خبرې اورېدوې، چې زما نه خوښېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړکۍ خلاصه وه، په دېوال درې رنګه بيرغ د باد څپه يز حرکت رپاوه، رڼا وربښمينې زلفې له سترګو لرې کړې، شاپور باغچې ته کتل، له طبعيت څخه يې خوند اخيستو. د مرستيال رنګ تک سور اوښتی وو، کوښښ يې کاوه، چې خپله بې علمي پټه کړي، په اطاق کې خپره شوې خاموشي يې ماته کړه، شونډې يې وخوځولې، ويې ويل: انټرويو ته ناوخته تګ، هسې خبرې دي او که د يوه لټ، بې کفايته او بې مسؤليته کس ځانګړتيا ده؟

- **انټرويو ته ناوخته راتلل تل د يوه چا په غفلت او بې کفايتي دلالت نه کوي، هغه هم بيا زموږ په څېر له ستونزو ډک هېواد کې، دلته ډېر مجبوريتونه دي،ډېر دې کار خلک هم ناوخته راتللو ته اړ کوي؛ که تا زما د ناوخته راتلو دليل پوښتلی وايې او مناسب ځواب مې نه درلودی شرلې به مو وم خو که خبرې مې قناعت بښونکې وې، څه اسمان رالوېده، چې لس دقيقې مو نورې هم غځولې وايې؟**

رڼا نه غوښتل، چې بې ځايه ملامتي ومني، ويې ويل: ګوره وروره! زما لټي نه خوښېږي، له هر څه ډېره له لټي کرکه کوم، له هغه چا کرکه کوم، چې د وخت په ارزښت نه پوهېږي.

- **نو ايا ماته ستاسې د ناوخته راتلو لامل ويلی شې؟**
- **هو**
- **مهرباني.**
- **زه دا اصل منم، چې انټرويو ته بايد سړی په ټاکلي وخت لاړ شي، زه هم دې خبرې ته ارزښت ورکوم، بشپړه تياري مې نيولې وه او فکر کوم که ستونزه نه وايې رامنځته شوې زه به لومړی مېرمن وم، چې دلته به حاضره شوې وم، خو د راتګ پر مهال مې د مور حالت خورا خراب شو؛ اړه شوم چې تر روغتونه يې ورسوم؛ ځکه زه د کور سرپرسته يم مشران نه لرم، چې د کور پالنه مې وکړي؛ نو ايا مور مې همداسې په بد وضيعت کې پرېښې وايې او زه دلته راغلې وايې؟**

د رڼا خبرو د شاپور ذهن هم ځان ته را جلب کړ، روانو او مستدللو خبرو يې خوند ورکړ، د هغې با مسؤليته ژوند او ژمنتيا يې ډېر خوښ شول په زړه کې يې د هغې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

صداقت ډېوه لا بله شوه، نه يې غوښتل د مرستيال او رڼا په خبرو کې مداخله وکړي؛ ځکه د هغې هره خبره يې په زړه لګېده، هرې خبرې يې ځانګړی وزن لاره، بحث يې په منطق ولاړ وو، شاپور يې له هرې خبرې بيل بيل خوند اخيسته ؛ په ذهن کې يې بيلابېلې خبرې ګرځېدې له ځان سره يې وويل: داسې يوه ځيرکه او همت ناکه مېرمن ما په اسمان غوښته او خدای ج په ځمکه راکړه، نو پرېکړه يې وکړه، چې رڼا خپله مرستياله وټاکي،ځکه ډاډه شو چې هغه به له ده هم دې افغان رسنيز دفتر ته اغيزمنه واقع شي ،په ذهن کې له دې پريکړې سره يې د فکرونو لړۍ وشکيده په خپل مرستيال يې غږ وکړ

په کومه اندازه، چې ته فکر کوې رڼا، هغسې عادي مېرمن نه ده، ټول افغانستان يې علميت او سپېڅلتيا ته درناوی لري، په ريښتيا هم د هغې د ناوخته راتګ لامل زه خواشينی کړم، که د رڼا په ځای بل څوک شي، نو فکر نه کوم دومره درانه مسؤليتونه په دومره کم عمر کې وزغملای شي. څو ورځې وړاندې هم د هغې مور سخته ناروغه وه، تصادفاً زه ورسره مخ شوم او ناروغه مې ورسره له روغتونه ورسوله

- ښه نو تاسو يو بل له پخوا پېژنئ.
- له پخوا يا اوس پېژندل مهم ندي، مهم دا دي چې يو انسان څومره وړتيا لري او څومره د مثبت بدلون لپاره اغېزمن واقع کېدای شي.

مرستيال چې سليم نومېده په ژور سوچ کې ځان ته مخاطب شو:

کمبخته سليمه، څه موقع دې له لاسه ورکړې، په لاس درغلی باز دې له منګولو ووت که دې رڼا ته د انټرويو موقع ورکړې وايې او بيا مې بريالۍ اعلان کړې وايې نو تل به دا بغدادي کوتره زما د جادو تر اغېز لاندې وه، هغه دندې ته ډېره اړتيا لري او په دې سخت وخت کې بايد ما لاس ورکړی وايې؛ لوی اسويلی يې وويست لاسونه يې ومروړل، په دې وخت کې شاپور غږ پرې وکړ: سليمه! په کوم فکر کې غرق شوی؟

له دې خبرې اورېدو سره د هغه رنګ زېړ شو، ځواب يې ورکړ: نه نه هسې.

وروسته شاپور د دروازې ساتونکي رابللو لپاره زنګ وواهه،دې زنګ په غږ د دروازې ساتونکی رانته وت، هغه ته يې د اداري مدير د راغوښتلو وويل، هغه يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم له خبريدو وروسته پرته له ځنډه مخې ته ودرېد، شاپور ورته سپارښتنه وکړ: لـه ډوډۍ وروسته، يوه ببړنۍ غونډه جوړه کړه

مدير چې له مخه يې دا ډول اظطراري غونډه نه وه نيولې، په حيرانتيـا سره وويـل: رئيس صيب! موضوع؟

شاپور نه غوښتل، چې په موضوع مخکې له مخکـې څـوک خـبر شي ويـې ويـل: موضوع به هلته روښانه شي

لنډ وخت وروسته ناسته برابره شوه، شاپور ناستې ته وويل: موږ په خپل افغان رسنيز دفتر کې تلويزون، راډيو، او يوه چاپي رسنۍ لرو

د څه وخت را په دې خوا يې چارې ټکنۍ شوې دي، زه هم کله دلتـه او کلـه بهـر کې يم، زموږ رسنيز دفتر يوې ښې رهبري ته اړتيا لري، د چارو ښه سمون لپاره مـو وغوښتل په رهبرې کې لږ بدلون راولم، موږ خپل رسنيز دفـتر تـه نـوې مرسـتيال وګمارله دا دی درپيژنم يې بيا يې د رڼا لور ته اشاره وکړه، همدا زمـوږ مرسـتياله ده دا مېرمن به زموږ د دفتر رهبري کوي، اغلې رڼا نومېږي، زما زياتره چارې هـم دې ته سپارم، رڼا د دې رسنيز دفتر باصلاحيته کـس دی، لـه دې خـبرې وروسـته يـې وخندل بيا يې وويل:

ان زما د ګوښه کولو صلاحيت هم لري، خبر اوسئ، که مو د دې لـه امـره سرغړونـه وکړه په تاسې خوبه بريک هم ونه نيسي.

ددې خبرې له اورېدو سره په مرستيال سليم باندې سر وګرځېده، مخکـې لـه دې چې جلسه ختمه شي، له ناستې ووت.

رئيس د جلسې د پای وويل.

رڼا لاس پورته کړ د خبرو اجازه يې وغوښته، خو رئيس د خبرو موقع ورنه کړه ورته ويې ويل نورې خبرې په دفتر کې کوو.

دوی دواړه لاړل او د رياست په خونه کې کېناستل، رڼا شاپورته وويل:

ماته دې هلته ولې د خبرو موقع رانه کړه؟

- زه پوهېدم چې ته څه وايې.
- ته له کومې خبرې ډارېدې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

- **هلته مې ستاسې خبرو ته ځواب نه شو ويلی، ته چې څه وايې دلتـه يــې ووايه.**
- **زه غواړم پوه شم دا هر څه د څه لپاره؟**
- **ياني څه؟**
- **زه دې ولې مرستياله وټاکلم، هغه هم له انټرويو پرته؟**
- **ته انټر ويو ته اړتيا نه لرې او نه دلته داسې څـوك ويـنم چـې لـه تـا دې انټرويو د اخيستو وړتيا ولري، زه غواړم ستا هيلې همدلته پوره شي.**
- **زما هيلې تاته دومره مهمې دي؟**
- **هو، ماته تر ډېر څه مهمې دي.**

رڼا حيرانه شوه، سترګې يې د شاپور په سترګو کې خښې کړې، ويې ويل: لامل يــې پوښتلی شم؟

- **ځکه چې ستا هيلې زما هيلې دي.**

دا نو څه مانا، زما هيلې څنګه ستا هيلې کېدای شي، صفا خبره وکړه؟

- **ستا دا هيلې دادي، چې ژوناليزم دې سپيڅلی مخته لاړ شي، کنه؟**
- **هو**
- **تاسې غواړې، چې رسنۍ دې د ملي ګټو په خلاف ونه کارول شي کنه؟**
- **هو**
- **ته غواړې، چې رسنۍ دې د چا لاسپوڅې نشي کنه؟**
- **هو**
- **تاسې غواړې، چې ژورنالېست دې د ولس ژبه واوسي، کنه؟**
- **هو، دا ټولې زما هيلې دي.**
- **بس دا هيلې زما هم دي؛ ځکه وايم، چې ستا هيلې زما هم دي.**

رڼا وخندل بيا يې شاپور ته وويل: بيا خو نړۍ مننه؛ خو که کومـه بلـه موخـه لـرې واضح يې ويلی شې.

- **نه بل هيڅ داسې څه نشته، چې ته يې په اړه تشويش لرې.**

(c) ketabton.com: The Digital Library

- چې داسې نو بيا خو راته کاري ښه فرصت دی، خو مخکې له دې چې خپل کار پيل کړم، زه غواړم څو خبرې د خپل ماموريت په سر کې څرګندې او له پوښ وتلې (پوست کنده)درته وکړم.
- مهرباني
- ماته لوړه او ټيټه څوکۍ بې توپيره دي، ماته مهم د خپل ولس خدمت دی، که ته فکر وکړې چې ما به د امتيازاتو په بدل کې واخلې، دا هسې چټې د وخت ضايع کول دي؛ تر دې دمه داسې پيسې نه دي چاپ شوې او نه داسې شته پيدا شوي، چې زه پرې واخيستل شم او زما تګلاره هم ته درک کولی شې، هيله ده زما د تګلارې د خوځښت خنډ نه شې، کنه زما دوهم اقدام به درته د استعفې وړانديز وي.

شاپور د رڼا د دې خبرو په اورېدو غونی څيږ شو، ستونی يې را ډک شو، سترګې يې ډنډ شوې خو دا، چې يو حياناک نارينه ؤ د خپلې کمزورې د پټولو هڅه يې د مخ په اړولو وکړه، بيا يې لږ وروسته چې حالت سم شو رڼا ته مخ راو ګرځاؤه، ورته ويې ويل:

زه ډاډه يم چې ته هيڅکله داسې کار نه کوې، چې هغه د هېواد په زيان وي، هيڅکله داسې څه نه کوې چې خپل ضمير ته پرې خجالت کېږې ته ملي ګټو ته ژمنه يې، ماته ستاسې پيداکول، د انځر د ګل په څېر دي.

ستا هيلې زما هيلې دي، ستا غوښتنې زما غوښتنې دي، ستا موخې زما موخې دي؛ نو ولې سوال پيداشي، چې زه به ستا د کارونو خنډ ګرځم؟

ستا د لا ډاډ لپاره زه د ځان د ګوښه کېدو واک هم درکوم، که رسمي هوکړه ليک غواړې هم تيار يم، چې درته لاسليک يې کړم.

- بس سمه ده مننه کوم، چې دومره باور راباندې کوې، زما هر ډول تشويش او وېره ختمه شوه، زه هم ژمنه درسره کوم، چې ستا باور به مات نه کړم او نه به تا له خپلې ګمارنې پښيمانه کړم.

شاپور د هغې د مقررې پاڼې لاسليک کړې او اداري مدير ته يې وسپارلې.

رڼا هم نوره د خدای پاماني اجازه واخيسته، خو مخکې له دې چې ووځي اداري مدير ورته کيلي مخته ونيوله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رڼا په حيراني ورته وکتل، ويې ويل: دا څه دي؟

- دا ستا د موټر کيلي ده، بهر موټروان ناست دی، هغه ته يې ورکړه تا رسوي، سهار هم بيرته تاسې دفتر ته را رسوي او د رئيس صيب هدايات دي، چې که مور دې خدای مه کړه ناروغه کېده نو روغتون ته يې پکې وړلی شې.

رڼا کورته لاړه د خپلې مقرري خوښي يې له مور او کورنۍ سره شريکه کړه، هغوی هم ټول د دې له زيري سره خوښ شول او د دې خوښي لمانځنه يې پيل کړه.

سليم هم خپل کور ته ځړېدلې شونډې، پړسېدلی او تروه مخ ورسېد، پيغله خور مليحه، چې د حقوقو پوهنځي د وروستي کال محصله او د شاپور کوژدن وه ورته رامخکې شوه، ترې ويې پوښتل: وروره! ډېر خفه راته مالومېږې، خير خو دی؟

- مليحې خورې! هيڅ سم نه دي.
- ولې؟
- مېره دې زه له دندې گوښه کړم.
- خو ولې؟
- ځکه چې يوه بله د فلم نجلۍ يې پيدا کړې، هغې په خپلو نازونو زړه ترې وړی، هوش يې له لاسه ورکړی، د هغې د خوشحالي لپاره نه پوهېږي، چې څه کوي.

که دفتر برباد شي هم په کيسه کې يې نه ده، هغه يې زما په ځای له مصاحيبې پرته خپله مرستياله وټاکله.

مليحه د دې خبرې په اورېدو لکه بريښنا نيولې وربړدېده، زړه يې ټکان پيل کړل، له غوسې تکه سره شوه سم دستي يې ټليفون راواخيست شاپور ته يې زنگ وکړ؛ هغه د گوشي په اخيستو سره مليحې لکه قهر شوې سره مچۍ چک لگول پيل کړل، هغه ته يې وويل:

زما ورور دې له دندې وباسه؟ زما په لاسته راوړلو کې دې هغه ژمنې څه شوې؟ تا خو ويل چې دې کور هر غړی به دې زما دې شرکت په لوړو پوستو کار کوي له پيسو سره به لوبې کوې، يو غر به دې په بله راته ويشت بل په بل، تا خو اوس سرچپه زما

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورور له لوړ پوسته لرې کړ په کور دې کيناؤ ،اوس دې هغه باتې څه شـوې؟ کـه د نوې ليلا په لومه کې راګېر يې؟

- مليحې! له خبرو سره دې پام کوه؛ ته دا مه هېروه چې د خپـل راتـونکي خاوند سره خبرې کوې ما غوښتل، چې ستا د کور هر غړی له ماسره کـار وکړي، زما ملا را وتړي زه پرې ډاډه شم، زما کار خپل کار وګڼي، ما خپله ژمنه تر سره کړه خو د تمې خلاف ستا د کورنۍ غړي په عوض د دې، چې زما ننګه وکړي، کارونه مې لکه د کور غړي په څېر صادقانه مخ تـه بـوځي زما پښې وهي؛ تاته خو مالومه ده، چې زه زياتره وخت بهر کې يم؛ زما په نه شتون کې سليم ورور دې زما نامتو اداره له صفر سره ضرب کړه.

کارمندان په عوض ددې، چې تشويق کړي، کار ته يې متوجه کړي هر يـو يـې لـه ځانه خپه کړی، هيڅ کارکوونکی لـه دوو مياشـتو زيـات وخـت لـه مـوږ سره نشي- تېرولی؛ داسې رويه ورسره کوي چې له کاره يې پرې زړه تـور شي، بيـا کاشـکې د دفتر د کارونو له امله يې مامورين خفه کولی، خپلې شخصي غوښتنې پرې مني او د انکار په صورت کې يې له دفتره شړي. موږ دوه مياشتې وروسته يو ځل د مامورينو د نويو دندو اعلان ته اړ کېږو، تر کومه به دا لړۍ روانه وي؛ بار بـار مـې سـتا ورور خپلو تېروتنو ته متوجه کړ، خو اصلاح نه شو؛ اړ شوم چې له دندې يې ګوښه کړم.

مليحه: سمه ده زه به ستا په خبرو باور وکړم خو سر له سبا زه هغه نجلۍ، چې د سليم په ځای مو ګمارلې په دفتر کې ونه وينم، زما ورتلو ته اړتيـا پيدانـه کـړې، کنـه پـه ټېلو، ټېلو به يې له دفتره درته وباسم.

- ولې؟
- ځکه چې دا زما غوښتنه ده.
- زما دفتر د کمپيوټر ګېم نه دی، چې هر څوک پکې د خپلې خوښې لوبه وټاکي او تر سره يې کړي؛ زما دفتر کې قـوانين او مقـرارات دي، انسـاني کرامت ته درناوی او د وړتياوو ساتل دي.
- زما ورور ولې انسان نه ؤ؟ د انساني کرامات ورته نه ؤ؟ چـې بـې عزتـه دې را وشاړه.
- ستا ورور کثافات ؤ، چې بايد لرې غورځېدلی وای.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- شاپوره! خبرې دې په احتياط کوه؛ ماته مې کـورنۍ هـر څـه ده او زه د کورنۍ د کوم غړي سپکاوی نه شم زغملی.

شاپور د مليحې په بې ځايه خبرو احساساتي شو ويې ويل: هيڅ انسان سـپکاوی نـه شي زغملی، خو چې څوک د بـل چـا سـپکاوی کـوي، بايـد خپـل سـپکاوي تـه چمتوالی ونيسي.

- شاپوره! ته خو مخکې داسې نه وې، څه نه ؤ چې تا به زما لپاره نه کـول، اوس ولې داسې بدل شـوې؟ ولـې دې پـه رويـه کـې تـوپير راغـی؟ ايـا مرستيالې خو دې کوم جادو نه دی دربندې کړی؟ داسې خو نه ده، چې د هغې لپاره دې د ژوند ملګرې پردۍ کوې؟

ـــ زما مرستياله دومره ټيټه مېرمن نده، چې داسې وړو خبرو ته دې په خپـل ذهـن کې ځای ورکړي، هغه ډېر لوی فکر لري، دومره لوی، چې ستا په کوچني مغز کې نشي ځايدلی.

مليحې يې په ځواب کې وويل: ښه دا د افلاطون لور څوک ده، چې د يوې حقوق دانې په مغز کې يې فکر نشي ځايدای؟

- مليحې! زه ډېر ستړی يم، ستا دا ستړي کونکې خبرې مې نور هم سـتړی کوي، بيا خبرې کوو؛ شاپور نوره اړيکه پرې کړه.

د مليحې په لاس نيول شوی ټليفون تر ډېره د هغې له غوږ سره نيول شوی پاتې شو ورو، ورو يې له غوږه لاس راښکته کاوه، د ستړي شوي بنې ادم په څېر يې قدمونـه يو په بل پسې څکول؛ څو خپل ځان د ناستې ځای ته ځان ورسوي.

شپه تېره شوه، سهار مليحې ځان چمتو کړ، څو د خاوند دفتر ته لاړه شي او هغه د دفتر مرستياله شهزادګۍ ووينې، چې خاوند يې د هغې په خوا کې لکه سپر ولاړ دی او ځان پوه کړي، چې کيسه له کوم ځايه او څه ډول پيل شوې ده.

رښا هم سهار وختي پاڅېده، له پوره چمتووالي سره يې د خپل دفتر په لور حرکـت وکړ، چې لومړی دنده يې پکې پيل کېده؛ لـه رسـمياتو سره سـم خپـل دفـتر تـه ورسېده، په کار يې پيل وکړ، د دروازې ساتونکي ته يې وويل: زه نن غواړم خپـل کارونه منظم کړم، يوازې اداري مدير را وغواړه، چې ځينې هدايات ورته لـرم نـور دلته څوک مه راپرېږده؛ ځکه زه نن بايد ډېر کار وکـړم، هغـه هـم ژر اداري مـدير

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورته له لاسه راوست، رڼا ورته وویل: یو ساعت وروسته ټول کارکونکي د جلسې خونې ته را وغواړه، زه ورسره یوه ناسته لرم؛ هغه ورته لاس په نامه کېښود یې وویل: سمه ده ښاغلې!

رڼا د خپل مېز تر شاه د خپل کمپیوټر تر مخې کېناسته هغې احساس کړې وه، چې سخت کار یې پر وړاندې دی او د ادارې تنظیم کول یې باید له لومړیتوبونو څخه وي، دا په همدې سوچونو کې وه، چې د دروازې ساتونکي یې دروازه ټک، ټک کړه رانه وت رڼا ته یې وویل:

یوه مېرمن راغلې، غواړي تاسې سره ووینې.

- ورته ووایه نن ډېره بوخته یم لږ وروسته جلسه لرم سبا به ګورو.

هغه ووت، ملیحې ته یې وویل: مرستیاله ډېره بوخته ده، نن نه شي درسره لیدی.

ملیحه د دې خبرې له اورېدو سره نوره هم احساساتي شوه، ویې ویل:

مرستیالې صیبې ته ووایه، چې ډېر اړین کار درسره لرم، ډېر وخت دې نه ضایع کوم، یواځې غواړم څو خبرې درسره وکړم.

د دروازې ساتونکی بیا رانه وت؛ رڼا ته یې وویل: مېرمن ډېر ټینګار کوي، وایې چې د لیدو وخت دې راکړي.

رڼا په داسې حال کې، چې د کمپیوټر له سکرین سره یې سترګې تړلې وې ورته وویل: ورته ووایه راشه، خو هیله ده ډېر وخت مې ونه نیسې.

مېرمن راغله، رڼا ته مخامخ په یوه څو کی کېناستله، رڼا هماغسې د کمپیوټر سکرین ته کتل، د خپلو پلانونو، مهال ویش په جوړولو بوخته وه

مېرمن یې د لومړي ځل لپاره څېرې ته د سوداګر په سترګه وکتل.

له لښتې ځواني، جذابه څېرې، خوږې خاورې، انساني مغروریت نوراني ګرد سپوږمیز مخ پرته یې بل څه پکې پیدا نه کړل.

شته اندیښنه او ورسره وېره یې نوره هم زیاته شوه، د خپل کوژدن د بدلو ارادو په اړه نوره هم شکي شوه؛ ځکه له ځان سره یې، چې رڼا پرتله کوله د اسمان او ځمکې په اندازه یې توپیر خپل زړه ته لوېده.

د رڼا مغروریت دومره اغېزمنه کړه، چې وارخطا شوه، نه پوهېده چې کیسه له کوم ځایه پیل کړي خو دا چې یوه مېرمن د خپل مېړه سره د چا په نزدېکت هم شکي

(c) ketabton.com: The Digital Library

شي نو بيا هرې جګړې ته تيارې شي؛ ځکه خو له وراخطايي سره، سره له رڼا سره لفظي جګړې ته چمتو شوه له ځمکې سره ټومبلې سترګې يې راپورته کړې په رڼا کې يې ونيوې هغې ته يې وويل:

اغلې مرستيالې! که له کاره وزګاره يې غواړم يو څو خبرې درسره وکړم.

- مهرباني

- زه د نوې دندې مبارکي په ځنګ کې غواړم څو خبرې درته وکړم، په دې دنده ستا له راتګ مخکې زما ورور کار کاوو.

- ښه! ته د سليم خور يې؟

- هو زه د سليم خور يم، موږ ستا په راتګ ټکان وخوړ، ستا په مقرري حيران شو، چې شاپور يو ناڅاپه ولې داسې بېړنۍ پرېکړه وکړه.

رڼا چې د مليحې بې بنسټه خبرې واورېدې ورته ويې ويل: خورې! ته ماته روحي ناروغه ښکارې.

- ولې؟

- ستا دا خبرې ما پورې څه اړه لري، چې له مايې پوښتې؟ ورشه له رئيس يې پوښتنه وکړه، هغه مسؤل کس ده، هغه به درته ځواب ووايي.

- زه روحي ناروغه نه يم، له خپلو خبرو سره پام کوه، دا مه هېروه، چې د حقوقو د پوهنځي د اخيري کال له يوې محصلې سره خبرې کوې، زه يوه حقوق پوه يم سږ کال فارغېږم او په دې ښه پوهېږم چې ستونزه چيرې ده او له چا پوښتنه وکړم .

رڼا له تعجب ډکه خندا وکړه، ورته ويې ويل: ته فارغيږې اوکه پوهنتون درنه فارغيږي؟

- اغلې مرستيالې! هيله کووم له خبرو سره دې پام کوه.

رڼا د دفتر کارونو خورا سترې کړې وه، د ډېرو خبرو سبکه يې په ځان کې نه ليده، په تونده لهجه يې وويل: نو ته د کوم حق له مخې دا خبرې ماته کوي او په دې اړه زما مسؤليت څه دی؟

- زه مليحه نومېږم، د شاپور کوژدن يم، زه حق لرم چې د هغه کړنې وڅارم او بايد پوه شم، چې هغه څه کوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ښه! نو دا له ما پورې کومه اړه لري او زه څه خدمت کولی شم؟
- زه ستا په اړه تشويش لرم.
- د څه تشويش؟
- نن سبا ډېرې مېرمنې د دندې د اشغال لپاره ډېر داسې څه کوي، چې له انسانيته وتلي وي.
- مطلب؟
- ځينې بې عفته نجونې د څوکۍ د لاسته راوړلو لپاره خپل عزت هم پلوري، موږ په دې اړه انديښنه لرو، چې شاپور ستا په اړه ولې داسې غير معقول او له احساساتو ډکه پرېکړه وکړه؟
- نو ته زما په اړه هم داسې فکر کوې؟

مليحې د هو په دود سر وخوځاوه؛ خو مخکې له دې چې په خوله هو ووايې، د رڼا د مېز په سر ليف ټاپ کمپيوټر يې په کپرۍ ونيښت؛ سترګې پرې تياره شوې له چوکۍ وغورځېده.

د دفتر مامورين راغلل، شور او ځوګ جوړ شو.

له رڼا يې وپوښتل: دا ولې؟

- کله، چې قانون پوهه د جهل له خوبه را ويښه شي خپله درته وايي چې هغه ولې داسې شوه زه نوره د خبرو تاب نه لرم جذبات مې دومره په ځوښ راغلي چې نه پوهېږم څه ډول يې ساړه کړم.

د دفتر کارکونکو هم رڼا احساسوله چې خورا عصباني ده، نوري يې خبرې ورسره اوږدې نه کړې، هغوی مليحه په امبولانس کې واچوله، روغتون ته يې ورسوله.

رڼا هم په دفتر کې له لږ ځنډ پاتې کېدو وروسته خپل کور ته په دې اراده لاړه، چې نور دلته کار نه کوي.

د دفتر اداري مسؤل له مليحې سره روغتون ته لاړ، د هغې له بستر کولو وروسته يې شاپور ته زنګ وکړ، ورته ويې ويل: هېواد روغتون ته کيدای شي يو ځل راشې؟

- ذاکره! خير خو دی؟
- هو خير دی مليحه لږ خوږ ده.
- په څه شي خوږ ده، واضح خبره وکړه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

- هسې، چې دلته راشې درته وايم يې خو حالت يې د اندېښنې وړ نده.

شاپور په بيړه روغتون ته ځان ورساوه، ويې کتل، چې مليحه په بستر کې پرته ده، له بې هوښۍ را بيداره شوې وه، له هغې يې وپوښتل: مليحې! ولې، څه دربانـدې وشو؟

- که دا پوښتنه دې له نوې مرستيالې! وپوښتې ښه به وي.

شاپور اداري مدير ته مخ ور واړاؤ، ورته ويې ويل: ذاکره! څه خبره ده؟

- رئيس صيب! د مليحې له رڼا سره شخړه راغلې وه، نه پوهېږم چې مليحې ولې او په څه خبره رڼا دومره احساساتي کړې وه، چې مليحه په ليف ټاف ويښتلې.
- رڼا څه شوه؟
- هغه کور ته لاړه.

شاپور دستې جيب ته لاس کړ، هغې ته يې زنګ وکړ ورته ويې ويل: رڼا! مـا لـه تـا داسې هيله نه درلوده، تاسې خو د خپلو خلکو او هېـواد د خـدمت لـوېې دعـوې کولې، هغه دعوې دې همدا وې، چې يو نسان دې د مرګ تر کومې ورساؤه؟

رڼا: څوک چې زما عزت ته په بده سترګه وګوري؛ زه پرته له دې چې فکر وکړم هـر څه کولی شم حتا له هغه ژوند هم اخيستی شم.

شاپور حيران شو ويې ويل: زه پوه نه شوم؟

- له خپلې مېرمنې دې وپوښته.
- عجيبه ده هغه وايي له مرستالې دې وپوښته او ته وايې، چې لـه مېرمنــې دې وپوښته، زه خو ليونی کېږم دلته څوک شته، چې په حقيقت مې پوه کړئ؟
- زه دې پوهووم؛ مېرمن دې راغله، ماته يې وويل: ستا پر ځـای زمـا ورور کار کاؤه، خو تا زما مېړه اړولی، د هغه ذهن دې ورخراب کړی، تا ځـان فروشي کړې. له دې خبرو سره زه هم په ځان پوه نشـوم دا ښـه وه، چـې ليف ټاف ته مې پام شو او هغه دومره دروند نه ؤ، که له هغه لوی شی پـه لاس راغلی وای هم صرفه مې پرې نه کوله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاپور ته د خپلې مېرمنې هغه بېگنۍ خبرې ور په ياد شوې،چې ويلې زه په رڼا پسې دفتر ته ورځم او په زوره يې له دفتر باسم ،نو ډاډه شو چې کوژدن يې ضد کړی، د رڼا د ناراحته کېدو لپاره قصدي ورغلې او هغې ته يې سوې سپورې ويلې دي، د ده او د رڼا شخصيت يې داغمن کړی، ټليفون يې پرې کړ، پـه احساسـاتو کـې يـې د مليحې تر چپرکټه ځان ورساؤ.

هغې ته يې وويل: ته په کوم حق زما دفتر ته تللې وې، تا په کوم حق د رڼا سپکاوی کړی؟

- واه د مرستيالې خو ډېر طرفداری کوې، زه يې د مرگ تر کومې ورسـولم او ته يې اوس هم ملا تړې، ستاسې تر منځ خامخا يو څه شته چې ما شک کولو ته اړه کوي.
- د سر له دې ضربې، چې مړه وای ښه به وه، ته تل پـه خپـل نـاولي فکـر باندې ځان او ماته ځور راکوی، ته تر هر څه لومړی د فکر مينځلو ته اړتيا لرې، ته ليونۍ يې؛ ستا له لاسه زما ژوند تنگ شوی، ساه مې درېږي.
- هو ساه خو به دې له ماسره خود درېږي، ته ملامته نه يې ساعت دې تېـر ده.

شاپور يې په خبره سور او شين واوښت له قهرجنې څېرې سره په بستر ورښکته شـو، په دواړو لاسو يې مليحه په مرۍ کې ونيوله، ورته ويې ويل: ستا له تهمتونو نـور پـه تنگ شوی يم، بس ده نوره ډېره شوه، رڼا خو ښـه وه، د ژونـد دوبـاره موقـع يـې درکړه، زه دې وژنم.

په دې وخت کې ذاکر راغی شاپور يې له لاسه ونيو لرې يې ترې بېوست د هغـه لـه بوولو وروسته ذاکر د ډاکترانو خونې ته ورغی ډاکترانو درمل ورته وليکل او بيا يـې هغه ته د مليحې د خاريجولو سپارښتنه وکړه؛ ذاکر، مليحې ته ټيکسي ونيوله د هغې کورته يې ولېږدوله.

سهار له رسمياتو سره سم شاپور دفتر ته ورسېد، دفتري کارونه يې پيل شـول؛ خـو هغه د رڼا دفتري خونه د نظر لاندې نيولې وه، چې هغه به کله کـار تـه راځـي، لـه رسمياتو يو ساعت تېر شو، خو رڼا مالومه نه شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له خپل ټليفون څخه يې هغې ته زنګ وواهه خو هغې د سور بټن پـه کېکـاږلو سره ټليفون پرې کړ، وروسته يې د دفتر له ټليفونه له هغې سره اړيکه ټينګه کړه.
رڼا دې شاپور دې دفتر شمېره ونه پېژانده، زنګ يې واخيست شاپور ورته وويل:
اغلې! ته خو په دفتر کې نه يې، خير خو دی؟

- **هو خير ده.**
- **ايا ستا د نه راتګ لامل پوښتلای شم؟**
- **بس ستاسو له دفتر سره مې کار پرېښود.**
- **ولې؟**
- **بس خوښه مې نه شوه.**
- **اغلې مرستيالې! کومه بې ادبي چې ستا په مخ کې زما کوژدن کړې د هغې سزا خو دې خپله ورکړه، له هغه په ډېره سزا شـايد تاسـې هـم رواداره نـه شئ، پاتې شوه د دفتر خبره، ته بايد دومره کمزورې نه شې، چې د يـوه غير مسؤل کس په خبره دفتر پرېږدې.**
- **ته ماته د همت راکولو درس مه راکوه، همت خلك له مـا زده کـوي، زه دومره د کمزوري هوډ والا نه يم چې د يو چا له خبرو دومره اغېزمنـه شـم چې دفتر پرېږدم.**
- **نو بيا ستونزه چېرې ده، ولې نه راځې؟**

خو نه راځم په دې کې د چا څه کار
شاپور نه غوښتل د رڼا په څېر يوه تکړه کارکوونکې له لاسه ورکړي په نرمه لهجه يـې وويل: اغلې رڼا! زه غواړم تا پوه کړم، چې د هغې مداخله زما په ناخبري او د دفتر د اصولو خلاف په خودسري ډول شوې، زه ډېر ناوخته پرې خبر شوم، خو ډاډ درکوم چې بيا به نه تکرارېږي او که بيا هم له دفتره خفه يې زه رسماً درنه بښنه غواړم.

- **سمه ده، ښښې ته اړتيا نه شته يوازې دومره غواړم، چې پرونـی پېښـه بيـا تکرار نشي.**
- **ژمنه ده بيا به نه تکرارېږي.**
- **نن ډېره فکري ستړې يم سبا درځم؛ په همـدې خـبرې سره رڼـا د شـاپور ټليفون پرې کړ.**

(c) ketabton.com: The Digital Library

رڼا پرېکړه وکړه، چې سبا باید دفتر ته لاړه شي؛ نو سم دستي يې اداري مسؤل ته زنګ وواهه ورته ويې ويل:

سبا ټول کارکوونکو ته خبر ورکړه، چې نهه بجې جلسه لرو، څوک ناوخته رانشيـ؛ هغـــه ښـــه صـــيب! وويـــل نـــور يـــې خـــبرې پـــرې کـــړې.

ټوله شپه رڼا د دفتر د تنظيم لپاره فکر وکړ بريالی نقشه يې جوړه کړه او په سبا د يوه پراخه پلان سره دفتر ته ورسېده، نهه بجې رسماً غونډه پيل شوه؛ رڼا غونډې تـه د خپلې پاليسي د تطبيق وينا پيل کړه هغوی ته يې وويل:

وروڼو او خويندو!:

زموږ دفتر له دې وروسته د قبايلو هوټل ندي، چې تګ راتـګ پکـې د خلکـو پـه خوښه وي.

دلته رسميات اته بجې پيل او تر څلورو بجو دوام کوي، د يوې دقيقې ناوخته راتلو هم، چې منونکی دليل نه وي راته د زغم ندی؛ جدي کار ته اړتيا ده، زه د تنخـوا په بدل کې کار غواړم؛ که يې څوک نشي کولی همدا نن د استعفی ليک راوسپاري چې په بدل کې يې بل د کار سړی وګمارم کنه کار غواړم او د دفتر د پاليسي خلاف دې رانه څوک د مرستې تمه نه کوي. مننه!

جلسه ختمه شوه.

خو رڼا تر څلورو بجو د دفتر په کارونو کې خورا بوخته وه، له څلورو بجـو وروسـته چې رسميات ختم شول موټروان ته يې وويل:

موټر چمتو کړه زه نوره کورته ځم، رڼا موټر کې کېناستله د کور په لور يـې حرکـت پيل کړ له لږ مزل وروسته يې د سړک په خوا کې يوه ډله خلک وليـدل، چـې لـه يوې پېښې (حادثې) راتاؤ دي، د دوی په منځ کې يـې پـه يـوه مېـرمن سـترګې ولګېدې، چې له ويره سرشکوي او خپل مخ په څپېړو وهي، د مېرمنې په خوا کـې يوه ماشومه هم ولاړه ده، رڼا چې د دوی ننداره وليده موټروان ته يې وويل:

وروره! موټر ودروه، دلته خامخا کومه پېښه شوې د خلکو په منځ کې هغه مېرمن ډېر بد حال کوي زه ورښکته کېږم؛ خامخا څه ستونزه ده، زه بايـد د دوی پـه سـتونزه ځان پوه کړم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رڼا ژر له موټره ښکته شوه، د ډله خلکو په منځ کې یې مېرمنې ته ځان ورساوه، هغې ته یې وویل:

مورې! څه خبره ده؟ ولې داسې بدې ورځې کوې؟ هغې په کوکو او چیغو په رڼا کې هیله مندې سترګې ونیوې، رڼا ته یې په بهانده اوښکو او ژړه غونې اواز وویل:

لورې! زه خو تبا شوم، د ځګر ټوټه رانه بېله شوه، په لسم ټولګي کې مې یوه لورکۍ وه، درې ورځې مخکې د ښونځي په لاره د را رخصتېدو په مهال وتښتول شوه، دا دی اوس یې مړی په یوه دښته کې پیدا شوی، خلکو یې مړی تر روغتونه رسولي، له روغتونه زنګ وشو چې مور د طب عدلي ازموینو، وروسته مړی در وړو.

زه کونډه یم له خدای ج پرته نور څوک نه لرم، هیڅوک مې د غم خوړلو نه شته، زه ډېره مظلومه یم، د چا ډار او وېره نه رانه کېږي؛ ځکه خو داسې راسره کېږي.

- د مورکۍ بدو ورځو، خوارې برخې او ویر خورا اغېزمنه کړه، خپلې اوښکې یې هم لکه د باران څاڅکي په ګریوان کې راغلې

د بورې مورکۍ په خوا کې کېناسته، سپین دوسمال یې له دسکوله را وکیښ اوښکې یې پرې پاکې کړې بیا یې هغې ته مخ ور واړاوه له هغې یې وپوښتل لور دې یوازې وه، چې له مکتبه راتله؟ هغې ځواب ورکړ: نه یوازې نه وه، په څنګ کې یې ماشومې لور ته ګوتې ونیوې ورته ویې ویل:

دغه لور مې هم ورسره وه؛ رڼا هغه ځان ته نږدې کړه، په غېږ کې یې ونیوله، ورته ویې ویل:

ښکلې چل ؤ شهزادګۍ ته یې راته ویلی شې، چې څه کیسه وه؟ هغې ځواب ورکړ: مور دواړه یو ځای را روانې ؤ، ناڅاپه یو د تورو ښیښو موټر راته ودرېد دوه کسان راښکته شول، وسله هم ورسره وه زما له خور یې لاسونه تاؤ کړل دوهم کس په خوله لاس ورکېښود، موټر ته یې واچوله هغې ډېره هڅه وکړه، چې چغې ووهي ځان خلاص کړي؛ خو برمته کوونکو کلکه نیولې وه؛ خوله یې وربنده وه. کسانو اوربزونه وهلي وو د خور په پورته کېدو کې مې، د یوه کس څېره ولیده خو ومې نه پېژانده.

رڼا ماشومه نوره هم سینې ته نږدې کړه؛ په مخ یې ښکل کړه ورته ویې ویل: که هغه کس ووینې، وبه یې پېژنې؟

هغې په ماشومانه انداز وویل: هو پېژنم یې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رڼا سمدلاسه د اړوندې حوزې امیر ته زنګ وکړ د پېښې تفصیل یې ترې وغوښت، خو د حوزې امیر له پېښې ناخبري وښوده ورته یې ویل: ته چې کومه پېښه یادوې، دلته نده واقع شوې او که شوې هم وي نو موږ ته یې په اړه چا راپور نه دی راکړی. خو رڼا یې په لنډ ځواب او د ځان خلاصولو په دې پلمه په غوصه شوه ورته ویې ویل:

داسې څنګه کېدای شي، چې تاسې د یوې پېغلې زده کوونکې له تښتولو او بیا وژلو ناخبره یاست؟ حال دا چې دا پېښه ستاسې له حوزې سره نږدې شوې وه.

- **رڼا جانې! موږ څه ډول خبر شو، موږ ته په دې اړه چا عریضه نده کړې، چې پلټنه مو کړې وای.**
- **که څوک تاسې ته عریضه ونه کړي بیا تاسې کوم اجرات نه کوئ؟ تاسې کوم مسؤلیت نه احساس کوئ؟ تاسې د هغه چا په فکر کې نه یاست، چې د هغوی له برکته تاسې د معاشاتو او امتیازاتو څښتن یاست؟**

د حوزې امیر چې د رڼا خبرو ته ځواب نه درلود ټلیفون پرې کړ.

رڼا د وژل شوې زده کوونکې خور له ځان سره واخیسته، تر څو یې د حوزې امیر ته بوځي او ورته ووایي، چې دغه ماشومه د تښتونکو له ډلې یو کس پېژني، تاسې باید پلټنې پیل کړئ. هغې د دې موخې د تر لاسه کولو لپاره د حوزې دروازې ته ورسېده، دوه ساتونکي د دروازې مخې ته ولاړ وو، د رڼا موټر دروازې ته ورنږدې شو د یوه سرتېري په لیدو ماشومې په موټر کې چغې کړې، ویې ویل:

هغه کس چې زما خور یې موټر ته پورته کړه دغه سرتېری وو، هلته په عادي جامو کې ؤ، اوس یې دریشي کړې، رڼا د ماشومې په خوله لاس کېښود ورته ویې ویل: غږ له خولې ونه باسې، نه داسې ووایې، چې دا سرتېری پېژنم، زه ژمنه کوم چې ستا د خور قاتل به برملا کوم او هغه ته به سزا ورکوم، خو اړینه ده، چې خوله چپ ونیسې، تر څو دوی شک وانه خلي. رڼا د ماشومې په سرلاس راکش کړ د هغې سترګو ته یې په ځیر ،ځیر وکتل ورته ویې ویل:

ته همدلته کښېنه، زه ورښکته کېږم تر څو له دوی سره وغږېږم؛ ماشومې د هو په دود سر وخوځاوه، رڼا له موټره ښکته شوه، هغې لاڅو ګامه نه ؤ اخیستي چې کوچنۍ ماشومې یې هم تر شاه قدمونه تعقیب کړل. رڼا د هغې د قدمونو ترپا

(c) ketabton.com: The Digital Library

واورېده، له ګوتې ونیول شوه په شاه یې راوکتل په ماشومې یې نظر ولګېده د هغې غبږ یې واورېد، ورته ویې ویل:

زه هم درسره ځم، رڼا ماشومې ته ور ټیټه شوه هغې ته یې په غوږ کې وویل: راسره لاړه شه خو پام دې وي، چې کوم لیونتوب ونه کړې او غږ دې له خولې راونه باسې.

د حوزې په دروازه کې ولاړ سرتېري، چې په ماشومې سترګې ولګېدې، ژر یې له غاړې په تاؤ ګولي بند کې خوله او پوزه پټه کړه، رڼا هم نوموړی سرتېری ولید، چې د ماشومې په لیدو یې د څېرې پټولو هڅه وکړه، سرتېرو ته په رسېدو رڼا ځان وروپېژاند او له امیرسره د لیدو غوښتنه یې ځینې وکړه. مخ پټي سرتېري ورته وویل:

دلته منتظر شئ؛ زه امیر صیب ستاسې له راتګه خبروم، هغه د امیر خواته لاړه رڼا یوې ګوښې ته کېناستله، پاتې سرتېري له رڼا پوښتنه وکړه:

خورکۍ! خیر خو ؤ، څنګه راغلي یاست؟

- خیر چیرته دی وروره! درې ورځې وړاندې د دې خوارکۍ ماشومې بله خور، چې د لسم ټولګي زده کوونکې وه وتښتول شوه، نن یې جسد پیداشوی اوس د څېرنو لپاره په روغتون کې ده، بیا یې مخ بل طرف ته واړاؤ، ویې ویل:

د حوزې په سل متري کې دومره لوی جرم ترسره کېږي، خو تاسې یې مخه نه نیسئ، مخنیوی خو لا لویه خبره ده له پېښې خبر هم نه یاست، له دې مالومېږي، چې تاسې هم ورسره شریک یی.

سرتېري یې خبرې واورېدې، ترخه مسکا یې وکړه، رڼا ته یې وویل:

خورې! ته په حقه یې ما دې خبرې واورېدې، خو زما د لاس ګوتو ته وګوره وینې، چې د یوه لاس ګوتې هم یو شان نه وي؛ مورې دا منو چې زمونږ لمن هم له بدو خلکو خالي نده ده، خو دا په دې مانا هم ده، چې ټول بد خلک یو، د ځینو په کړنو په ټولو پولیسو همدا تور پورې کول به، له انصافه لرې وي.

- زه درسره سل په سلو کې موافقه یم، جرم فردي عمل دی، هغه که په هره طبقه کې وي او په دې اعتراف کوم، چې په ټولو یې اطلاق انصاف نه دی.

سرتېری د رڼا لور ته نږدې شو، هغې ته ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

خورې! زه دې درک کوم، له خبرو دې څرګندېږي، چې یوه خواخوږې ښځه یې، له دې وړې بې کسه ماشومې سره دې همدردي خوند راکړ؛ مور په خپله ټولنه کې داسې کم خلک لرو، چې له تمې پرته او د خپل ایماني مسؤلیت له مخې یو نیک کار تر سره کړي، په ټولنه کې د ستا په شان د خلکو ډېر کمی احساسوو، راته ښکاري چې ته یوه ایماندازه خبریاله یې. زه ستاسې ته د پېښې په اړه له یوه رازه پرده پورته کوم، خو شرط به دا وي، چې راز به راز وي.

رڼا له خپله ځایه پاڅېده، د سرتېري په لور یې څو ارام قدمونه واخیستل، هغه ته یې په ځیر ځیر وکتل ویې ویل: زه ژمنه کوم، چې ستا خبرې به له ماسره محرمې وي، یوازې که یې اړتیا شوه نو ستا په اجازه به یې په محکمه کې څرګندې کړم.

- سمه ده زه درسره موافق یم، که محکمه کې اړتیا شوه نو زه او زما د راز ملګري حاضر دي، چې خپله شاهدي ووایي؛ ځکه چې موږ دلته وجداناً نارامه یو.
- راځه موټر کې کښېنو که هغه بل سرتېری راشي بیا موږ خبرې نه شو کولی، هغه د رڼا خبره ومنله په موټر کې د کښېناستلو نه، وروسته سرتېري وویل:

امیر صیب اوس هم دننه د شرابو محفل جوړ کړی، هغه سرتېری چې ور ننووت د پرې ملګری یې دی.

هغه زده کوونکې نجلۍ، چې ته یې یادوې ما په خپلو سترګو ولیده، چې د امیرصیب کسانو موټر ته پورته کړه د هغې چغې مې اوس هم په مغزو کې انګازې کوي، سترګو ته مې درېږي، خو دوی هیڅ زړه سوی پرې ونه کړ. هغه یې وتښتوله. دوی د میلمستون په نوم ځانګړی ځای لري، هلته نجونې وړي بیا د راز د نه افشا لپاره له اختطاف شوې کس ژوند اخلي؛ هغه خبرې اوږدې کړې، رڼا یې خبرې له ثبت سره یو ځای په غور اورېدې، هغه وویل: همداسې بې ضمیره خلک د نظامي یونیفورم څخه ناسمه ګټه اخلي، خپلې ناولې موخې پرې خړوبوي، رنګه هم د ټولو هم مسلکه بده وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سرتېري غوښتل نورې خبرې هم وکړي؛ خو هغه بل سرتېري له لرې پرې راغږ کـړ؛ راشه امیر صیب دې غواړي، دغې مېرمنې ته ووایه چې امیر صـیب میټینـګ لـري اوس وخت نه لري بل وخت راشئ.

رڼا یې په غبرګون کې سر وخوځآؤه، په خوا کې له خواخـوږي سرتېـري یـې مننـه وکړه، هغه ته یې هم د تلو اجازه ورکړه.

رڼا نوره د هغه روغتون په طرف روانه شوه، چې د پېغلې زده کـوونکې جسـد پکـې ایښی وو.

له لنډ مزل وروسته هلته ورسېده، له ډاکترانو یې د هغوی د پلټنو له مخې د هغې د وژنې لامل پوښتنې پیل کړې.

هغوی وویل: په زده کوونکې جنسې تېری شوی، له هغه وروسته وژل شوې، د دې خبرو په اورېدو رڼا نوره هم غمجنه شوه؛ د حوزې له امیـر نـه یـې د غـچ اخیسـتو ځواك په وجود کې په څپو شو.

سترې ستومانه د شپې اته بجې د کور په لور روانه شوه په لاره کې یې لومړی ماشومه خپلې کورنۍ ته وسپارله، وروسته یې ځان خپل کور ته ورساؤه.

مخکې له دې چې د خوب کوټې تـه لاړه شي مـور تـه ورغلـه، هغـې لـومړی ښـه وښکنځله بیا یې ورته وویل:

دا وخت دی چې ته راځې؟ ته دا توره شپه وګوره او ستا راتګ وګوره. ته دا شرایـط نه وینې، چې هره ورځ له خلکو سره څه کېږي؟ تېښـتول، وژل او بـې عزتـه کـول زموږ د ټولنې معمول ندي او که ځواب دې هو وي نو ولې دومره ناوخته راځې؟

په رڼا لا هم د خفګان وزرې غوړېدلې وې، نرمه مسکا یې وکړه، ویې ویل:

مورې!

ستا دعاوې ما ته فولادي دیوال غوندې دي، له ماسره ستا دعاوې دي، هیڅ څوک به ماته زیان ونه رسوي، خپل دسمال یې د مور په مخ راکش کړ بیا یې مـاچ کـړه، ورته یې وویل:

سبا ته یو لوي کار کوم، یو لوی اقدام کوم په یوه خطرناکه سره کرښه پښه ږدم، خو مورې! ته دعا راته وکړه چې په دې کار کې بریالۍ شم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- د څه شي لوی کار؟ څه ډول سره کرښه لورې!؟ ته څه کول غواړې؟ د کوم ګواښ سره بيا ځان مخامخ کوې؟. رڼا لنډه مسکا وکړه ويې وويل:
مورې! هيڅ داسې کار نه کوم، چې ګواښونده وي، خو په هر واړه او لوی کار کې ستا دعاوې زما لپاره د بريا دروازې پرانيزي. مور يې د خبرې اورېدو سره سم لاسونه لپه کړل، رڼا ته يې په دعاؤ پيل وکړ ويې ويل:
لورې! خدای دې لکه ابراهيم ع په اور او اوبو کې وساته؛ خدای ج دې لکه يونس ع د ماهي په ګېډه کې له خطره وژغوره، خدای دې بری درکړي، خدای دې د هر مظلوم د مظلوميت اواز کړه، خدای ج دې د هر خاين په وړاندې له ملت نه، د دفاع په خاطر لکه سپر وګرځوه.
زما دعاوې له تاسره دي لورې!.
رڼا د مور په هره خبره لکه بيټرۍ چارچ کېده، انرژي يې اخيسته، همت يې پيداکاوه، هغه زړه نازړه توب يې له منځه لاړ، چې سبا به د يوه قدرت مند واسطه دار حکومتي مامور د خيانت د ښکاره کولو په وړاندې د راپور له جوړولو منع کوله.
رڼا له موره رخصت واخيست، په خپله خونه کې يې د راپور په جوړولو پيل وکړ؛ ټوله شپه يې د هر اړخيز راپور په جوړولو تېره کړه او بلاخره يو بريالی راپور يې چمتو کړ.
سهار شو، د دوهمې حوزې امير له شاتو، پنير، هګيو او شيدو ډک دسترخوان سره د سهار ناشتې ته ناست ؤ، چې تلويزون کې خبرونه پيل شول.
د خبرونو سرټکو ته غوږ شو.
ناڅاپه يې د ټلوېزون په سکرين پر خپل تصوير سترګې ولګېدې. وياند وويل: په سيمه کې د تښتونې او ډار اچونې پېښې زياتې شوې دي، چې خلک يې په تشويش کې اچولي؛ نن د هغې تښتول شوې او بيا وژل شوې زده کوونکې څرک ولګېده، چې درې ورځې وړاندې د مکتب په لاره نادرکه شوې وه. د ځواني مرګې زده کوونکې په اړه د افغان رسنيز دفتر مرستيالې رڼا داسې اسناد او شواهد موندلي، چې د تښتول شوې نجلۍ په تښتولو کې د دوهمې حوزې امر لاس درلود. د طب عدلي ازموينو وښوده، چې لومړی پر نجلۍ جنسي تېری شوی او بيا وروسته وژل شوې. د دې خبرې په اورېدو، امير ټکان وخوړ احساساتي شو، په لاس کې ريموټ

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې په ځمکه وويشت، جيب ته يې لاس کړ ټليفون يې راوښکه؛ رڼا ته يې زنګ وواهه، ورته ويې ويل:

اغلې رڼا! دا زه دې تلويزون په شيشه څه ګورم؟ تا د کومې عقدې له مخې دا کار کړی؟ تا زما په وړاندې په کوم جرئت دومره لويه دسيسه جوړه کړې ده؟ ته مانه پېژنې، چې په ارګ کې مې ورور د رئيس جمهور ارشد مشاور دی، زه دلته په خپل زور راغلی يم، وزير داخله هم زما دنده نشي ځنډولی، زما له زور او زر نه، نا خبره زما سره سر وهي، تا په دې کار سره د اور سره لوبه پيل کړه؛ زه درسره ژمنه کوم چې د دې کار سزا به درکوم، ته ما نه پېژنې، کمرې او مايکونه به دې سر ته کېږدم، زه درته خبر داری درکوم، چې دغه سودا به درته ډېره قيمته پرېوځي.

رڼا د حوزې د امير په خبرو نرۍ مسکا وکړه ورته ويې ويل: دا سمه ده چې ته زورور يې تښتونه، وژنه او د عزت لوټونه ستا دنده ده او په دې خبرو سره دې زه نوره هم ډاډه کړم، چې ما کومه تېروتنه نده کړې، مجرم مې په ريښتوني ډول پېژندلی، ما سمه لاره غوره کړې دا چې ته ما په مرګ ګواښې، زه له دې خبرو نه ډارېږم؛ ځکه چې زما ژوند ستا په لاس کې نه دی، زما د ژوند پرېکړه بل څوک کوي، ترڅو چې هغه زما په اړه د مرګ پرېکړه ونه کړي زما يوه ويښته هم څوک نشي زيان منولی، ياد لره، چې ما په دغسې اخطارو نه شې ډارولی او نه داسې اخطارونه زما لپاره نوي دي، چې ټکنی مې کړي، زه ورسره عادي شوې يم.

- په تمه اوسه، زه د اخطار د تکرارولو عادت نه لرم او ډاډه شه، چې زه په دې اړ چپ نه پاتې کېږم. هغه نور ټليفون پرې کړ؛ رڼا هم سوړ اسويلی وويست له ځان سره يې وويل: اخخخ هېواده کوم ټپ دې وګنډم؟ کومه بدبختي دې وژاړم، کومې نيمګړتيا ته دې وځورېږم؟ چيرته، چې خودسري وي هلته مسوؤلانه دنده څومره ستونزمنه وي، بس خدای ج دې جوړ کړه هېواده. رڼا په دې فکرونو کې ډوبه وه، چې د دروازې ټک، ټک يې د سوچونو لړۍ پرې کړه؛ د دروازې ساتونکی يې راننووت، ورته ويې ويل:

د ملي امنيت کسان راغلي دي، له تاسره ګوري. هغې ځواب ورکړ: ورته ووايه دننه راشئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغوی دې رڼا دفتر ته ور ننه وتل ، د رڼا په دفتر کې د هغې مخې تـه کېناسـتل، و يې ويل:

موږ ستا د سهارني راپور جزيات غواړو؟

رڼا دواړه له نظر تېر کړل، له ونې دنګ ښايسته رنګي کس تـه يـې وکتـل ګـرد مـخ اوږدې پوزې او شنو څرڅو سترګو يې جلا جذابيت درلود، ورته ويې ويل: زه به له اسنادو سره يو ځای جزيات درکړم؛ خو دا څه کوئ؟

د پټې دندې پوليس وويل:

که اسناد د باور وړ وي، موږ کولی شو د حوزې امير ونيسو، عدلي او قضايې ارګانونو ته يې وسپارؤ.

- خو هغه لويې، لويې خبرې کوي، وايي چې ارګ مې خپـل دی، وزيـر داخله مې هم نه شي لرې کولی.
- اغلې رڼا! زه هم ستا غوندې د دې خاورې زيمه وار بچی يم؛ زه د چا زور او زر ته نه تسليمېږم، ماته د قانون پـه وړانـدې زوروز هـيڅ دي، اوس د زور او ټوپک وخت په ختميدو دی، دلته قانون دی له قانونـه هيڅـوک لوړ نه دي.

رڼا چې له ونې د دنګ سړي خبرې واورېدې، په سـترګو کـې يـې د هيلـه منـدي اوښکې را بيدارې شوې، د خوښي اوښـکې يـې پـه ګـلابي غـومبرو لارې وکـړې، اوښکې يې پاکې کړې، اسناد يې ورته وښودل، ثبت شوی غږ يې هم ورته وسپاره د وژل شوې زده کوونکې، ماشومه خور يې هم ورته راوغوښـته، هغـې هـم شـاهدي ورکړه، چې د حوزې د امير يو ساتونکي يې د خور په تښتولو کې لاس درلود، چې هغې حوزې ته له راتلو وروسته هغه پېژندلی وو.

د پټو دندو پولسو ته اسناد د دې وړ شول، چې د حوزې امير ونيسي؛ خپل اجرايـه څواکونه يې راوغوښتل، حوزه يې محاصره کړه امير صيب زلمی يې له خپلې ډلګۍ سره يو ځای موټرو ته پورته کړل.

دا صحنه د افغان رسنيز مرکز يوه خبريال ثبت کړه، ماښام بيا د رڼا په اتلولي د امير زلمي د نيولو او بندي کولو خبر خپور شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاپور، چې ډېر به په خپل دفتر کې نه وو، زیاتره وخت په خپل تجارت بوخت وو؛ ماښام په اطاق کې ناست وه، د شنه چاى پیاله یې هم تر څنګ وه، ټلوېزون ته یې کتل، چې د رڼا خبر خپور شو.

هغه خبر، چې د یوې حوزې امیر یې له کبله د زندان تر بریده ورساؤه.

هغه مسکی شو، له ځان سره یې وویل: رڼا! درباندې ویاړم، ته هغه څه کوې چې زما خوښېږي، ته مې ځکه خوښه یې، چې تل زما د زړه کارونه کوې. ټلیفون یې راواخیست، رڼا ته یې زنګ وواهه؛ هغې ته یې د سلام ویلو وروسته وویل: دا هېواد ډېر کار ته اړتیا لري، ډېرو قربانیو ته اړتیا لري، چې دغه قربانیو ته هر څوک بدبختانه، چمتو نه دي. که موږ د ګوتو په شمېر ستا غوندې څو رڼاګانې ولرو؛ نو د هېواد دا تیارې به له منځه لاړې شي، ظلم به پاى ومومي، د چا حق به تر پښو لاندې نشي، څوک به جرئت ونه کړي، چې له قانون نه، سرغړونه وکړي.

رڼا چې د شاپور له خولې خپل داسې مسلسل صفت واورېده حیرانه شوه، ویې ویل: دا دومره صفت د څه لپاره؟

- رڼا ستا راپور مې واورېد، تا نن ډېر لوى کار ترسره کړى، نن دې د یوې مظلومې پېغلې د معصومو وینو غم وخوړ؛ د هغې غچ دې واخیست، د هغې روح دې ارام کړ، هغې ته دې عدالت وغوښت، له دې کار سره دې د څومره نورو کسانو ژوند ته ګواښ محوه کړ. د هغې د بورې مور د دروند غم پیټی دې کم کړ؛ د هغې په سینه کې په بل اور باندې دې اوبه واچولې. اغلې رڼا! مننه، چې ته له موږ سره کار کوې.

رڼا یې په خبره وخندل، ورته ویې وویل: رئیس صیب! زه کار کوم تاسې پیسې راکوى؛ نو مننه دڅه لپاره؟

- ماته نور رئیس مه وایه، ته نوره د رسنیز دفتر مشره یې، زه دې له کاره راضي یم، زه هسې هم په تجارتي کارونو بوخت یم، دا مسؤلیت نور تاته در سپارم ته، چې څه کوې خپلواکه یې نوره اړه نه یې په لوړو پرېکړو کې له ما مشوره وغواړې. ما رسنیز دفتر د همدې لپاره جوړ کړ، چې خلکو ته په همدې سپېڅلي مسلک کې ریښتونی خدمت وکړم، خو تر دې دمخه بریالی نه وم؛ ځکه زه په خپلو تجارتي چارو بوخت وم، نور به مې چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ددې کار لپاره ګمارل نو، هغوی به خپله شپه تېروله، هيڅ کس مې ستا غوندې مسؤليت پذيره ونه مونده. ته زموږ دفتر ته خدای ج داسې يوه ډالی ورکړې، چې موږ يې له ډېر پخوا تمه درلوده.

- له زنګ سره دې لومړی وډاره شوم مال هسې نه، چې د راپور په ليدو را باندې په قهر شوی نه يې، خو ښه وو خبره سرچپه شوه تا زه لا تشويق کړم، ماته مو همت راکړ، زما حوصله مو را زياته کړه، زه درنه خوښه شوم او زه درته ډاډ درکوم، چې زه به خلکو ته خبريالي وښيم، چې خبريال څوک دی، څه رسالت لري، څومره اغېزمن او ارزښمن دی.
- رڼا جانې! له تا سره چې په ټليفون په خبرو بوخت يم، يو بل مسلسل زنګ راځي، له تاسره بيا خبرې کوم، زه به دې ټليفون ته ځواب ورکړم چې ولې دومره په عذاب دی، دا څوک دی او څه وايي؟ هغې په سمه ده ويلو سره اړيکه پرې کړه.

شاپور ټليفون اوکې کړ، ورته وويل شول:

شاپورګيه! له ځانه دې لوی کارونه پيل کړي، سړی له خپلې بړستنې سره پښې غځوي ته نه پوهېږې، چې ماسره سر وهل سړی له سره خلاصوي، کوما ته يې بيايي او زياتره وخت بې چاره د بې هوښي په حالت کې له خاورو لاندې کور ته ځي، دې دايمي خوب ته لکه، چې ستا هم اشتها شوې؟

شاپور، په حيرانتيا سره وويل: لطفاً ځان راوپېژنه؟

- د رئيس جمهور مشاور يم.
- نو زما يې څه چې مشاور يې او دا دومره غوصه په څه يې؟
- زما ورور ته مو دسيسه جوړه کړه، هغه مو زنداني کړ، هغه مو د تورو تمبو شاته وغورځاوه، هغه د ورځې په لس ګونو زره پيسې پيدا کولې، افغانۍ هم نه بلکې ډآلر، خو ستا د يوې خبريالې له لاسه مو دا هر څه له خولې ووتل. ورور! مې بندي شو خدای ج خبر، چې کله به خلاصېږي، زما شناخت هم کار نه کوي؛ ځکه رسنيو يې خبر خپور کړ، څوک راسره مرسته هم نه کوي.
- نو زه څه خدمت کولای شم، مشاور صيب!؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

- زه پوهېږم، چې د راپور په جوړولو او خپرولو کې ستاسې د مرستيالې لاس ؤ، که هدايات ستاسې وي هم راته يې واضح کړئ او که هغې په خپل سر دا کار کړی وي، هم راته يې څرگنده کړئ؟

ځکه چې موږ وخت نه لرو،او نه نور خپلو هلکانو ته قناعت ورکولی شو

- هلکان دې غواړي څه وکړي؟
- هغه به داسې څه وکړي، چې ټولو خلکو ته به عبرت شي، خلک به پوه شي، چې له موږ سره ځان بندول څه مانا لري او پای يې څه وي.

د مشاور خبرو د شاپور احساسات راوپارول خوا و شا يې وکتل ريموټ يې را واخيست د ټلوېزون اواز يې ټيټ کړ ويې ويل: مشاور صيب! زموږ په رسنيز دفتر کې رئيس، مرستيال، منشي او خبريال نشته ټول لکه د يو وجود په شان يو، راپور رښا خپور کړی، په رښا لاس پورته کول په ما لاس پورته کول دي او په ما لاس پورته کول د هر چا کار نه دی. هر غل، د ملت په ژوند لوبې کونکی، خائن، شراب خور د دې جرئت هم نه لري چې موږ ته پورته وگوري؛ ځکه هغه بې ضميره، بې ويجدانه، د يوې با شهامته، ايمان دارې، خدای پرستې او په هېواد ميينې خبريالې په وړاندې کله د کوم غبرگون جرئت لري؛ که دوهم ځل دې ټليفون وکړ، مشاوريت به دې سرته درته کېږدم، ما دې ټولې خبرې ثبت کړې، زه به دې يو لحاظ وکړم، چې رښا ته به يې نه ورکوم، کنه سبا په ټلويزون کې درباندې گردی مېز جوړ کړي، ستا په تن کې به دا شته کالي هم درنه وباسي، له وروره خو دې د حوزې اميريت لاړ، ستا مشاوريت به هم له عزت سره يوه ځای درته په يوه غيران کړي.

مشاور ټليفون پرې کړ.

))))))))))))))))))

د مليحې خور هم د رښا د زړورتيا کيسه له ټلويزون، نه کتلې وه، د راپور له ليدو وروسته مليحې ته راغله، په خوا کې ورسره کېناسته، ورته ويې ويل: هغه رښا نه ده.

- کومه رښا!؟
- هغه، چې له تاسره يې جنگ کړی ؤ.
- ښه! نو:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- هغې پرون د دوهمې حوزې امیر چې زورواکی ؤ، د هیڅ چا پروا یې نـه درلوده، په بندي خانې ننه باسه.
- ولې هغه کومه نظامې چارواکې ده، چې د حوزې امیر بندي کوي؟
- نه، هغې د حوزې دې امیر د فساد او انسان تښتونې راپـور خپـور کـړ، شواهد یې هم موندلي ؤ، امنیه قومنداني اړه شوه، چې دې حوزې امیـر په دې شواهدو ونیسي.
- رښا په دې کارو څه غواړي ثابت کړي؟ هغـه یـوه شیشـکه ده، هغـه یـوه روحي ناروغه ده، هغه یوه کوډګره ده، چې زما کوژدن یې هـم د خپلـو کوډو په تمثل کې راګیر کړی دی، هغې په خپل راتګ سره زما له خاونده یوه نانځکه جوړه کړه، لومړی یې زمـا ورور لـه دنـدې پـرې ګوښـه کـړ، وروسته یې زما په وړاندې سپین سترګي وکړه، زه یې بې عزتـه کـړم ویـې وهلم او ان تر روغتونه ورسېدم، خو مېړه مې په عـوض د دې چـې هغـه ورټي او په دغه غیر انساني کړنې سره هغه له دنـدې ګوښـه کـړي، زمـا د تمې خلاف یې د هغې ننګه وکړه، زه یې ورټلم، زه یې ملامته کړم، نور دا حالت نه شم زغملی، مور ته مې ووایه: زه له فراغتـه مخکـې واده کـوم؛ څکه هغه کوښښ کوي زما خاوند له ما خپل کړي، مـور دې د شـاپور لـه کورنۍ سره خبرې وکړي.
- خورې! ستا فراغت ته څلور میاشتې پاتې دي، لږ حوصله ولـره، تـه چـې څه ډول فکرونه کوې دا هسې شیطان په ذهن کې دراچـوي. دا زمـوږ د کورنۍ پرېکړه وه، چې واده به ستا له فراغته وروسته چمتو کـوو، زه اوس څه ډول دوی ته قناعت ورکړم؟
- خورې! ته هغه څه نه ګورې، چې زه یې ګورم، ماتـه مـې لـه پوهنتونـه، ژوند غوره دی، یو سمستر له واده وروسته هم ویلی شم، خو که د شـاپور په زړه کې یو ځل هغې شیشکې ځای ونیو بیا نو زما ژوند تبا کیـږي، هـر څه مې له لاسه ځي، زه نه پرېږدم، چې ژوند مې تبا شي.

د ملیحې خور چې بله د خلاصون لاره نه درلوده د هو په دود یې سر وخوځاوه ویې ویل: سمه ده، زه به خپله هڅه وکړم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

))))))))))

شاپور ته د مشاور له زنګه نیم ساعت نه ؤ تېر شوی، چې ټلیفون شرنګار یې د غوږو پردې یو ځل بیا په اهتزاز راوستې، د ټلیفون په سکرین یې ولیدل، چې مشاور بیا زنګ وهلی؛ شاپور د اوکې بټن په کېکاګلو سره په غصه ناکه لهجه، وویل: مشاوره! ما درته وروستۍ خبرې کړې دی؛ نور دې د خبرو لپار څه نه لرم زه ستا له دې مقامه نه ډارېږم، لاس دې خلاص توره دې ازاده، ستا موقف تاته لوړ ښکاري، موږ ته د خدای ج له مقامه وروسته هیڅ هم لوړ نه ښکاري، خبر اوسه.

مشاور د شاپور د تمې خلاف لکه مږ شوی اور تودخه نه درلوده، ویې ویل:

وروره! رڼا لیونی ده. ما د هغې په اړه مالومات واخیستل، هغه ځان د خلکو نماینده ګڼي، د خلکو په مینه کې دومره غرقه شوې چې د ځان په کیسه کې هم نده. زه له دې خبرې تېر یم، زما ثبت ورنه کړې، که ور دې کړ پرته له ځنډه به یې نشر کړي، زه درسره کار نه لرم؛ خو له دې پس دې له موږه هم تېره شي.

شاپور یې په خبره وخندل او بیا یې وویل:

څه سمه ده مشاور صیب! نور یې ټلیفون پرې کړ.

رڼا د دفتر د کارونو د لا پیاوړتیا لپاره پرېکړه وکړه، چې په ولایتونو کې له خپلو ژورنالستانو سره ناسته وکړې او هغه سپارښتنې ورته وکړي، چې د ژورنالېزم د اوصولو په مراعتولو خپلې دندې پر مخ بوځي.

اداري مدیر ته یې د ناستې جوړولو سپارښتنه وکړه.

سبا سهار د دفتر په لور په هغه لاره برابره شوه، چې څو ورځې وړاندې د یوې بې وزلې کونډې زده کوونکې لور تښتول شوې او وژل شوې وه؛ د هغې کور ته په رسېدو سره یې موټروان ته وویل: وروره! موټر ودروه.

هغه وویل: خیر خو دی اغلې رڼا!؟

- دلته د هغې کونډې مورکۍ پوښتنې ته ورځم، د چا چې څو ورځې وړاندې لور شهیده شوې وه. رڼا له موټر ښکته شوه په ګړندیو ګامونو یې د کونډې مورکۍ د کور په لاره لار لنډوله؛ شاته یې وکتل دوه کسان چې اوربوزونه یې وهلي ؤ له شاه ورپسې ؤ؛ رڼا لنډ وخت وروسته د هغې کونډې د کور دروازې ته ورسېده، خو په شا یې هم د سترګو له کونجو

(c) ketabton.com: The Digital Library

راکتل، تر څو د هغو کسانو په موخه پوه شي، چې له شاه ورپسې را روان دي. رڼا مخکې له دې، چې دروازه ټک، ټک کړي د ضربه يي مرميو نښه وګرځېده په دوړو کې پټه شوه لوړه تنه يې لکه برغنډ چنار پـه دروازه ور ولوېده، دروازه هم د رڼا په ور لوېدو خلاصه شوه، پـه کـور کـې کونـډه ميرمن چې په برنډه کې ناسته وه، وېرېدلې سـترګې يـې لـه دروازې سره نښلولې وې، د رڼا په ليدو په چابکو قدمونو راپورته شوه رڼـا يـې حـويلۍ خوا ته کش کړه، لومړۍ يې خلاصه دروازه وتړله وروسته يې رڼا پـه غېـږ کې ونيوله، هغې فکر کاوه د ضربه يي مرميو لـه کبلـه بـه د رڼـا پـه چنـار ځواني د بخۍ مرميو ټپونه ويني، هڅه يـې کولـه د مـړې رڼـا سـترګې د ځنکدن پر وخت ور پټې کړي؛ خو د هغې د تمې خلاف رڼا لکه زغره وال سپاهي روغه رمټه په نظر ورغله. د رڼا په ګرد سپوږمۍ ډوله مخ باندې يـې لاس ور تېر کړ، ګردونه يې ترې پاک کړل، د يخو اوبـو څـاڅکي يـې د هغې پرمخ ور وغورځول، پر مخ يې نرمې نرمې څپېړې ورکړې رڼا تـورې ښه ورې سترګې راپورته کړې، يوه او بل اړخ ته يې وکتل.

کونډې مورکۍ چې د رڼا غړېدلې سترګې وليدې، په شـونډو يـې د خوښـې مسکا خپره شوه، ورته ويې ويل: رڼا لورې! ته ښه يې؟

- هو زه ښه يم؛ خو نه پوهېږم ولې بې هوښه شوی يم؟

هغې رڼا راپورته کړه، له لاسه يې ونيوله؛ رڼا سپين کالي اغوسـتي ؤ، ټيکـری تـرې لويدلی ؤ، هغه لږ نوره هم په خود شوه ځان تـه يـې پـام شـو، ژر يـې پړونـۍ را واخيست، خو پر پړوني يې د قلمي ګوتو سرې نښانې وليـدې، خپلـې منګـولې تـه متوجه شوه ورغوې يې له وينو ډک او سوری وليده له کونـډې مـورکۍ يـې خپـل ټپ، پټ کړ تر څو هغه وارخطا نشي، له هغې سره روانه شوه تـر برنـډې يـې ځـان ورساوه.

د دوی له کېناستو سره سم بهر شور شوه، دروازه وټکېده، غـږ وشـو دروازه خلاصـه کـړئ، ژر دروازه خلاصـه کـړئ!. رڼـا لـه ځـان سره وويـل: لکه، چې تقدير دې نوره په دې ځمکه پاتې کېدل نه غواړي؟ لکه، چې دانـه دې ختمه ده، په لومړۍ حمله کې خدای وساتلې، خو اوس نه ژغـورل کېـږې. مـور،

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوچني ورور او دوه خويندې يې سترګو ته ودرېدې د هغوی د راتلونکي لپاره پښې او لاسونه پسې مړه کېدل؛ شاپور يې فکر ته ورغی، ژر يې ټليفون را واخيست هغه ته يې زنګ وکړ، ور ته ويې وويل:

زما د ژوند وروستۍ شېبې دي، هيله ده زما د کورنۍ خيال وساتې؛ ځکه هغه نور له خدای پرته څوک نه لري.

- **له تا مخکې دې زه مړ شم، زما ژوند دې هم خدای ستا کړي، ستا د کورنۍ لپاره خو زه يم که ته مړه شې زما لپاره به څو ک وي.**
- **شاپوره! د ټوکو وخت نه دی زه محاصره يم په رغوي او مټ مې مرمۍ خوړلې دي، اوس حمله کوونکي د دروازې تر شا ولاړ دي، وايي دروازه را خلاصه کړئ.**

شاپور چې د رڼا د زخمي کېدو خبره واورېده اور پرې بل شو په بېړه يې وويل: دروازه خلاصه نه کړئ، ادرس راکړه زه په لسو دقيقو کې در رسېږم. کونډه مورکۍ د دروازې تر شاه ودرېده غږ يې وکړ؛ ظالمانو له مورۍ څه غواړئ؟ تاسې نه شرمېږۍ، چې د يوې مېرمنې شاه مو نيولې؟

له بهره غږ وشو: مورې! زه د رڼا موټروان يم، ټوپک وال وتښتېدل په موټر سايکل سپاره وه، دروازه را خلاصه کړئ، ما موټر د دروازې مخې ته درولی؛ رڼا څنګه ده؟ که ټپي وي، چې ژر يې روغتون ته ورسوو.

هغې ځواب ورکړ: لږ شرم وکړئ، په دې دروغو نه شرمېږئ؟ لاړشئ، د کوم نارينه سره وجنګېږئ، د ځان غونډې زورور وګورئ، تاسې د دې تور سرې، نه څه غواړئ؟

رڼا حيرانه ناسته وه د مرميو کړسا يې غوږونه کاڼه کړي وو، غږ يې سم نه اورېده. شاپور د رڼا موټروان ته زنګ وواهه، له هغه يې د ادرس غوښتنه وکړه هغه ورته ادرس ورکړ، د شاپور موټر په پاخه سړک، نور موټر داسې پرېښودل لکه هغوی، چې په خامه کې روان وي او يوازې ده ته يې پوخ سړک په واک کې ورکړی وي، لکه جيټ الوتکه له هر کتونکي د سترګو په رپ کې پنا کېده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لس دقیقې لا نه وې پوره شوې چې شاپور د رڼا ځای ته ورسېد، له موټر وانه يې پوښتنه وکړه: ته ولې لکه بوت ولاړ يې رڼا ټيپي ده او ته بېغمه او بې مسوليته منتظر يې

- د کور خاونده دروازه نه را خلاصوي، وايي: تاسې ټوپک واله یاست، په موږ باور نه کوي او نه موږ قناعت ورکولی شو.

شاپور دروازه په لغته ووهله له هغه خوا يې غږ واورېده، چې دروازه ماته هم شي موږ يې نه در خلاصوو.

شاپور ژر ټلیفون را واخیست، رڼا ته يې زنګ وکړ، ویې وویل:

رڼا جانې! مه وراخطا کیږئ زه د دروازې مخته ولاړ یم، ستا موټروان هم راسره دی؛ دلته هیڅوک نشته بېره وکړئ دروازه راخلاصه کړئ.

هغې کونډې ښځې ته د دروازې د خلاصولو اشاره وکړه، دروازه خلاصه شوه، شاپور وارخطا کورته دننه شو، تر رڼا يې ځان ورساوه هغې ته يې ښکته او پورته وکتل، بيا يې د هغې د لاس ټپ ته پام شو، د هغې په نازکو سپینو لاسو يې د وینو لیکې ولیدې، په سترګو کې يې اوښکې راغلې، په ژړغوني اواز يې وويل:

شکر، چې بیا ځلې له مرګه خدای بچ کړې، ته به یا مړه کېدې او یا نه، خو په ما دې په ژوندوني مرګ ولید، هیڅ پوه نه شوم چې څه ډول راغلم او په څه ډول تر تا را ورسېدم.

- بس مه خفه کیږه، بلا وه برکت يې نه ؤ.
- سخت دې ورخطاکړم تا، خو هیله له لاسه نه ورکوله او نه دې دومره ځان کمزوری ښوده، د وصیت په ویلو دې ما فکر وکړ، چې نوره دې شاید ژوندی ونه ګورم.
- ما هم هیڅ فکر نه کاوه، چې زه به نوره د ژوند څکه کوم.

شاپور يې خبره ورپرې کړه ویې ویل:

تا دې خدای ج نه وژني، خدای ج دې ډېر ژوند در کړي ستا اجل دې زما شي او زما ژوند دې هم ستا شي.

رڼا ټنډه تروشه کړه خبره پرې ښه ونه لګېده ځواب يې ورکړ:

ستاسې ژوند په خپل ځای مهم دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- **خو دومره نه لکه ستا.**
- **هغه څنګه؟**
- **ته يوازې د ځان او کورنۍ نه يې د دې ټول بېوزله ولس غم يې، مړو ځوك يو؟ يوازې خوراك کوو، نور مو چاته خير نه رسېږي، ته يې، چې د هر مظلوم لاس نيوى دې کړى، د هر جابر مخه دې نيولې او د هر بې وزله غږ دې پورته کړى.**
- **ته هم مهم يې، خپل ځان، خپلې کورنۍ او خپلې مېرمنې ته.**

شاپور: افففففف

رڼا: ولې؟

شاپور :د هغې په اړه بيا درسره خبرې کوم، اول دا راته ووايه، چې دلته دې څه کول؟

- **دغه کونډه ده نارينه اولاد نه لري، ځو ورځې مخکې يې يوه پېغله لور وتښتول شوه او بيا ووژل شوه اوس يې پوښتنې ته راغلم، ما ويل ځه د پوښتنې تر څنګ به ډاډ هم ورکړم، چې ستا د لور قاتل مو په سزا ورساوه، اوس هغه په زندان کې د تورو تمبو ترشا دى؛ خو مخکې له دې، چې تر دې مورکۍ ځان راورسوم، زما مرګ ته تړو ښکاريانو پـه مرميـو کـې پټـه کړم، خو خداى ج لوى ساتونکى دى هغه د خپل ترحم پـه سـوري کـې وساتلم کنه زما بچ پاتې کېدل شوني نه ؤ، بلکې معجزه وه.**

شاپور وويل: ستا ژوند خو خداى وژغوره خو زموږ نفس دې وکيښ، رڼا د هغـه دې خبرې ناراحته کړه، په شاپور کې يې د نارضايت سترګې ونيوې ويې ويل :

زه دومره پاملرنې ته اړتيا نه لرم.

په دې خبره د شاپور رنګ والوت، له خولې يې ځـواب ورک شـو خـو دا چـې دا نيمګړتيا يې احساس نه شى خبره يې په بله واړوله، رڼا ته مخاطب شـو ويـې ويـل: درځئ روغتون ته ځو کنه دلته به د وينې بهېدولو له لاسه مړه شې؛ وروسته به نورې خبرې وکړو.

رڼا يې روغتون ته ويوړه، د هغـې د چمبـې تصـوير يـې واخيسـت، د چمبـې دوه هډوکي د مرمۍ له وتو سره مات شوي ؤ او مټ کې هم مرمۍ لـه غوښـې وتلـې وه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډاکترانو يې هډوکي ورته سم کړل بيا يې وروسته ورته پانسمان او ګچ کړل، ښه په ډاډ يې درملنه ترسره شوه کله يې چې حالت نورمال شو تر روغتون رخصت شول؛ رڼا او شاپور په موټر کې کيناستل او د کور په لور يې حرکت وکړ، دواړو په خپل منځ کې خبرې پيل کړې

شاپور وويل: نن رخصت يې کور ته دې زه رسوم، سبا دې هم که حالت ښه نه ؤ مه راځه. :

- **ته خو مې رئيس نه يې، چې ماته رخصت راکوې، زه په خپله بايد پرېکړه وکړم.**

شاپور يې په خبره وخندل بيا يې وويل: ښه! وبښه زما پام نه ؤ رئيسې صيب! پرېکړه بايد ته وکړې نو اوس موږ رئيسې صيب ته په تمه يو، چې څه پرېکړه کوي، موږ پرې نيوکه نه کوو.

- **زه دفتر ته ځم؛ نن مې له ولايتونو خپل ټول ژورنالستان راغوښتي دي، غوښتل مې، چې جلسه ورسره ونيسم خو قسمت بل څه را مخې ته کړل پر وجود مې د ټپونو جوړېدل ليکل شوې ؤو، په ځان دومره نه يم خفه، چې ټپي شوې يم په خپلو خبرياالانو مې خوا بده ده، خوارکيان به ځومره په عذاب شوي وي، خير له وخت وروسته به جلسه ونيسو.**

شاپور د دفتر په لور د موتر مخ واړاوه لږ شيبه وروسته دوی دواړه دفتر ته ورسېدل. د رڼا موټروان، چې د مليحې د تره زوی ؤ د دوی له رسېدو نه وروسته ځان ګوښه کړ ټليفون يې راواخيست، مليحې ته يې زنګ وکړ هغې ته يې وويل:

مليحې! سلامونه.

- **: وعليکم سلام، څه حال دی؟**
- **هيڅ حالت ښه نه دی.**
- **ولې؟**
- **ګوره مليحې! زه ستا احسان نه هېروم، زه دې دلته د مېړه په دفتر کې مقرر کړم، ماته هيڅ چا دنده نه راکوله؛ ستا له برکته اوس دلته معاش اخلم.**
- **اصلي کيسې ته راشه!.**

(c) ketabton.com: The Digital Library

- **خاوند دې سم کارونه نه کوي.**
- **ولې؟**
- **رڼا مرستیاله یې اوس د دفتر رئیسه کړه؛ خاوند دې هغې ته ځان غـواړي نږدې کړي، زه نه پوهېږم چې څه موخه لري.**
- **ملیحه یې په دې خبره د مچۍ چیچلي انسان په څېر وسوځېده، ټلیفـون یې پرې کړ.**

سم دستي یې رڼا ته زنګ وواهه، هغې ته یې وویل:

دا چې ته یوه وحشي مېرمن یې او د خلکو په مرګ هم نه یې ترټلې دا خـومې درک کړې وه، خو دامې نه وه درک کړې چې په خپل مکر او فریب به زما له خاونـد نـه هر څه واخلې.

رڼا ددې خبرې په اورېدو حیرانه شوه ویې ویل: تاسې د ټلیفون شمېره غلطه کړې، شمېره مو دوباره وګورئ.

- **ما شمیره نه ده غلطه کړې، زه د شاپور کوژدن یم، هغـه پیغلـه چـې څـه وخت وړاندې دفتر ته درغلې وم او ستاسې د وحشيـ کړنـې لـه املـه تـر روغتونه ورسېدم.**

رڼا یې په خبره وخندل، بیا یې ورته وویل:

ته ماسره څه ستونزه لرې؟ نجلۍ! تېر ځل دې هم زما په شخصیت نا حقه تېری وکړ او دا ځل هم غواړې د خپل شیطاني فکر پنځونې دې په ما ومنې، اخیر څـه خـبره ده؟

- **دا پوښتنه باید زه له تا وکړم، ته په کوم حق زمـا خاونـد تـه ځـان نـږدې کوې، غواړې یوه کوژده شوي سړي سره اړیکې جوړې کـړې؟ فکـر یـې بدل کړې او د خپل ځان لور ته یې پام در واړوې،لږ شرم ولره؟**

رڼا یو خوا د ټپو درد په تکلیف کړې وه او بل یې د ملیحې سترې کوونکو خبرو نوره هم نارامه کړه ویې ویل: بخت دې دلته بیدار ده، چې نږدې راسره نه یې، کنه تېر ځل بد وضعیت به دې له یاده وتلی ؤ، زه ستا غوندې ناولیو فکرونو ته په ذهن کـې هم ځای نه ورکوم، تر اوسه له ماسره دې ځان لپاره دا خیال هم نه دی پیداشوی، چې زه دې د یو چا په اړه فکر وکړم تر څو زما د ژوند ملګری شي دا خو لرې خـبره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ده، چې یو کوژده شوی کس خپل کـړم، لـه تـا سره شـیطاني وسوسـې دي، زه د داسې خبرو لپاره وخت نه لرم.

ملیحه یې په خبرو لا زیاته غصه شوه هغې ته یې وویل:

ښه نو داسې ده، ته دا راته ویلی شې، چې ستا په کوم لیاقت زما خاوند تاته د دفتر واکونه درکړل؟ ته پرون راغلې او نن د کومې وړتیا له مخې رئیسه شوې؟

رڼا : گوره خورې! زه ستا دې بې هوده خبرو ته وخت نه لرم، ته د خپلې ستونزې له خپل خاوند سره شریکې کړه، له هغه سره وغګیږه، له هغه نه وپوښته؛ مـا پـه دې مسلو کې مه دخیل کوئ.

له دې خبرې وروسته رڼا اړیکه پرې کړه

شاپور هم د رڼا دفتر ته د هغې د حالت پوښتنې لپاره راننه وت .

سلام یې واچاؤ؛ خو رڼا ځواب ورنه کړ.

شاپور ورته وویل: رڼا خیر خو دی سلام مې واچاؤ خو ځواب نشته ؟

رڼا : حالت مې ښه ندی

شاپور: ولې؟

رڼا : ستا دغه مېرمن، چې وي زما حالت به تر لیونتوبه ورسیږي.

شاپور : ولې، څه شوي؟

رڼا : اوس یې ټلیفون کړی ؤ.

شاپور: څه یې ویل؟

رڼا: مزخرفات

شاپور: سم ووایه، چې زه پوه شم.

رڼا: تاته مې زړه بد شو.

شاپور: ولې؟

رڼا : ته به راتلونکی ژوند ددې شکي، بدبینې او تاریـک فکـره مېرمنـې سره څنگـه تېروې؟

شاپور: نن یې لکه، چې بیا خپه کړې یې؟

رڼا: ستا د مېرمنې خبرې زما نفس راتنګوي، ساه مې قید کوي د خدای ج لپـاره لـږ نصیحت ورته کړه! نوره دې ماسره غرض نه وهي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاپور: رڼا لطفا هغه څه ووایه، چې زما کوژدن درته ویلي؛ زه نه پوهېږم، چې څه شوي؟
رڼا: بس پرېږده یې، ته ماته ووایه، چې ته له خپلې مېرمنې سره څه ستونزه لرې؟ ولې مو په خپل منځ کې باور نشته؟ هغه د کونډې مېرمنې په کور کې، چې زه تېپیي وم ما درته د هغې نوم یاد کړ او تا زما سوال په افففف ځواب کړ. مېرمن دې هم تل شکایت کوي، ایا زه پوهیدی شم، چې تر منځ مو څه خبره ده؟
شاپور: رڼا جانې! زه ښېنه غواړم، چې داسې خبرې درته کوم خو ماته ورځ تر بلې ثابتیږي، چې زما مېرمن له ما سره اړیکه د معنوي ارزښتونو لپاره نده ټینګه کړې یوازې غواړي زما په مال او دولت کې شریکه شي. هغه غواړي بډایه شي، غواړي زما غوښې وشکوي او خپلو خپلوانو ته یې ورکړي، هغه مادیات پرسته ده او د هغې دغه نیت ماته ورځ تر بلې څرګندیږي، زه دې پریکړې ته رسیدلی یم، چې ما او هغه خوشبخته ژوند نه شو تېرولی.
رڼا خوله خبرو ته جوړه کړه چې څه ووایې خو اداري مدیر په راننه وتو سره یې پام هغه ته شو ځکه پوهیده چې مدیر پرته له کوم مهم کاره نه راننه وځي هغه وویل:
جلسه تیاره ده ریسه صیب، ټول تاسې ته په انتظار دي او د ژورنالستانو کورنه هم لرې لرې دي؛ باید جلسه وختي خلاص شي.
رڼا له ځایه پاځیده شاپور ته یې وویل: په دې اړه وروسته خبرې کوو. هغه د جلسې خونې ته روانه شوه.
شاپور : زه هم غواړم جلسه کې اشتراک وکړم، که ستاسې اجازه وي.
رڼا یې په خبره وخندل ویې ویل: ولې نه.
دواړه جلسې ته ننه وتل رڼا ګچ شوی لاس په خپل پړوني کې راپټ کړ پر خپله څوکۍ کیناسته او مجلس پیل شوه.
د تلاوت نه وروسته رڼا په خبرو پیل وکړ :
درونو ژورنالستانو! په خیر راغلئ.
زه رڼا نومیږم؛ ستاسې نوې رئیسه یم له دې خبرې وروسته یې بیا د شاپور لورته وکتل مسکا یې وکړه ویې ویل:
زموږ هغه مشر تقاعد شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاپور هم د هو په دود سر وخوځاؤ، رڼا وخندل خپلو خبرو ته يې دوام ورکړ:

زه يوه خبرياله يم، هسې په زور په دې څوکۍ کينول شوې يم؛ خو د شاپور نه مې په دې ژمنه دا دنده قبوله کړې، چې زه به د دې مسؤليت سره سره خبريالي هم کوم.

تاسې ژورنالستان عادي خلک نه ياست، په هېواد کې تر ټولو پر مسوليته دنده ستاسې ده؛ تاسې ياست، چې په هېواد کې د بلاستونزو مخه ډب کوی شۍ، تاسې ياست، چې د بلا غافلو کاڼه غوږونه د اوريدو جوګه کولی شئ، تاسې ياست چې د هر ظالم که هغه دې سلو پردو تر شاه هم وي څرک لګوی شئ، دهغو بې وزلو او محکومو خلکو خپه کړل شوی اواز تر ريښتونو استازو اومسؤلينو رسولی شئ، چې له تاسې پرته بل څوک نه لري.

هر زورواک ستاسې په وړاندې کمزوری دی، هر هېواد پلورونکی، مفسيد، غل او چپاول ګر ستاسې په وړاندې دې ټينګې نه دی.

هر پټ او ښکاره ظالم ستاسې په واک کې دکيمرې په سترګه مالومولی، ارزيابي کولی او تر زندانه رسولی شئ.

برعکس ستاسې کم غفلت هم د بلا ستونزو سره دا خاوره مخ کولی شي، هېواد د بې شميره بدبختيو ښکار کولی شي. ستاسې لږ بې غوري، د ولس د کتلوي وژنې لامل کيدای شي، ستاسې له مسؤليتونو تيښته د هر ظالم د ظلم چاړه تېره کولی شي، د هغه وحشيانه هوډ پياوړی کولی شي، د هر بغاوت، تېري او افت دروازه خلاصولی شي، چې پړه او خوب وبينه يې هم ستاسې په غاړه کيږي.

نو زه غواړم، چې د ژوناليزم د بنسټونو برابر تاسې خپلو دندو ته متوجه کړم، خپل حلال معاشونه مو په ناغيړي ځان ته مه حراموئ، خپل مسلک ته مو ډيره په درنه سترګه وګورئ، درناوی يې وکړئ؛ ستاسې په لاسونو کې د نړۍ څلورمه قوه ده، له دې ځواکه د خپل هېواد د ستونزو د سمون لپاره ګټه واخلئ، د هېواد د ابادۍ لپاره ورنه کارواخلئ، د فساد مخنيوی پرې وکړئ، د ظلم مخه پرې ډب کړئ، له قانونه سرغړونکي پرې رسوا کړئ، جنډه يې کړئ؛ ترڅو نور پند ترې واخلي او په هېواد کې د شته ګډوډي مخه ونيوول شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپله هم ځان اصلاح کړئ، د خبريال ښيګڼه د ټول هېواد ښيګڼه ده او دې خبريال فساد د ټول هېواد فساد دی، د ژورنالست رېښتينولي د ټول هېواد رېښتينولي ته لاره هواروي.

زه په خپلې تېرې ادارې نيوکه نه کوم څه، چې تېر شوي هغه هغوی پورې اړه لري؛ خو اوس اداره زما مسؤليت دی زما د مشرتابه لوی منشور شفافيت، رېښتينې خبريالي، د خپل مسلک درناوی او مسلک ته ژمنتيا ده بس.

رڼا نورې هم خپلې خبرې وغځولې ويې ويل:

زما لويه غوښتنه داده، چې خبريالي ته ژمن پاتې شئ هغه څه، چې ويجدان مو نارامه کوي، هغه مه کوئ، تل د حقيقت پلوي وکړئ سره له دې، چې پوهېږې په زيان مو تماميږي او ګواښ سره مو مخ کوي بيا هم حق پلوي کوی.

زموږ ژوند د انسانانو په لاس کې نه دی، زموږ ژوند د هغه چا په لاس کې دی، چې موږ يې پيدا کړي يو او زموږ په وجود کې ساه ښکته پورته کوي.

زه څو ځله د مرګ له ګواښ سره مخ شوم؛ خو په خدای ج مې باور دی، چې هغه به مې ساتي، هماغسې هغه ج وساتلم، ډېر ځله مې مرګ په خپلو سترګو وليده؛ خو خدای ج وژغورلم، ترڅو مو، چې په دې نړۍ کې دانه نه وي ختمه شوې، څوک مو نشي وژلی او که مو په تقدير کې پر ژوند سره کرښه راوښکل شي بيا د دنيا هيڅ ځواک مو نشي ژغورلی.

زموږ هېواد په سختو حالاتو کې دی، هر څه له سره بايد پيل شي؛ فساد خپل لوړ پوړ ته ځان رسولی، د ورکاوي تر ټولو اغيزمنه لاره يې زموږ مسلک ته په رښتينولي او ژمنتيا سره کار کول دي.

ژورنالستان د رڼا په خبرو لکه نوې ساه، چې واخلي را ژوندي شول، د هڅونې احساس يې وکړ؛ په خپل مسلک باوري شول او خپلو تېرو غفلتونو ته يې پاملرنه واوښته.

هر ژورنالست به په خپل نوبت ژمنه کوله، چې موږ به د ټولنې په سمون او پرمختګ کې له هر چا اغيزمن واقع کيږو، زموږ نيکي هم سل ځله لويږي او زموږ بدې او ناسم کردار هم په ټولنه سل چنده زيات ناسم اغيز پرې باسي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاپور هم د رڼا خبرې په غور اوريدې او د هغې د خبرو سره يې من من غوښې اخيستې، د هغې احساس، اند، کړنې او سپيڅلتيا يې د بې ساري انسان په توګه زړه ته کوزيده.

ناسته خلاصه شوه؛ ژورنالستانو خدای پاماني واخيسته.

ورستي دوه کسان رڼا او شاپور پاتې شول؛ رڼا شاپور ته مخ ورواړاؤ ورته ويې ويل:

ځو؟

رڼا :هو ځو؛

شاپور خو له تګ مخکې غواړم يو څو خبرې درسره وکړم.

رڼا : زه خبرو ته وخت نه لرم کور ته ځم، په ما ناوخته شوی يوازې يوه هيله لرم، چې مېرمنې ته مو زنګ ووهی يا ورسره ووينئ، چې نوره ماته زنګ ونه وهي. د ميړه او مېرمنې په ګډ ژوند او مسلو کې زه څه کار لرم؟ او نه دې ما په دې خبروکې شريکوي؛ تاسې هغې ته قناعت ورکړئ، چې زه ستاسې دوو په منځ کې نه يم.

شاپور: زه هغې ته قناعت ورکوم بيا به زنګ نه وهي؛ خو تاسې زموږ په مسله کې ځان مه ګوښه کوئ زه تاسې ته اړتيا لرم.

رڼا: د څه شي اړتيا؟

د شاپور ژبه توتلی شوه ويې ويل:

هغه زما سره مينه نه کوي، زما له پيسو سره مينه کوي، که نن هم زه مفلس شم نو اړيکه به راسره پرې کړي.

رڼا: واه نارينه ؤ څومره پلمې مو زده دي، په تورونو لګولو کې څومره چابک او چالاک ياست اول جينکو ته زاری کوئ، د هغوی د لاسته راوړول لپاره بدې ورځې کوئ او ګريوانونه شکوئ؛ بيا يې، چې په لاس راوړی، د ځان اړخ ته يې جذب کړئ، ويې کاروئ نو کولی شئ، په يوه عادي تېروتنه يې له ژونده لرې کړئ او يا هم کله، چې له هغې بله ښکلې پيدا کړئ نو له ځانه يې د لرې کولو بهانې لټوئ. شاپور جانه! ستا مېرمن يوه تور سرې ده خپل نوم يې ستا په نوم کړی، خپله زندګي يې ستا په نوم کړی او هغه يوه عادي مېرمن هم نه ده د حقوقو محصله ده، سږ کال به له خيره حقوق دانه شي او ته يې پر شخصيت تور لګوې، چې تاسره مينه نه کوې؟ دا خبره له کومه شوه ، له اوله به دې د ژوند پيل نه ورسره کاؤ هغه ستا په

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځانته کولو کې دومره حریصه ده، چې ستا د لاسه ورکولو د ویرې له کبله ستا په سر زما سره شخړه کوي، ځان یې مرګ ته وکړ، نږدې زما له لاسه مړه شوې وایې او تـه یې، چې په اړیکه یې نیوکه کوې.

نارینه هم جالب وي.

له دې خبرې خلاصیدو سره رڼا دسکول اوړې ته واچاؤ روانـه شـوه، چـې وره تـه رسېده شاپور غږ پرې وکړ، رڼا ته یې وویل:

زه یې د خیانت ثبوت لرم هغه درګرده لګیا ده زما پـه وړانـدې دې دوښـمن چلنـد کوي.

رڼا قدم نیولې شوه، شاپورته یې په شا راوکتل ورته ویې ویل:

شاپوره! د مېرمنې راز ساتل ستا فرض دي، ته د هغې په هکله تېری کـوې، چـې د هغې د راز خبرې ماته کوې.

او زه تیاره نه یم، چې دا ډول خبرې دې واورم، زه د یوې خواخـوږې پـه صـفت درته وایم، چې خپله ستونزه مو له خپلې مېرمنې سره حل کړئ؛ ما مه پکې دخیـل کوئ او وروستۍ خبره مې واوره: ستا مېرمن دې ماته ټلیفون نه کوي، مـا دې بـې ځایه نه خفه کوي که داځل یې هم ټلیفون وکړ او بې ځایه خبرې یې وکـړې، تېـر ځل خو خدای ج خیر کړ زما په ګذار له مرګه بچ شوه؛ ډاریږم، چـې دا ځـل یـې خون رانه ونه شي؛ ځکه چې زه د دا ډول خبرو زغم نه لرم، هغه د هوښیارانو خبره له (وژلي وروره پریښی ګومل ښه ده.) مجبوره یم دنده پرېږدم.

د رڼا په دې خبره د شاپور په زړه کې څړیکې شوې، سترګې یې ډنډ شـوې، رنـګ یې والوت، د ځمکې لور ته یې زور شوه نیږدې ؤ په ځمکه ولـویږي رڼـا یـې هـم ددې حالت ننداره کوله ، تر دې د مخه یـې دا ډول بدلونونـه پـه هغـه کـې نـه ؤ لیدلي، ژر یې دسکول کیښود شاپور ته مخامخ کیناسـته پـه لاسـو یـې دواړه اوږې ورته تکیه کړې غږ یې پرې وکړ شاپوره! ته ښه یې، ټنډه او مخ دې ټول خولې دي، څه درباندې وشو؟

موټر وان ته به ټلیفون وکـړم، چـې راشي او روغتـون تـه دې یـوسي، شـاپور پـه زګیروي ډوله غږ خبرې پیل کړې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه ښه يم، زه ښه يم يوازې يو ګيلاس اوبه راکړه. هغې په منډه خوا کې جګ نه په ګيلاس کې اوبه واچولې، شاپور ته يې ونيوې، هغه اوبه وڅښلې، دې رڼا اوبه هغه ته لکه ابې حيات نوې ساه ورکړه لږ وروسته يې رنګ ورو، ورو خپل ځای ته په راتلو شو.

رڼا : شاپوره! ولې داسې شوې؟ کومه ناروغی خو نه لرې؟

شاپور: ته له ماسره مرسته کوې؟

رڼا : هو ولې نه، تا مې د مور په ناروغۍ کې له ماسره څومره مرسته وکړه، هغه زما کله هېرېږي؛ که زما وينې ته دې هم اړتيا پيداشي زه چمتو يم خپله وينه درکړم.

شاپور : وينه دې خدای ستا په بدن پيرزو کړي، زه يوازې دومره وايم، چې يوه خبره مې ومنه.

رڼا :کومه خبره؟

شاپور: مه ځه.

رڼا : ته ليونی شوی يې؟

شپه را روانه ده، دلته دفتر کې شپه وکړم؟

شاپور : نه داسې نه وايم، اوس خو لاړه شه؛ خو زموږ له دفتره مه ځه!. ته زموږ د دفتر لويه هيله يې، ستا په وجود کې زموږ ټولې هيلې پوره کيږي.

رڼا: مطلب؟

شاپور: دلته تاته عام تام صلاحيت درکول کيږي، که له دې صلاحيته ګټه واخلې هغه څه به تر سره کړئ، چې په زړه کې مو تېريږي.

رڼا: شاپوره! واضح خبرې وکړه، چې زه پوه شم ته څه وايې؟

شاپور : رڼا جانې! تاسې غواړئ، چې د خبريالي سپيڅلې دنده دې لا سپيڅلې شي؛ نو همدلته يې عملي کړئ، همدلته ژورنالستان په همدې روحيه وروزئ دلته داسې يو مرکز جوړ کړئ، چې ربښتوني ژورنالست يا خبريال خلکو ته ورو‌پيژني، تاسې همدا غواړئ، چې خبريال که ريښتونی وي په ټولنه کې انقلاب راوستلی شي، مثبت بدلون راوستلی شي، له همدې مرکزه يې خلکو ته ثابته کړئ، چې دلته ټول ځواک تاسې سره دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستاسې هيله ده، چې خبريال بايد ازاد او خپلواک واوسي؛ د چا د اغېزې لاندې دې نه وي؛ همدلته دغه ازادي ورکړئ، خپلې ارادې ته يې پرېږدئ.

زه په بشپړه مانا تاسې احساسوم، چې د خپلو هم مسلکانو لپاره همدا هيلې لرې او همدا کړنې ورته غواړې.

رڼا: غواړم يې همدا مې د ژوند هيله ده، چې خبريال ته د زړه له تله د کار کولو زمينه برابره کړو، خبريال ته موقع ورکړو، چې د ولس غږ انعکاس کړي، ستونزې يې تر مسؤلينو ورسوي، د بې عدالتي او نا انډولي په وړاندې غږ اوچت کړي.

شاپور: نو همدلته يې پوره کړه، همدلته خدمت وکړه، دلته هيڅوک ستا مخه نه نيسي، له همدې مساعيدې زمينې ګټه واخله.

رڼا: نو دا هرڅه ته زما لپاره ولې کوې؟

شاپور وخندل ويې ويل: ولې زه يو ژورنالست نه يم؟ زما نه خوښيږي، چې ژورنالست دې خدمت وکړي؟ زما نه خوښيږي، چې ژورنالست دې ابرومندانه خپله دنده تر سر کړي؟ خپل ځان دې په ټولنه کې ثابت کړي؟ دا چې خپل ځای مې تاته پرېښود نو لامل يې دادی، چې په دې کار کې ته له ما ډېره پياوړې ياست؛ خو هيلې د دواړو مشترکې دي.

رڼا : خدای ج دې وکړي، چې ته څه وايې هغه هماغسې ثابت شي.

تياره ماښام شو؛ خو د دوی خبرې خلاصې نه شوې؛ رڼا وويل: زه نوره ځم، مور جانه! به مې په تشويش کې وي. شاپور هم ورسره راووت، رڼا ته يې وويل:

موټروان ته مه وايه، چې موټر راوباسي.

رڼا: ولې؟

شاپور: زه دې رسوم.

رڼا هم نه ونه ويل؛ ځکه بيړه يې وه، چې ژر کور ته لاړه شي. د کروزين شا سيټ ته وختله. شاپور هم د خپل ګنګسيت د ورکولو لپاره دست شوی ته لاړ مخ ته يې اوبه واچولې؛ تر څو يې ګنګسيت ورک شي او موټر سم چلوي وروسته خپل موټر ته راغی دروازه يې خلاصه کړه، له ختو سره يې خپل سر له پاس چت سره وواهه، رڼا هم ژوره په سوچونو کې ډوبه وه، د موټر له چت سره دې شاپور د سر درز دومره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځواکمن ؤ، چې رڼا یې هم وډاره کړه. په خپله څوکۍ کې پورته والوته؛ د شاپور لور ته یې وکتل په زوره یې اخخخخ وویل.

د شاپور سر خو هسې هم ګنګس ؤ نور هم ګنګس شو؛ د موټر په سټرینګ یې سر کېښود. رڼا یې د حالت په لیدو وارخطا شوه ژر له خپله سیټه ښکته شوه مخکنې دوهم سیټ ته پورته شوه. شاپور یې له مټ نه ونیو له سټرینګه یې د هغه سر را پورته کړ په خپل سیټ کې یې شاته د هغه تنه زور کړه سیټ ته تکیه شو، غږ یې پرې وکړ شاپوره! څه دربندې وشو؟ خو شاپور غږ نه کاوه. ژر یې په خوا کې د معدني اوبو بوتل ته پام شو، له هغه یې په رغوي کې اوبه راواخیستې، شاپور ته یې مخته ور وشیندلې، د هغه د بیداریدو لپاره یې په مخ ورو، ورو وواهه بیا یې غږ پر وکړ: شاپوره! څنګه یې؟ سرې احتیاط کوي؛ سر دې خوږ شو؟ هغه په توتله ژبه ځواب ورکړ: ښه یم هسې لږ ګنګس شوم.

رڼا : دا نن ولې له تاسره داسې کیږي؟ زه درته اندیښمنه شوم.

شاپور : اندیښنه مه کوئ زه ښه یم، څه شیبه نور هم شاپور په خپل سیټ کې ناست ؤ، چې لږ یې حالت ښه شوه موټر کې یې کیلي تاو کړه حرکت یې پیل کړ. د رڼا موټروان دوی دواړه ولیدل، چې په یوه موټر کې سره کیناستل او ماښام تیاره له دفتره ووتل. خپلې تره لور ملیحې ته یې رنګ وکړ ورته ویې ویل:

خاوند خو دې په رڼا سخت ګرم ورغلی.

ملیحه : بیا څه شوي؟ ژر یې ووایه حمیده!.

حمید : زه تر اوسه رڼا ته په تمه وم، چې کورته یې ورسووم؛ خو پرته له دې، چې ما په جریان کې واچوي، میړه دې رڼا په خپل موټر کې کینوله اوس یې په دې تیاره شپه کې کورته رسوي؛ خدای خبر کورته یې وړي او که بل چیرې.

ملیحې له غوصې ټلیفون پرې کړ ،ویې غوښتل چې د رڼا او شاپور په موضوع ځان پوه کړي؛ نو ټلیفون یې راواخیست.

له لږ مزل ورسته د شاپور ټلیفون وشرنګیده؛ ویې کتل، چې د ملیحې زنګ دی. شاپور رڼا ته وکتل هڅه یې وکړه له رڼا نه د هغې ټلیفون پټ کړي؛ خو رڼا هڅه کوله، چې د ټلیفون کونکي په اړه پوه شي؛ ځکه یې شاپور په پټیدو ونه توانید، اړ شو د اوکې بټن ووهي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مليحه : شاپوره چيرې يې؟
شاپور:کور کې يم، ولې څه خبره ده؟
رڼا هم ددې خبرې په اوريدو حېره شوه، چې شاپور چاته دروغ وايې، او ولې يې وايي؟
مليحه: دروغ مه وايه سمه خبره وکړه.
شاپور: زه څه اړتيا لرم، چې دروغ ووايم.
مليحه: خو زه ډاډه يم، چې ته دروغ وايې.
شاپور: ښه نو ته ووايه، چې زه چيرې يم.
مليحه: ته د هغه نوې نازولې په څنګ کې يې، چې اوس دې پيدا کړې او د دوکې په لومه کې يې راګير کړی يې.
شاپور: ته څوك يادوې؟
مليحه: ځان ناګاره مه اچوه ښه پوهيږې، چې د دفتر رئيسه رڼا يادوم، د چا له کبله دې، چې له ماسره هم په چلند کې بدلون راغلی؛ څوك، چې غواړي د ځان پلورنې له برکته دې ټوله دارايي لاس ته راوړي.
شاپور يې په خبره سور سپين واووښت مليحې ته يې وويل:
چپ، چې يوه کليمه هم نوره د رڼا په باره کې ونه وايې؛ کله هم، چې د رڼا نوم يادوې نو لومړی دې خوله وينځه او بيا دهغې نوم اخله هرې مېرمنې ته د ځان په څير فکر مه کوه رڼا يو له هغو ده، چې په لمن يې لمونځ کيږي؛ د هغې په باره کې نامناسب يو حرف هم ونه وايې او نه يې زه اوريدی شم هيڅ کله اجازه نه درکوم، چې په خپله ناپاکه خوله دې د رڼا په اړه څه ووايې.
مليحه: ولې يې ونه وايم؟ ريښتيا مې وويل؛ زور يې درکړ، حقيقت تريخ وي کنه.
شاپور: ته د ځان فکر په هر چا کوې، هر څوك ستا غوندې بې ويجدانه نه دي؛ ته وې، چې لس زره ډالر دې رانه غلا کړل، زما له بانکي کارډه دې وباسل؛ خو ما په دې خاطر غږ ونه کړ، چې فکر مې کاؤ شايد اړتيا ورته ولرې او ماته يې مخامخ د ويلو جرئت نه لرې. ټوله کورنۍ دې زما په شرکت کې پر کار وګمارله، د هر يوه خيانت دې په سترګو ليده؛ خو نه يوازې دا چې مخه دې نه نيوله، بلکې نور دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم تشويقول، په بدل د دې چې د يوې اصيلې مېرمنې په څېر زما د مال ساتنه وکړې، هغه د لکه دې ليلام توکي، په نورو ډېر ارزانه وپلورل.
زه به هغه ريکارډ درته وښيم، چې پکې ويلي دې دي (ما له شاپور سره د هغه د دولت لپاره کوژدن کړې، کنه له قوارې نه مې يې کرکه راځي.)
ته څومره حريصه يې؟ له يوې پاکې اړيکې څخه، چې هغه د ميړه او مېرمنې اړيکه ده څومره ناوړه ګټه پورته کوې؟
مليحه: وا، وا دا نن؛ خو نوې سندرې غږوې دا هم لکه، چې د رڼا عزت پلورونکې له مايکه کوې؟ شاپوره! ته اوس له ما ځان نشې خلاصولی او نه زه عادي کليواله مېرمن يم، چې په يوه او بله بهانه به مې تېر باسې؛ زه يوه حقوق دانه يم، زما نه چې ځان خلاصوې، د سر وينې به دې پښو ته بوځم او د پښو وينې به دې سرته ورسوم.
شاپور: نو ته څه تصميم لرې، څه ويل غواړې؟
مليحه: ژر تر ژره مې واده ته ځان چمتو کړه، کنه محکمه کې به دې ودروم، حيثيت به دې په دوه روپۍ کړم.
شاپور: واه مېرمنې خپله پټه ناوړه څېره دې نوره هم په دې خبرو کې څرګنده کړه، تا د پيسو لپاره اړيکه جوړه کړې وه او زه به يې په پيسو درته دغه اړيکه داسې ټوټه، ټوټه کړم، چې زرې به يې په زره بين هم پيدا نشې کړای. ستا د ناولې نيت خوبونه نور نه شي اوړديدلای او په ريښتيا بدليدل خو يې خيال او جنون دی.
مليحه: زه کومه کليواله جينۍ نه يم، چې په څو پټکو مې وډاره کړې، داسې لاره به درنه ورکه کړم، چې تا يې فکر هم نه وي کړی، زه به په محکمه کې درته زده کړم، چې له سيره څو پخيږي.
شاپور: زه هم پوهېږم، چې زما او ستا ستونزه له محکمې پرته بل څوک نشي ـ حل کولی.
شاپور: نور ټليفون پرې کړ، په رڼا کې يې سترګې ونيوې، ورته ويې ويل: تا ټينګار کاوٌ، چې له خپلې کوژدن سره دې ستونزې هوارې کړه، ايا زما او د هغې ستونزې د حل وړ دي؟ ايا له تاسره يې د حل کومه لاره شته!؟
رڼا يې خبرو ته ځيره شوه په شاپور کې يې سترګې ونيوې هغه ته يې وويل:
ايا ما، چې څه واوريدل هغه ريښتيا دي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاپور: هو ريښتيا دي، دا هغه ريښتيا دي چې زه ورسره له تېرو دوو کالونو مخامخ يم. مليحې رانه په لکونو روپۍ په يوه او بله بهانه اخيستې، هغه يې د خپل ځان او کورنۍ په ښه کړې، تر دې، چې غلا يې هم څو ځلې رانه وکړه، زه نه پوهيدم، چې زما کوژدن دې دومره بده شي، چې زما په مال کې دې خيانت وکړي؟ بلاخره د بانکي کارت له مسجه پوه شوم، چې هغه زما له بانکي اکونټه پيسې باسي.

رڼا: هغه د دومره زده کړو سره سره څرنګه داسې کولی شي؟ واده خو کومه لوبه نه ده، او نه کومه دنانځکو بازي ده.

هغه ولې داسې کوي؟

شاپور: زه هم نه پوهېږم، ځينې خلک ظاهرا ښکلي وي؛ خو باطن يې له خځلو ډک وي، ما ډېر کم خلک ليدلي، چې ستا په څېر يې ظاهر له باطن سره يوشان وي.

رڼا: ښه زما توصيف پريږده، زه دې په دې حالت ډيره خپه شوم؛ له زړه پرې خفه شوم؛ ځکه، چې څوک چاته د نکاه د سپيځلې اړيکې لاس ور اوږدوي، نو بايد د ريښتينولي پر بنسټ وي، نه د نورو غوښتنو؛ خو يو شی څرګند دی هغه دا، چې کوږ بار تر منزله نه رسيږي، دا يو ثابت شوی ريښتينتوب دی.

شاپور لوی اسويلی وکيښ بيا يې رڼا ته وکتل هغې ته يې وويل:

زه په يوه ډير بد حالت کې يم، ډېر يوازې شوی يم، هيله کوم زما لاس ونيسه.

رڼا يې د خبرې په اوريدو ټنډه تروه کړه، قهرجنې سترګې يې په شاپور کې ونيوې؛ په تونده لهجه يې وويل:

مطلب؟

شاپور يې دې رويې وارخطا کړ خبره يې بدله کړه، هغې ته يې وويل:

دغه کړکيچ درته يادوم ، چې زما او د مليحې ترمنځ ده ته؛ خو تـل د حـق پلـوي کـــــــــــــــــــــــوې کنــــــــــــــــــــــــه؟

رڼا: هو دا خو زما د ژوند يو اصل دی.

شاپور: نو ماته دا ستونزه حل کړه ملتيا مې وکړه.

رڼا: زه ژمنه کوم، تاته د انصاف در کولو لپاره زه درسره يم له دې بې انصافي دې خلاصوم او نه پريږدم، چې له تاسره څوک داسې ناروا وکړي. مليحه مېرمن داسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه څوک ده، چې زه شرمیږم هغې ته مېرمن وایم، داسې مېرمنې د ټولو مېرمنو رنګه بدوی؛ کنه مینه او سربښندنه باید له مېرمنو زده شي، اړیکو ته درناوی باید له مېرمنو یاد کړل شي، هره مېرمن ملیحه نه وي او نه د ملیحې په څیر ناوړه فکر ته هره مېرمن په ذهن کې ځای ورکوي.
خو یو شرط به وي.
شاپور: کوم شرط؟

رڼا: زه غواړم ځان پوره ډاډه کړم، تر څو بیا خپل ضمیر ته ملامته نه یم، اسناد به راکوې تر څو ډاډه شم، چې موږ په غلطه نه یو او هغه ثبوت به په ما اوروې، چې تاسې د ملیحې په اړه ثبت کړی.
شاپور د هو په دود سر وخوځاوۀ بیا یې وویل: تر څو دې چې په دې اړه باوري نه کړم هیڅ اقدام مه کوه، د هغې غبږ زه د فسبوک له لارې درلیږم نور اسناد هم درته ښیم، په خپلو سترګو به یې وګورې.
له څه مزل وروسته د رڼا کور راورسیده، هغه له موټره ښکته شوه، کورته له ننوتو سره سم یې د ناوخته راتلو په اړه د مورغالمغال وزغامه او خپلې کوټې ته لاړه؛ ځکه چې ډېره ستړې شوې وه.
سبا سهار د معمول مطابق رڼا دفتر ته لاړه، د ورځې د پلان شویو کارو د پلي کولو لپاره یې د کمپیوتر پر سکرین نقشه جوړوله، چې ټلیفون یې وشرنګیده؛ له ننګرهاره یې د خپل تلویزون استازی ؤ؛ رڼا د ټلیفون د شنې بټن په وهلو سره دې ګیلو پیل ته غوږ شوه، خبریال وویل: اغلې رڼا مېرمنې!
زه نور له دندې ستړی شوی یم دلته دګوابښونو سره مخ یم ،وړه خیل خانه راله غاړې ده، ماته د مرګ ګوابښونه کیږي، د والي صیب! یو د فساد ریپورټ مې جوړ کړ بیا زموږ په تلویزون خپور شو، له هغه وروسته مې څو ځله د فساد ریفورټونه جوړ کړل؛ خو د ګوابښونو له کبله مې در ونه شو لیګلای،
رڼا : ورور جانه! ته لږ ژوره ساه واخله، ځآن ارامه کړه، بیا په تفصیل راته خبرې وکړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبریال وویل: زه له تاسې مخکې د پایتخت تلویزون سره خبریال وم، د فساد پر ضد به مې، چې کوم خبر جوړ کړ، مرکزي تلویزون ته به مې ولیږه په بدل ددې، چې نشر کړل شي ترې تم به شو؛ په هغه تلویزون کې ددې ځای چارواکو لوی لاس ؤ. د هر ریفورټ په نه نشرولو سره به یې پیسې تر لاسه کولې، سم قرارداد غوندې ؤ او د پیسو پیداکولو لپاره یوه لاره بلل کیده. زما ریفورټ له لیږلو وروسته به ددې ځای مشر د تلویزون رئیس ته ټلیفون وکړ هغه به خپلې ادارې ته زما د خبر د نه خپراوي امر وکړ. راپور به مې ولیږه خو نشر به نشو، بیا به دلته والي ماته پیغور راکاؤ، چې ودې لید زما زور، ستا مشر مې لا اخیستی ته خو یې وړوکی بچونی یې، لاس دې خلاص توره دې ازاده.

والي صیب! دوه اونۍ مخکې د میلمستیا بلنه راکړه، ټول هم مسلکه ملګري یې غوښتي ؤ، پسونه یې حلال کړي ؤ ویل یې: ژورنالستانو ته مې میلمستیا کړې، زموږ ډېر د ډلې غړي ؤ، چې د میلمستیا په نشه کې خپل مسلك ترې هیر شو، والي ته یې د هر اړخیزې مرستې ژمنه ورکړه؛ خو زه ورته په میلمستون کې جګ شوم، ورته ومې ویل: والي صیب! کیدا شي، چې موږ د میلسمیتا په موخه پوه کړې؟ ځواب مې تر لاسه کړ: بس ستاسې د درنښت لپاره مې کړې وه؛ تر څو په دې پلمه کښینو او څو خبرې هم وکړو. ما ورته وویل: له موږ د ټولنې یتمیان ډېر اړین ؤ، چې هغه مو راغوښتي وای، یو ځای د ډوډۍ ورسره خوړلې وای، د هغوی درد دې اوریدلی وای، د یوه پلار په څیر دې مینه او هیله ورکړې وایې؛ موږ خو له میلمستیا پرته هم هر وخت، چې وغواړې درته راځو.

والي له لنډې مسکا وروسته راته وویل:

وروره! وړاندیز دې بد نه دی؛ خو یوه ورځ به هغه هم راوبولو، ناسته به ورسره ترتیب کړو؛ خو تاسې د ولس ژبه یاست، د نړۍ څلورمه قوه یاست، زموږ او تاسې ته د یوه بل ملاتړ اړین دی، تاسې کولی شئ زما سره زما د کړنو په انعکاس کې مرسته وکړئ؛ تاسې یاست، چې په ملاتړ به مو بریالی او په نه همکاري، که هر څومره کارونه تر سره هم کړم ناکام به وګڼل شم.

ما ورته وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

والي صیب! موږ د کړنو د انعکاس لپاره بې طرفه کار کو، البته کـه تاسـې سم کـار کړی وي، تیت کول یې زموږ فرض دی؛ که د قانون خلاف او خودسري پکـې وي هم زموږ مکلفیت دی، چې نشر یې کړو.

رڼا وویل:

ښه نور بیا مخکې څه وشول؟

خبریال زیاته کړه: مجلس ختم شو؛ خو زه ښه پوهیدم، چې خـبرې مـې پـه والي صیب ښې ونه لگیدې، زما د راوتو په وخت کې یې خپل سکرتر ته په سترگه اشـاره وکړه هغه له ماسره راووت، یو پاکت یې په لاس کې راته ونیو ویې ویل:

همکاري کوه دا به لومړی پاکت نه وي.

ما پاکت ترې واخیست د خلاصولو هڅه مې وکړه خو سکرتر مې لاس ونیو ویې ویل: څه جیب کې یې کړه، کور کې یې خلاص کړه، خو زما اندیښنه نوره هم زیاته شوه دوه قدمه ترې شاته لاړم پاکټ مې خلاص کړ، پـه زرگونـانو مـې سـترگې ولگیـدې راومې باسل پوره لس زره وې.

ما ورته وویل:

دا پـــــــه کومـــــــــه خوښـــــــــي کـــــــــــــې؟

ځواب یې راکړ: وروره! ستاسې پر موږ ډیر حقونه دي.

مـــا پیســـې بیرتـــه پـــه پاکـــټ کـــې کیښـــودې، ســـکرتر تـــه مـــې وویـــل: دا پیسې واخله موږ ته خپل ټلوییزون دومره معاش راکوي، چـې گـذاره مـو پـرې وشي، زه دانشم اخیستی؛ خو د هغه د بار، بار تکرار سره هم ما پیسې وانه خیستې.

ترې روان شوم، له شا یې غږ راوکړ، هیله ده هغه راپوروونه، چـې د ولایـت بـدنامي پرې راځي نشر نه کړې!. ما ورته وخندل ځواب مې ورکړ،

د راپور ټاکنه خپله خبریال ښه کولی شي، چې کوم د نشر وړ دی او کوم نه ،کوم مناسب دی او کوم نه دی.

رڼا لاس تر زنې ورته نوره هم متوجه شوه، خبریال ته یې وویل:

ورور جانه! لسگونه کلونه ووتل، چې موږ خدای ج له زورواکانو خلاص نه کړو، بیـا یې لاسونه د دعا په پار پورته کړل له سوږ اسویلی وروسته یـې وویـل: ربـه تـه مـو مرسته وکړې له دعا وروسته یې خبریال ته د نور وضاحت وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه څه، چې د دندې پرېښودو ته يې اړ کړی يې څه دي؟
خبريال : دوه ورځې وړاندې مې له گمرک سره نږدې کورونو له خلکو واورېدل، چې د شپې ډېر داسې موټر له گمرکه نا محصول تېرېږي، چې د همدغو چارواکو پکې لاس دی. جالي اسناد ورته جوړېږي او پيسې يې والي صيب اخلي.
دې خبرې ډېر نارامه کړمه اړ شوم د لاسپيناوي په موخه څه اسناد راټول کړم، دوه شپې مې ورته رنې کړې؛ نا محصول موټر مې وليدل، ومې درول دولايتي شورا غړي هم راسره و، ټول مو په خپلوسترگو وليدل، د موټروانانو غږ مې هم ثبت کړ، چې ويل يې: موږ محصول ندی کړی دلته موږ ته ويل کيږي، چې له گمرکه موږ ته يولک کمې راکوئ، موږ مو له گمرکه تېروؤ.
رڼا وويل:
نوتاته ستونزه څه شی ده؟
خبريال: اوس والي صيب خبر شوی، چې ما د گمرک په اړه سندونه راټول کړي او په دې هم خبر شوی، چې راپور مې پرې جوړ کړی.
رڼا: ښه! نو؟
خبريال: اوس وايي، چې موږ پيسې درکوو له دې خبره تېر شه؛ ما ورته وويل: زه خپل مسلک ته توهين نه شم کولی، زه مې خپل ضمير نه شم خرڅولی، زه پيسې نه اخلم.
والي وويل:
سمه ده موږ ټينگار نه کوو، چې پيسې واخله؛ خو په دې ټينگار کوو، چې له دې راپوره تېر شه!.
ما ورته وخندل ومې ويل:
دلته د ملت له حق سره خيانت شوی، دلته بيت المال لوټ شوی، دلته د کونډې او يتيم حق ضايع شوی که زه چپ شم په ورځ د قيامت به د خلکو په وړاندې څه ځواب وايم زما له دې خبرې سره والي ټليفون پرې کړ
لږ وروسته دې والي سکرتر زنگ راته وکړ چې:
مسلې مه راته کوه، که ته زموږ ونه منې او زموږ په خلاف دا کار وکړې ډېره درنه به درته تمامه شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبریال: د څه درنه؟
سکرتر: که د اولادونو په فکر کې یاست او خپل ژوند درته ارزښت لري؛ نو له دې خبرې تېر شه.
نور نو ټاکنه ستاسې په لاس کې ده؛ زه درنه ټلیفون پرې کوم ، والي صیب زنګ وهي خو والي صیب د اخطار د تکرار عادت نه لري؛ ډېر سرزوري یې له لاسه د خاورو میلمانه شوي دي.
د دې خبرې په اورېدو د رڼا په سترګو کې اوښکې راغلې، مخ یې بل طرف ته واړاؤ دسمال یې راوکیښ تر څو خپلې اوښکې پاکې کړي او خپل دا ضعف د خپلې دروازې له ساتونکي، چې دې ته یې پرمیز د چایو پیاله ډکوله پټ کړي؛ خو ونه توانیده، سلګو واخیسته، اوښکې یې لکه باران په یو بل پسې د ګریوانه میلمه کیدې، له ډنډ سترګو سره بیرته را تاو شوه، خبریال ته یې وویل:
ته اړ نه یې، چې دنده پرېږدې.
خبریال: خو واړه بچیان لرم.
رڼا: ستا په بچیانو به هیڅ هم نه کیږي.
خبریال: نو له دې راپوره تېرېږو؟
رڼا: ولې زما له مرګه دې اوریدلي؟
خبریال: نه خدای ج دې نه کړي.
رڼا: څو، چې د رڼا په تن کې ساه وي، نو هیڅ کله به هم داسې راپورونه له نشرولو، نه پاتې کیږي، ما د خدای نا ترسو د بیت مال غلو ته قسم کړی، چې د سیوري په ډول در پسې یم، که مې دربانديې ثبوب پیداکړ، بیا به مو ژغورل په خدای وي ،پیسې او مقام مو نشي ژغورلی.
خبریال: ښه! نو زه دا خطر ومنم؟ له دې خبرې سره ټلیفون پرې شو.
رڼا پوه شوه، چې د خبریال کریډیټ ختم شو. د دفتر له ټلیفون څخه یې ورته زنګ وکړ، خبریال ته یې وویل:
وروره! وبښه، چې هیڅ فکر مې نشو باید ما ستا په کریډیټ دومره اوږدې خبرې درسره نه وای کړې؛ خو خیر زما سکرتر به کریډیټ درولیږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبريال: کومه خبره نه ده اغلې مشرې! نو ايا زه دغه راپور درولېږم او دا ګواښ ومنم؟

رڼا: نه وروره! تا او ستا کوچني اولادونه کوم ګواښ ته نه شم ورکولی، زه خپله درځم او راپور جوړوم يوازې اسناد وساته.

خبريال: خورې ته ولې دا کارکوې؟ ولې ته لکه، چې اولادونه او کورنۍ نه لرې؟

رڼا: ورته وخندل، اولادونه نه لرم، لا يې وخت نده راغلی خو کورنۍ لرم.

خبريال: خو هغه به څنګه شي؟

رڼا: ماته مې مسلک له خپله ژونده هم مهم دی، له کورنۍ هم راته مهم دی، زه له خپل ولس سره دومره مينه لرم، چې په وړاندې يې هر څه راته هيڅ دي.

دا کار زه د خپلې زيمواري له مخې کوم د غاړې خلاصيدو لپاره يې کوم، د خدای د رضا حاصلولو لپاره يې کوم، د خپل مظلوم ملت د ژغونې لپاره يې کوم او همدغه زما هيله ده، چې په پوره کيدو سره مې زړه سکون پيداکوي، ارامښت پرې احساسوم او په دې هم ډاډه يم، چې خدای مې نيت او اراده ګوري. هغه د زړونو مالک ده زما د هر حرکت په هدف پوهيږي، زما په هر رګ خبر دی هغه به مې ساتنه کوي.

خبريال: نور نو ستاسې راتګ ته اړتيا نشته، دا کار زه په خپله کوم ستاسې خبرو مې دومره همت قوي کړ، چې نور د هيڅ چا په کيسه کې نه يم، کورنۍ مې خدای ج لري، له هغه بل څوک قوي ساتونکی نشته. ستاسې له خبرو مې لوی درس واخيست، ساتندوی خدای ج دی روزي رسان هم خدای ج دی، د چا مرګ هيڅوک نشي رامخته کولی او نه يې څوک وروسته کولی شي.

رڼا : زه سبا له خيره درغلم، يوازې اسناد راکړه، نورې چارې زه پرمخ وړم.

خبريال: ته دا خطر په ځان مه اخله!، ته يوه مېرمن يې له نارينه سره، چې هرڅه وشي، دومره توپير نه کوي، هغه ډير ظالم دی، ټوپکسالار تېر شوی، اوس يې هم هغه د زړې واکمني خيال په ذهن کې دی، ډېر خلک يې وژلي، مرګ ورته يو عادي کار دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رڼا: د حسين رض خبره دې نه ده اوريدلې هغه وايې چې څومره دې چې د ظلم په وړاندې وروسته توره راپورته کړه په هماغه اندازه به ډېرې قرباني ورکړې، نور نه ناوخته کوو.
خبريال: خو!
تر څو يې چې جمله پيلوله، ټليفون يې پرې شو.
سبا سهار خبريال په کور کې په چايو ته ناست ؤ، چې د رڼا زنګ يې موبايل په شرنګا راوست خبريال ټليفون پورته کړ،
رڼا : وروره! زه په مخابراتو څلور لارې کې درته ولاړه يم، ته د هغه ګمرک اسناد او کليپونه راوړه؛ له والي سره مې د مرکې وخت واخيست، نور کارونه زه مخته بيايم.
خبريال چاى پريښود په منډه، منډه د رڼا خوا تـه ورسـيده، مخکـې لـه دې چـې کليفونه او اسناد ورکړي، خبريال ورته کړه:
خورې! دا کار ګواښونکى دى، ته يې مه کوه، دا کار زه کوم، زه اوس پښيمانه يم، چې تاته مې د دې پېښې شکايت وکړ. رڼا يې په خبره مسکى شوه ورته ويې ويل:
پوهېږم دا کار ګواښونکى دى؛ د والي تاريخچه هم راته مالومه ده، چې د بدمعاشي ژوند يې تېر کړى دى، د لسګونو خونونو څښتن دى؛ خو له هغه هم زما څښتن ډير ځواکمن دى هغه د لوى قدرت خاوند دى هغه تر ټولو ښه ساتونکى دى.
ماته يې هيڅ پروانشته، چې هغه زما په وړاندې څه کوي او يا څه نه کوي.
خبريال : ولې زه؟
رڼا : زه ستا مېرمن او بچيان سرتور نه شم ليدى، هغوى خوار او زار نه شـم ليـدى، که خداى مه کړه تاته کوم زيان ورسېږي زه به ځان ونه شم ښښلى تل به مـې خپـل ضمير ملامته وي، چې ولې مې داسې وکړل او نه زه له ملامته ضمير سره ژوند کولى شم، زه له دې کارونو سره بلده يم، ته يوازې دعا کوه چې د ظلم په وړاندې بريالي شو، فساد ورک کړو خپل هېواد د تعدل خواته بوځو.
هېواد مو د ټولنيز عدالت يوه بېلګه جوړه کړو، هيڅوک د چا حـق ونـه خـوري او هيڅوک پر چا د ظلم کولو جرئت ونه لري.
رڼا ساعت ته وکتل بيا يې خبريال ته وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما د مرکې وخت رانږدې شوی، زه په دې اړه د والي نظر اخلم، د خلکو نظرونه هم غواړم واخلم؛ ستا کليپونه هم تيار دي، نو والي به يوازې خدای رانه خلاصوي.
رڼا له خبريال نوره خدای پاماني واخيسته؛ د والي د دفتر په لور وخوځېده، د والي سکرتر ته يې زنګ وواهه ورته ويې ويل:
زه رڼا خبرياله يم، والي سره غواړم د افغان ټلويزون لپاره يوه مرکه وکړم ستاسې دفتر رئيس ته مې سهار زنګ وکړ هغه وويل:
موږ نن مرکې ته وخت لرو ته راتلی شې.
سکرتر : تاسې هماغه خبرياله ياست، چې نوم يې د هر چا په ژبه دی.
رڼا: په دې خو زه نه پوهېږم، چې د هر چا په ژبه زما نوم دی خو خلک رڼا راته وايي.
سکرتر په منډه لاړ والي ته يې وويل:
والي صيب! يوه سرتمبه خبرياله راروانه ده، رڼا نومېږي، بس په چا يې سترګې نه ډکېږي، ډېر پام دې وي، چې په احتياط خبرې ورسره وکړې. والي : هغه خبرياله خو نه ده، چې يوه وخت برمته شوې وه؟
سکرتر : په ځان هغه ده.
والي : اجازه ورکړه چې راشي وبه ګورو، چې څه وايي؟ وبه وينو چې رڼا څه ډول بلبېږي که سمه نه بليده، نو خاموشه به يې کړو، کله چې رڼا د خوب الوتو سبب کيږي نو خاموشه کول يې اړين کيږي همداسې نه ده سکتره؟
سکتر يې په خبره وخندل د هو په دود يې د والي د خبرې په غبرګون کې سر وخوځاؤ.
رڼا راغله؛ د والي مخکې د يوه غره غوندې همت سره کېناسته، له روغبړ نه وروسته يې له والي وغوښتل، چې مرکې ته چمتو شي.
والي هم تياری وښوده، سوال او ځواب پيل شو.
رڼا : والي صيب! له اداري فساد سره مبارزه مو څرنګه روانه ده؟
والي: په ټول وس او ځواک سره هڅه کوو، چې دغه شومه پديده له منځه يوسو.
رڼا: د ګمرک عايدات مو د تېر کال په پرتله دېرش فيصده کم شوي دي کولی شئ لامل يې راته ووايئ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

والي: دا شمېره تاته چا درکړه؟ زموږ عايدات د تېر کال دوه برابره شوي دي.
رڼا: تاسې د خپلې ادعا لپاره څه اسناد لرئ؟
والي: کار پرې روان دی، چې بشپړ شي، ستاسې په واک کې به يې درکړو.
رڼا: والي صيب! موږ د سيمې له خلکو سره مرکې وکړې هغوی وايي: چې د شپې له مخې بې محصوله بار لرونکي موټر تېريږي، پيسې يې شخصي جيبونو ته ځي په دې اړه تاسې څه ويل غواړئ.
والي: دا دروغ دي، هسې د خلکو خبرې دي په افغانستان کې څوک، څوک کار ته نه پرېږدي، بس خبرې دي، چې کوي يې دروغ او رېښتيا سره يوځای کوي او د پيتاوي مجلسونه جوړوي.
رڼا: والي صيب! خو موږ داسې اسناد تر لاسه کړي، چې په هغه کې ستاسې نوم هم شته، چې په دې موټرو کې خپله حصه لرئ، او ستاسې په ملتيا تېرېږي.
والي: هيڅ اسناد نشته، دا هسې کوم خبريال اوازه خپره کړې ده، هغه غوښتل چې په دې بهانه له موږ څه پيسې وشکوي، هغه له موږه ناروا غوښتنې وکړې، مـوږ يـې غوښتنې ونه منلې بيا يې د اسنادو اوازه په دروغو خپره کړه؛ خو اوس په خپلو خبرو پښيمانه دی، زه په زغرده وايم، چې که چا زما په اړه اسـناد پيـدا کـړل خپـاره دې کړي.
رڼا: سمه ده، منه والي صيب! ستاسې ډېر قيمتي وخت مو ونيو.
والي: هر کله راشئ!
رڼا څه چې غوښتل هغه يې ترلاسه کړل، نوره يې خدای پامـاني واخيسـته پـه لاره کې سکرتر ورسره د سيوري په ډول روان ؤ د رڼا ورته پام شو هغه ته يې وويل:
ورور جانه! تاسې تکليف مه کوئ، موږ لاره ليدلې.
سکرتر :هيله کوم والي صيب وويل:
دوی تر درازې بدرگه کړئ تر دروازې ورسيدل، سکرتر رڼا ته سپين پاکټ ونيو.
رڼا په حيراني سره په پاکټ کې سترگې ونيوې، بيا يې سکرتر ته وويل:
دا څه دي؟
سکرتر : ستاسې د موټر تيل او ميلمستيا، والي صيب! وويل: دوی ډوډۍ ته ستانه نه شول بده ده، چې تش لاس ځي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رڼا ورته وخندل:
تاسې له کوم تخصیص څخه دا پسې موږ ته راکوئ؟
سکرتر: رڼاجانې! ولایت خو دومره امکانات لري، چې تاسې ونازوي.
رڼا: نه وروره! موږ ددې پیسو حقدار نه یو او نه راته دا پیسې مناسبې ښکاري؛ ځکه ماته له دې پیسو د یتیمانو او کونډو د خولې د روزي بوی راځي.
رڼا نوره له دروازې ووته او د کابل په لور وخوځیده، په لاره کې یې خپل خبریال ته ټلیفون وکړ، ورته ویې ویل:
تاته په مرکزي دفتر کې دنده درکوو ستا په ځای بل خبریال دلته رالېږو، همدانن باید کابل ته راشې، چې کومه ستونزه درته پیدا نشي.
نن ماښام د دې مغرور والي، هغه وزرې درته قیچي کوم چې هواته پرې د الوت هوډ لري. نن یې هغه غښتلې متې ورته پرې کوم، چې د بیت المال په انرژي ځواکمنې شوې دي.
ماښام شو رڼا د خبریالي په اصولو پوره ریپوت جوړ او نشرـ ته چمتو کړ، خپل ټلویزون او هغه پروډکشن ته یې هم واستاوه، چې له هغه نه ټولو رسنیو اخیستلی شوای.
ماښام اوو بجې په ټولو رسنیو کې لومړی خبر همدا شو، چې د ننګرهار والي د ګمرک نا محصول شوي موټر تېروي جالي اسناد ورته جوړوي او پیسې یې په خپل جیب کې اچوي. په ریپوت کې هغه جالي فورمې هم وښودل شوې، چې موټرو ته د تېرېدو لپاره جوړې شوې وې؛ د هغو موټروانانو خبرې هم نشر شوې، چې ویل یې: له موږ نه دلته د ګمرک په نسبت کمې پیسې اخلي او په تېرېدو کې د والي کسان راسره مرسته کوي.
اته بجې شوې، بېړنی خبر د تلویزونونو پر مخ وښودل شو: د ننګرهاروالي دنده د فساد د تور له امله وځنډېده.
خبره د هر کور کیسه شوه، د فسبوک د لیکنو سرلیک شوه او په دې برخه کې د رڼا ستاینه پیل شوه. شاپور هم خبر واورېده، له اورېدو سره یې رڼا ته زنګ وکړ هغې ته یې وویل:
اغلې رڼا!

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته څه غواړې، چې ثابت يې کړې؟
رڼا: مطلب؟
تاسې د يوه قاتل، ټوپک سالار او زورواک سره مقابله کوئ؛ ايا ددې په پايلو پوهېږې؟
رڼا : هو پوهېږم هغه، چې څه کول غواړي يا کوم اقدام کوي زه يې پروا نه لرم، د هغه لويه خبره به زما د قتل پرېکړه وي او زه له مرګه نه ډارېږم.
شاپور: نو ولې داسې ليونتوبونه کوې؟
رڼا: تا خو ژمنه کړې وه، چې زما د خبريالۍ خنډ به نه ګرځې.
شاپور: زه خو په خپله ژمنه ولاړ يم، د ټول رسنيز دفتر مسوليت مې درسپارلی؛ خو ستاسې د ژوند او تاته د خطر انديښنه راسره ده.
رڼا: ته مسؤل نه يې، چې زما د ژوند او مرګ په اړه انديښنه وکړې او نه ورته اړتيا شته.
شاپور : اړتيا شته.
رڼا: څه اړتيا شته؟ که زه مړه شم بل ژورنالست به پيدا شي او ستا رسنيز دفتر به له سکوته وژغوري.
شاپور: خبره د رسنيز دفتر نه ده، هغه دې اور واخلي له هغه وړاندې ستاسې ژوند ماته مهم دی.
رڼا: مطلب؟
شاپور په تته ژبه وويل:
زه له تا پرته ژوند نشم کولی.
رڼا: ماته دې په دماغو کې څه فرق ښکاري،بې مسوليته خبرې زما نه خوښېږي ، زه دې د خبرو په مطلب نه پوهېږم چې څه وايې خو هيله لرم چې زما په کړنو نېوکه ونه کړې، کنه ښه به درته نه وي.
نور يې ټليفون پرې کړ:
سبا سهار رڼا دفتر ته د تلو په پار له خپلې خونې راووته، د مور کوټې ته لاړه له هغې يې دتګ اجازه وغوښته. هغې اجازه ورکړه؛ خو ورته ويې ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

لورې! په دې شپو، ورځو کې دې ځان ډېر مصروف کړی دومره، چې د خپلې مور روغتیا دې هم له یاده وتلې. رڼا مسکی شوه، د مور په لور یې ورمنډه کړه هغه یې په غېږه کې ونېوه، بیا یې ورته وویل: خوږې مورجانې ته ریښتیا وایې دومره مصروفه شوې یم، چې ستا روغتیا هم رانه هېره شوې. نن خو فکر کوم ستا د معایناتو ورځ هم ده زه دفتر ته ځم ژر، ژر مې کارونه خلاصوم بیرته راځم او تا روغتون ته وړم.

رڼا ته بیرون د دفتر موټر ولاړ ؤ، دا هم په بیړه ور ووته په موټر کې کېناسته؛ له لږ مزل وروسته رڼا خپل موټروان ته پام شو، چې ځیر ځیر په خپله ښیښه کې ګوري. رڼا ورته وویل:

وروره! څه خبره ده، چې په ښیښه کې ګورې؟

موټروان : یو موټر مو تعقیبوي، له ډېر لرې راپسې دی. رڼا هم شاته وکتل ویې لیدل، چې په هغه موټر کې ناست کسان د دوی له موټره سترګې نه باسي، په دوی کې یې سترګې ټومبلې دي.

رڼا خپل موټروان ته وویل:

موټر څنګ ته کړه ګوښه ودرېږه، زه به له هغه درملتون نه څه درمل راواخلم دوی به هم تعقیب کړو، چې څه کوي او څه موخه لري؟

موټروان موټر ګوښه کړ. رڼا درملتون ته لاړه؛ خو تعقیبونکی موټر په بیړه له دوی تېر شو، موټر وان هم ډاډه شو، چې هسې اندیښمن شوی، موټر دوی نه تعقیبوي، لنډ مهال یو موټر سایکل وال د دوی تر شاه له خپل موټر سایکل نه ښکته شو، ځان یې داسې ښوده، چې ګواکې موټر سایکل یې خرابي پیدا کړې. رڼا درمل واخیستل؛ خو د پیسو بکسه هم کور ترې پاتې وه نو اړه شوه موټروان ته یې لاس وښوراؤ تر څو ماتې پیسې ترې واخلي او درملتون وال ته یې ورکړي. په همدې وخت کې د موټر سایکل وال د دوه کیلو ګرامه په اندازه چاودېدونکي توکي د موټر لاندې ځای پر ځای کړل. په موټر سایکل کښاست په لنډو شېبو کې یې ځان ورک کړ. موټروان او رڼا راغله، موټر ته وختل او د یوه خطرناک برخلیک سره په ناپوهي کې مخامخ شول. رڼا له موټروانه وپوښتل: هغه تعقیبونکی موټر څه شو؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

موټروان : موږ هسې شک کاوو، موټر تېر شو داسې ښنې نه وې، چــې تــرې مالومــه کړو دوی موږ تعقیبوي.

رڼا : بس رب مو دې وساتي، کنه د ډېرو ارادې راته ښې نه دي. د رڼا دفتر نږدې ؤ، لس دقیقې لا نه وې تېرې شوې، چې رڼا خپل دفتر ته ورسېده. رڼا له مــوټر ښــکته شوه بیا ونه چاوده؛ ځکه چې هغه یو ساعت ته تیار کړل شوی ؤ.

دفتر ته له ننوتو سره جوخته بېرته راستنه شوه موټروان ته یې وویل:

ما له مور سره ژمنه کړې وه، چې زه بېرته ژر راځم او تا روغتون ته د معاینــاتو لپــاره وړم؛ خو زه نن پرلپسې دوه جلسې لرم.

موټروان : خورې! زه به یې بوځم معاینات به ورته وکــړم او بیرتــه بــه یــې تــر کــوره ورسوم.

رڼا : ورورجانه! لوی کمک به وکړې مور جانه! روغتون ته بوځه او بېرته یې تر کوره ورسوه. موټروان لاړه او رڼا ته هم خپله اداري جلسه منتظره وه.

د جلسې خونې ته ننه وته، جلسه یې پیل کړه.

موټروان د رڼا کور ته ورسېده، د هغې مور یوه خور او کوچنی ورور یې راواخیســته د روغتون په لوري روان شول.

روغتون هم د رڼا ددفتر سره په یوکیلو متري کې ځای درلوده. د رڼا د جلســې نــیم ساعت لانه ؤ وتلی، چې یو لوی درز یې تر غوږو شو. دفتر یې ولړزیده،ښیښې یــې ماتې شوې، ټول وارخطا شول د هر یوه سترګې له ویرې راووتې.

رڼا وویل:

خدایه خیر! ډېره لویه چاودنه وشوه، بیا به څومره کورونه وران شوی وي، څــومره ماشومان به یتیمان شوي وي او څومره کورونه به د ویر په ټغر کینول شوي وي؟

ژر یې ټلیفون راواخیست، د سیمې اړونده خبریال ته یې زنــګ وواهــه ورتــه ویــې ویل: هله څلورم سړک کې چاودنه وشوه، د خبر جوړولو لپاره ځان ورسوه.

هغه وویل: اغلې مشرې! زه ډېر سخت نــاروغ یــم، د ســیروم لانــدې یــم خــوراک راباندې بده اغیزه کړې ، وضعیت مې ډېر خراب دی.

رڼا ټلیفون پرې کړ، پریکړه یې وکړه، چې پخپله د پېښې ځای ته لاړه شي او راپــور جوړ کړي. کمره او کتابچه راواخیسته په بیړه له دفتره ووته، له لنډ مزل وروسته دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیښې ځای ته ورسېده. کمره یې له دسکول راوښکله، له موټره ښکته شوه ویې لېدل، چې پولیسو له زیانمن ځایه سرې پټې تاو کړې دي؛ چاته د داخلېدو اجاز نه ورکوي. پولیسو د رڼا د تګ مخنیوي لپاره په هغې غږ وکړ، خو رڼا د کارت په ښودلو سره هغه اړ کړ، چې اجازه ورکړي. رڼا د پېښې ځای ته ورسېده؛ څو مړي پراته دي، څلور پنځه ټپیان هم زګیروي کوي. رڼا تصویر اخیستنه پیل کړه، ټول سوچ یې د کمرې سکرین ته ؤ، چې تصویر اخیستنه خرابه رانشي، ګام په ګام مخته تله، د کمرې پر مخ یې د تمې خلاف یوه تصویر راغی د کورنۍ د غړي تصویر، دخپل ماشوم ورور تصویر، د خور د نازولي وړوکي ګلاب تصویر، هغه مخ یې په وینو لړلی ولېده چې رڼا معمولي ګرد ته هم نه پرېښود حیرانه شوه څو لحضې بلې نړۍ ته لاړه فکر یې وکړ لکه، چې خوب ګوري، ژر یې کمره له مخې لرې کړه ویې ویل، چې د کمرې په لرې کولو سره به هر څه بدل شي؛ خو هیڅ هم بدل نه شول، نه خوب وو او نه خیال د خپل ګلالي ورور جسد یې په وینو لړلی ولېده، لږ مخکې یې نظر پریوت، د هغې د ځګر ټوټه تر ټولو قیمتی نعمت او پرې ګرانه مورکۍ یې په داسې حالت کې ولېده، چې د سر وېښتان یې سوي وو. رڼا ته تر ټولو ډاډمن او ښکلی مخ باندې وینې او ګردونه پراته وو، بل خواته یې وکتل ځواني مرګ موټروان یې ولېد، چې جسد یې نالی ته لویدلی دی، بله خور یې ولېده، چې ټوټه ټوټه پرته ده.

سر پرې تاو شو لکه لوړ چنار، چې اره شي د قیر شوي سړک په سر ړنګه شوه؛ سر یې په ډېر شدت سره د سړک په سر یوې رالوېدلې تیږې سره ولګېده.

بس همدا ضربه هغې ته په سر باندې د مرمۍ له وېشتلو کمه نه وه، د شاک سره یوځای کوما ته هم لاړه. پولیسو ټپیان پورته کول، یو له هغو پولیسو متوجه شو، چې د رڼا ټلیفون ته زنګ راځي؛ پولیس ټلیفون راواخیست غږ پرې وشو اغلې رڼا! چېرې یې؟ له څه وخته ټلیفون درته کوم اخر ټلیفون ته خو ځواب وایه. له چاودنې خبر شوم تاسې ته مې اندیښنه شوه.

پولیس وویل:

وروره! د دې ټلیفون کس دې څه کېږي؟

هغه ځواب ورکړ: زه شاپور نومېږم د رڼا خپل یم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پولیس: وروره! دغه مېرمن کوما کې ده، له سره یې وینې ځي په چاودنه کې سخته ټپي شوې، په بیړه ځان ورته راورسوئ.

له شاپور نه ټلیفون ولوېد، ژر یې خپل موټر راوباسه، بس نو موټر هوا نه کوله کنه شاپور یې له هغه ګېره هم کار اخیسته.

لنډمهال دېښې ساحې ته په داسې حالت کې ورسېده چې رڼا، نور ټپیان او مړي پولیسو روغتون ته وړي وو. شاپور ددې پېښې په ځای کې بکته شو؛ د رڼا په موبایل یې سترګې ولګېدې زنګونه ورته راروان وو. شاپور ټلیفون راواخېست اوکې یې کړ، غږ یې واورېده: رڼا خورې! دا درز دڅه شی وو، ژر احوال راکړه مور، خور او وړوکی ورور مې ستا په موټر کې روغتون ته لاړل، ټلیفون یې کار نه کوي، سخته په اندېښنه یم.

په دې وخت کې شاپور د رڼا په موټر سترګې ولګېدې، چې تیکه، تیکه پروت دی. نور هم وارخطا شو، فکر یې وکړ لکه، چې د رڼا په کور انسان خوړونکي سیلاب راغلی، په چاودنه کې د هغې مور خور او ورور ټول له منځه تللي.

هغه له زنګه پوه شو، چې د رڼا په کور کې پاتې خور زنګ وهلی دی، هغې ته یې وویل:

خورې! زه شاپوریم، رڼا په جلسه کې ده هغه لږ مصروفه ده. ته اندیښنه مه کوه، چې خلاصه شي خپله زنګ درته کوي.

د رڼاخور: نو دا چاودنه د څه شي وه؟

شاپور: حکومت چاودیدونکېو توکو ته چاودنه ورکړه، کومه د اندیښنې وړ خبره نده. شاپور له هغې سره خبرې پرې کړې، د روغتون په لوري روان شو.

په لاره کې یې د دفتر اداري مسؤل ته ټلیفون وکړ، هغه ته یې وویل:

مدیر صیب! چاودنه شوې، رڼا سخته ټپي ده، ژر مالومات راکړئ، هغه چېرې تله؟ نور څوک ورسره وو؟

ځواب یې ترلاسه کړ: رڼا خو د چاودنې په وخت کې زموږ سره وه.

هلته د ریپوټ جوړولو لپاره تللې وه.

شاپور: خو چاودنه د هغې موټر پسې شوې ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مدير: موټر د هغې سره نه وو، هغې موټر د خپلې مور لپاره لېږلی وو، چې روغتون ته يې د معايناتو لپاره يوسي.

شاپور: بس نو رڼا تبا شوه لکه، چې د هغې مور، خـور او ورور هـم پکـې لـه منځـه تللي، زه اوس روغتون ته روان يم گورم يې، چې څه شوي دي؟

مدير: رئيس صيب! نه پوهېږم، خو زه هم انديښمن شوم، هيله کوم چې مالومـات دې تر لاسه کړل ماته هم احول راکړئ.

شاپور: سمه ده نور يې ټليفون پرې کړ.

د هېواد د ټولو رسنيو د سر خبر داشو، چې په ښار کې چاودنـه شـوې او د هېـواد مشهوره خبرياله پکې سخته ټپي شوې؛ ډاکترانو يې حالت نازک ښودلی.

شاپور روغتون ته په لاره د موټر له راډيو دا خبر واورېده، موټر يې نور هم تېز کـړ، څو ژر روغتون ته ورسېږي او د رڼا حالت له نږدې وگوري.

گوښه شوي والي هم د رڼا د سخت ټپي کېدو خبر واورېد، له اورېـدو وروسـته يـې لنډه مسکا وکړه، له ځان سره يې وويل:

ماسره سر وهي، له ماسره سر وهل له ډبرې سره سر وهل دي.

دعا کوه، چې له کوما راونه وځې، راساً هغې دنيا ته لاړه شې؛ که روغه شې دوباره به بيا د مرگ لپاره دومره ستونزې وگالې، چې باور به يې هم نه شې کولای؛ ځکه ته په دې نړۍ کې نور د اوسېدلو حق نه لرې.

شاپور روغتون ته ورسېد، د موټر بريک يې د نيم کيلومتر لرې خلکو پام ځان پسې را واړوو.

ژر له موټره ښکته شو؛ بيړنۍ خونې ته يې ځان ورساوو، په رڼا يې سترگې ولگېدې، گړگوتي ويښتان يې پرسپين سپوږميز مخ راپراته وو، د وينو ليکـې يـې هـم لکـه د گلاب وچې شوې پاڼې، پرمخ سريښ وې. غټې تورې اغېزناکې سترگې يې پټې وې؛ ژوره، ژوره ساه يې اخيسته. شاپور يې په لېدو لاسونه سره ومروړل، سترگې يې بـې واکه له اوښکو ډکې شوې، په غبرگو لاسونو يې مخ وموښه راتوېدونکې اوښکو يې به غومبرو لارې وکړې.

په دې وخت کې نرسه راووته، شاپور ورته کړه :

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستاسې مشر چیرې کښيني؟ هغې د ګوتې په اشاره د روغتون د رئیس خونې ته د هغه پام راواړاؤ. شاپور په منډه ورغی،

د روغتون رئیس ته یې وویل:

رئیس صیب! رڼا وژغورئ، دپیسو کیسه کې مه اوسئ، د رڼا د وجود، د ټول په اندازه هم روپۍ درکوم.

رئیس چې خپله جراح متخصص هم و شاپور ته وویل:

دلته کښېنه، رڼا دومره دربانډې ګرانه ده؟

شاپور: هو

رئیس: څه دې کیږي، مېرمن دې ده؟

شاپور: نه!

رئیس: نو څه دې ده؟

شاپور: زما د دفتر رئیسه ده.

رئیس: وروره! مه خفه کیږه، رڼا د پښې ټپي نه ده، یوه قوي ضربه یې په سر خوړلې فکر کوم؛ کوما ته د همدې ضربې له امله تللې ده.

هیله لرو، چې ژرجوړه شي، موږ تر خپل وسه کوښښ کوو؛ ټول امکانات مو په کار اچولي، نور پایله دې الله ج په لاس کې ده.

شاپور: رئیس صیب! که یې بل مجهز روغتون ته د تلو اړتیا وي، په ما زړه مه سوزوئ. *اقتصادي حالت مې ښه دی*

رئیس :زموږ امکانات او وسایل او مجرب ډاکتران په داخل دهېواد کې بل ځای نشته.

ته مه خفه کیږه! موږ خپل ټول وسایل په کار اچوو.

د پښې له ځایه څو مړي هم راوړول شوي، موږ په مړستون (مرده خانه) کې ساتلي دي ستاسې د خپلوانو نور مړي مو هلته کتلی شئ

شاپور : شاید زموږ کسان پکې وي، زه ورځم، چې ویې ګورم؛ شاپور په منډه، منډه لاړ او د مړو ساتلو خونې ته ننه وت. لومړی سترګې یې د رڼا په موټروان ولګیدې وروسته یې د رڼا مور هم وپیژانده، ټول لکه په ارام خوب ویده پراته وو. د ټپونو نښانې یې پر بدن ښکاریدې. د ماشوم په جسد شکي شو، ژر یې د رڼاله ټلیفون نه د

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغې خور ته زنګ وواهه چا چې یو ساعت مخکې زنګ کړی ؤ؛ خو له هغه لوري یې غبر واورېده، خورې ته له تېرې هم سخت زړه لرې تا لږ هم احساس نه کړه، چې له چاودنې وروسته به په مورږ څه تېرېږي؟ مور، خور او ورور مې ورک دي چاودنه شوې، ما درته څو ځلې زنګ وکړ؛ خو ټلیفون به دې خاموش راته.

شاپور : خورې! زه رڼا نه یمه، رڼا نن ډېره بوخته ده. د رڼا خور په ژړا شوه؛ شاپور ته یې په ژړغوني اواز وویل:

زه پوهېږم چې زما خور دومره بې مسؤلیته نده، هغې هیڅکله هم له مورږ سره داسې ندي کړي، کله به چې ښار کې چاودنه وشوه ساعت په ساعت به یې زمورږ احوال اخیسته.

وروره! د خدای لحاظ وکړه، په خور مې څه شوي؟ مورږ ته ووایه رڼا؛ خو زمورږ د کور ډېوه ده، که په هغې باندې څه وشي مورږ ټول په تیاره کې پاتې کېږو.

شاپور : خورجانې! زه قسم کوم چې رڼا ژوندی ده، ته بې ځایه اندېښنه مه کوه یوازې دومره راته ووایه، چې ستا له مور سره خو بل کوم ماشوم نه ؤ؟

د رڼا خور : خور او ورور مې هم ورسره ؤ. ولې دې پوښتنه وکړه؟

شاپور : خورې هسې مې پوښتنه وکړه بې ځایه اندېښنه مه کوئ، کور خو مو په هغه پخواني ځای کې ده؟

د رڼا خور: هو.

شاپور : مورږ درځو انشاالله په نیم ساعت کې در رسېږو، نور یې ټلیفون پرې کړ.

شاپور دوه امبولانسه راوغوښتل، موټروان یې خپل کور ته ولېږداوه، په بل امبولانس کې یې د رڼا د مور، خور او کوچني ورور تابوتونه کېښودل.

خپل موټر یې ترې مخکې کړ، امبولانس یې تر شا حرکت وکړ، کور ته په نږدې کېدو د شاپور زړه درزا زیاتېدله او ددې توان یې له لاسه ورکاوه، چې هغه د رڼا پیغلوټې خور ته څه ډول درې جنازې ور وړي. څه ډول هغې ته ددې ستر غم زغم ورکړي، له ځان سره یې ویل: که رڼا روغه وای هم ښه به وه. د دغې انجلۍ زړه خو به پرې تکیا ؤ. اوس رڼا وګوره، چې په کوما کې ده او دلته یې دغه خور وګوره، چې په یوازې به د کور د دریو غړو دې له لاسه ورکولو غم ووینې .

ډېر ناتوانه شو؛ خو مجبور ؤ، چې جنازې د رڼا کورته ورسوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د رڼا کورته يې دواړه موټره ودرول، د رڼا خور او ځو خواخوږې ګاونډيانې لا له مخه په دروازه کې دوی ته منتظرې ولاړې وې؛ خو په خوب او خيال کې يې هم نه راتلل، چې نن به د دريو جنازو کوربانه وي.

خلک راټول شول، درې واړه جنازې يې راښکته کړې.

دې رڼا خورحليمه ځو لحضې لکه بې روحه کالبوت سکوت ولاړه وه د خبرو ځواک يې نه درلود ژبې يې کار پريښود جنازې يې په غږيدلو سترګو ليدې خو لکه خوبوړی انسان چې څه په خوب ګوري خو دې څه کولو توان نه لري ، يوازې دې پيښې نينداره يې کوله،ښه شيبه وروسته، کله چې په هوش راغله نو په ريښتوني ډول يې درک کړه چې په سر يې خاورې بايد شوې دي،ټوله کورنۍ يې له لاسه ورکړې ده کوڅه يې چيغو په سر واخيسته. ، چا يې دې ساندو تاب نه درلوده، هر يوه اوريدونکي به ځان ګوښه کاوه او له جيب نه په راباسلي دوسمال به يې اوښکې پاکولې ،درې واړه جنازې په يوه خونه کې قطار کيښودل شوې،دې وير او ماتم ټغر وغوړول شو ،بلاخره

شپه شوه دې رڼا خور دې ژړا او کوکو دلاسه خوا اوشا ګاونډيانو خوب ونه کړ، کومو ميرمنو به، چې ددې بدې ورځې او چيغې اوريدې هغوی به هم په خپلو کورونو کې په ژړا ورسره بدرګه کولې تر دې چې د حليمې غاړې کيناستې،اوښکې يې په سترګو کې وچې شوې ،نور يې له ژړا سره اوښکو ملتيا نه کوله ،او نه يې اواز تر ځو مترو لرې خلکو اوريده.

»»»»»»»»»»»»»»

ټول خلک خبر ؤ، چې رڼا کوما کې ده يوازې حليمه له دې رازه ناخبره وه سهار وختي شاپور د خيرات له غوښو او وريجو سره يو ځای راورسېيده ،له خپل موټره ښکته شو، د رڼا خور ته يې وويل:

هر څه مو، چې نور په کاريدل د رڼا ټليفون له ما سره دی، په هغه شميره زنګ راته کوئ.

خيرات پوخ شو، خورا ډير خلک جنازې ته راغلي ؤ خو چا څکه ونه کړه ځکه چې غم دومره درونډ ؤ چې د هر چا اشتها يې له منځه وړې وه . بلاخره هغه وخت هم

(c) ketabton.com: The Digital Library

راورسيده چې درې جنازې بايد هديرې ته ويوړل شي د رڼا دمور جنازه شاپور پورته کړه په دې وخت کې، شاپور د رڼا خور له ګريوانه ونيوه ورته ويې ويل:
اوس به مې مور، خور او ورور د رڼا له ليدو پرته تورو خاورو ته وړې؟ ی، چې اخر ځل خو دوی وګوري ، د هغې له ليدو پرته تاسې داسې ظلم نشی کولی، ايا تاسې زړه سوی نه لري ،په مور، مو زړه نه سوزي له رڼا سره داسې ظلم مه کوئ چې پرته دې هغې له راتلو دوی خاورو ته وسپاری هغه به ډېر خفه شي هيڅ به يې ونشی زغملی په هغې مورجانه، خور او ورورمې ډېر ګران وو.
شاپور : خورې رڼا روغتون کې بستر ده.
حليمه: خو يوازې يې دومره راولئ، چې د دوی مخ دې اخر ځل دپاره وګوري، بيا يې بيرته بوځئ.
شاپور وويل:
رڼا په کوما کې ده، هغه تګ او خبرې نشي کولی، کاشکې رڼا ليدل کولی شوی، که چين کې وايې هم رارسوله مې.
نور د رڼا د خور حليمې چيغو او سپارښتنو ته چا غوږ ونه نيو؛ ځکه د جنازې د لمانځه وخت تېريده او خلک منتظر پاتې کيدل، جنازې روانې کړل شوې. کوځه بيا چيغو په سر واخيسته هر چا د رڼا د خور د بې وسي، بې کسي او غمجنې ورځې درد احساس کاوه؛ بس له دوی سره به يې غم په سرو اسويليو او اوښکو لمانځه نور يې څه نشو کولی
جنازې خښې کړل شوې، شاپور له هديرې نه بيرته روغتون ته واپس شو؛ د رڼا د بستر په خوا کې کيناست، د هغې لاس يې په خپل لاس کې ونيو سر يې پرې کيښود، سلګو واخيست له سترګو يې د باران په څېر اوښکې توېدې، اوښکو لارې وکړې د رڼا په لاس څک، څک وڅڅېدې.
د شاپور اوښکې د رڼا لپاره لکه، په ويده چې د يخو څاڅکو باران وشي ټکان ورکړ. وخوځيده سترګې يې نيمه لوڅې کړې، ويې ليدل، چې چا يې لاس په لاس کې کلک نيولی او سر يې پرې ايښی، لږ مهال خو يې فکر وکړ، چې خوب وينې. خپل نيول شوي لاس ته يې حرکت ورکړ، د ځان خوا ته يې نږدې کړ. شاپور هم سر پورته کړ او له ډنډ سرو سترګو سره يې رڼا ته په حيراني وکتل. رڼا له ځان سره وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا څه دي، شاپور دلته څه کوي، زه چیرې یم، هغه زما لاس ولې نیولی؟ په دې سوچونو کې وه، چې شاپور ژړغونی غږ پرې وکړ: رڼا!
ته په هوش راغلې؟ ته اوس ښه یې؟
رڼا وویل:
شاپوره! ته ولې ژاړې خیرت خو دی؟ زه دلته څنګه راغلې یم، زه چا راوستلې یم؟
له دې خبرو سره رڼا بیرته بې هوښه شوه د شاپور غوړېدلې هیلې لکه تړې ګلاب، بیا مړاوی شوي د رڼا د کټ په زی یې سرکیښود، خورا غمجن شو زړه یې درد وکړ، د اوښکو په تویولو یې د زړه د درد د سپکولو هڅه کوله.
په دې وخت کې د رڼا خور هم راورسیده، ویې کتل، چې شاپور د هغې د بستر په څنډه سر ایښی او ژاړي. هغه د رڼا د بستر په خوا کې ودریده، بې واکه یې چغې کړې رڼا ګلې! تا خو مور یوازې غمو ته نه پریښودو؟ ته خو به زموږ په وړاندې د تیز شمال په مقابل کې هم دریدې،
اوس دې ولې یوازې دومره درنو غمونو ته په دې کم عمر کې پریښودم؟
راپورته شه خورې! یوازنی هیله مو ته پاتې یې راپاڅه،غیږ کې مې ونیسه زړه مې سل ځای ټپي شوی ګوندې ورغول شي ، هیڅوک مې نشته چې غیږ ورکړم، خپلې اوښکې ورته توې کړم، د تسلي لپاره یې په اوږه سر کیږدم اوهغه ماته تسلي راکړي.
خورجانې!
که ته زما بد حالت په خوب کې هم وینې؛ نو زړه به دې وچوي، اوس ولې غږ نه کوې خورې!؟ ولې تسلي نه راکوې؟ مور جانه، خور او ماشوم ورور مې له تورو خاورو لاندې دي.
ته خبره یې کنه!؟
له دې اوږدو ساندو وروسته یې شاپور ته مخ وروااړاو، هغه ته یې وویل:
خور مې جوړیږي کنه؟ هغه خو به ما د مور او ورور غوندې یوازې نه پریږدي، کنه شاپوره ورور!؟
شاپور : ته مه خفه کیږه رڼا دومره همت لري، چې داسې وړې پیښې یې له منځه نشي وړلی ،هغه لومړی په دې خاوره کې د ظلم ،فساد او بې انصافي جړې ورک کوي بیا له نړی سره خدای پاماني کوي، تر اوسه یې ډیرې هیلې پاتې دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

حليمه:

شاپوره وروره! زه دې ډېره احسان منده يم، زه به ستاسې دغه ښېګڼه هيره نه کـړم، چې په دې بد حالت کې راسره وې، زما د مور، خور او ورور سقاط، خيرات او ټول مراسم دې زموږ د کور د يوه غړي په ډول ادا کړل.

زه ژمنه کوم، چې که زما وس ورسي او ستا کوم شي ته اړتياوي، که مې سر هم پکې لاړ شي نه يې دريغوم.

شاپور : ته مې لکه خور داسې يې، د خور لپاره ورور دومره څه نشي کولی؟

بيا يې د رڼا لور ته وکتل لاسونه يې پورته کړل، دعا يې وکړه: اوس دې رڼا خـدای ج ښه کړي، هغه تېر مړي مو ښښلي، صبر مو دی پرې.

حليمه :

که زه يوه خبره وکړم خفه کيږې خو نه

شاپور نه ولې ؟

حليمه :زه اوس د رڼا پوښتنې ته دلته دهغې اوطاق ته چې راننه وتم نو تاسې د هغې د کټ په ژۍ سر ايښی ؤ د هغې لاس مو په خپل لاس کې نيولی ؤ ، نو ايا ستاسې تر منځ خو داسې اړيکې نشته چې زه يې په راز نه يم خبره؟

شاپور : نه، رڼا د اړيکو جوړولو دپاره وخت نه لري،

حليمه: او ته؟

خورې! اوس ددې خبرو وخت نه دی، دعا وکړه چې رڼا خدای ښه کړي، زه رڼا ته ډېر درناوی لرم، ماته يوازنۍ کس مالوم شوه، چې له ظاهره يې باطن ډېر ښکلی ده. دې هغې ډير لحاظ راباندې ګران ده.

په دې وخت کې شاپور د رڼا مخ ته ځير شو، د هغې سر جټکه وخوړه، سترګې يـې نيمه پرانيستلې، غږ يې وکړ شاپوره!؟

ته دلته څه کوې وروسته يې خپله خور وليده، هغـې تـه يـې مـخ ورواړاؤ حليمـې خورې! دا څه وينم؟

شاپور ژر ډاکترانو ته غږ کړ ورته ويې ويل: ژر راشئ، رڼا په خبرو راغله.

حليمه په رڼا ورټيټه شوه په داسې حال کې، چې سلګيو نيولې وه، رڼا يې په يوه او بل لوري مخ ښکل کړه بيا يې ورته وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاپور خو گرم نده لږ مخکې يې وويل:
رڼا نه مري، هغه ډير ارمانونه لري، لومړی هغه بشپړوي بيا لـه دې نـړۍ سـترګې پټوي، رڼا د سر د سختې ضربې له امله لا هم له چاپيريال سره اړيکـه نيمګـړې وه، خبرو ته يې کم ځواب ويل. هڅه يې وکړه په خپل بستر کې راجګه شـی؛ خـو ونـه توانيده، هر لورته يې په حيراني سره کتل، فکر يې پـه دې مشـغول ؤ، چـې ولـې داسې شوې؟ مغزو يې بشپړ کار نه کاؤ.
خپل معالج متخصص ډاکتر يې راغی دې رڼا حالت يې ارزيابي کړ، ويې ويل:
رڼا اوس له خطره وتلې ده، په يو ساعت کې يې فکر د بشپړ تمرکز حالت ته راځي، تاسې انديښنه مه کوئ، څه درمل يې ورکړه او نورلاړ.
ساعت تېر شو، رڼا عادي حالت ته راغله، يادښت يې هم نورمال شو.
په خپله خور حليمه کې يې سترګې ونيوې، ورته ويې ويل:
مورجانه، خور او کوچنی خاطر مو خښ کړل؟ ډېر ژوبل شوي ؤ؟ زما ليـدو تـه مـو انتظار ونه ويست؟ دومره سزا مو د کومې ګنا له کبله راکړه؟ کم ترکمه د هغوی د مخ د يو ځل ليدو موقع خو به مو راکړې وه؟
غتې، غټې اوښکې يې له خبرو سره له رخسارو تېرېدلې او په ګرېوان کې لويـدې، حليمې هڅه کوله ونه ژاړي، خپلې ناروغې خور ته همت ورکړي؛ خو د رڼا خـبرې دومره غمجنې وې، چې ځان يې تم نشو کړای، سلګو واخيسته خپلې خور تـه يـې غېږ ورکړه په ژړا ژړا کې يې ګيلې ورته پيل کړې، خورې! دوی ستا په نه شتون کې درې جنازې راوړې. د ورور، خور او مور ستره هيله مو پرې شوه، دا لوی غم مـې ستا په نشتون کې وزغامه.
د جنازې اخيستو په وخت کې مې خلکو ته ډېرې زارۍ وکړې،چې خورجـانې تـه دې دليــــــــــــدو موقــــــــــــــع وکــــــــــــــړئ:
خورجانه! مې راولئ، دهغې له ليدو پرته يې مه خښوئ؛ خو چا مې غږ نه اوريـده، راته ويل يې، چې هغه په کوما کې ده.
رڼا خپله خور درک کوله چې په دې کم عمر کې څومره دروند غم ګاللی ،پـه ډېـر ستونزمن ډول په خپل بستر کې راکيناسته خپله خـور يـې غېـږې تـه نـږدې کـړه، اوښکې يې پرې پاکې کړې، بيا يې ورته وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

خورجانې! ته مه خفه کېږه، یوه ورځ نه یوه ورځ خو باید مړه شو؛ ځکه چې له خدای ج پرته هر ساه کښ باید دمرګ څکه وکړي.

د مور، خور او ورور په یوه وار درد زغمل څه اسانه کار ندی؛ خو موږ بله چاره نه لرو، له صبر پرته بله لاره نه ده راپاتې.

زموږ د کورنۍ د دریو جنازو په اړه له تاسې نه زما په سینه کې یو درد زیات دی او هغه دا، چې زما سزا زما د کور غړو خور، مور او وړوکي ورور ولیده.

شاپور: هغه څنګه ؟

د والي د فساد په تور د لړې کېدو نه دوه ورځې وروسته د دفتر په لاره موږ یو تور موټر تعقیبولو؛ موږ یوې ګوښې ته ودریدو، هغه تېر شو، خو زموږ د دریدو په وخت کې دوی زموږ په موټر کې زما د وژلو لپاره بم ځای پر ځای کړی وو. زه په دفتر کې ترې ستنه شوم، موټر مې کورته د مورجانې روغتون ته د وړلو لپاره ولیږه، دوی یې چې راخیستي د بم د چاودنې وخت پوره شوی، ما درز واوریده خورا لوی غږ یې درلوده. د سیمې خبریال ناروغ ؤ زه خپله د راپور جوړولو لپاره هلته لاړم، د تصویر اخیستنې پر وخت مې پام شو، چې کوچنی ورور مې مخې ته مړ پروت دی او زه یې تصویر اخلم وروسته مې د مور، ورپسې د خور او موټروان جسدونه ولیدل، چې تیت او فرق پراته و.

نوره پوه نشوم چې څه وشول، خو فکر کوم سر مې د پاخه سړک سره په ډېر شدت سره ولګیده .

ځکه بې هوښه شوې وم.

کنه زه په پېښه کې نه وم، خوکاش چې وای .

اوس به د ژوند تر اخېره دې ته وځوریږم، چې څرنګه زما له امله مې مور، خور او ورور له خاورو لاندې شول.

کاش کې زه مړه وای، کاشکې د خپلې مور، خور او ورور دوهمه قاتله نه وای جوړه شوې.

شاپور:

(c) ketabton.com: The Digital Library

رڼا ته په دې خبره ځان مه ملامتوه، بس دا به په تقدير کې ليکل شوي وو، هغوی خو ستا موټر ته بم ايښی ؤ، ته يې وژلې خو دا چې ته خدای ج وژغورلې پـه دې کې به هم د خدای ج حکمت وي.

مورجانه، خور او ورور مې شهيدان دي؛ ځکه بې ګناه مړه شول، لـه شـهادته لـوی مرګ بل څه کيدای شي.

رڼا په ټنډه کې تروه شوه، سر ته يې لاس ويوړ، ويې ويـل: د سر د شا برخـه مـې سخت درد کوي. شاپور وويل: ستا د سر پوستکی پرې شوی ؤ، ډاکترانو ويل، چې اته ټکه مو ګنډلی، خو ته مه انديښمنه کيږه، ژر ښه کېږي.

رڼا سوړ اسويلی وکيښ ويې ويل: ما خو چې د چا لپـاره انديښـنه کولـه هغـه خـو خدای درې واړه رانه واخيستل، اوس به د څه انديښنه وکړم،

په دې وخت کې ډاکتر راغی، رڼا ته يې وويل:

لورجانې! ته اوس ښه يې؛ خو يوه ورځ بايد نوره هم له موږ سره احتياطاً واوسې.

رڼا : ډاکتر صيب! ما همدا اوس رخصت کړه، زما په کور کې اوس يوازې يوه خـور پاتې ده، زما شتون ورسره خورا اړين دی، که څه ستونزه وه بيا هم راتلی شو.

ډاکتر :

زه مو هم ستونزه اوس ډېره جدی نه ګڼم، ځـه چـې دا ډول سـتونزه لـرې بيـا مـو رخصتوم، که کومه خبره پيدا شوه؛ نو پرته له ځنډه راشئ؛ ډاکتر نسخه وليکله دوی ته يې ورکړه.

شاپور : تاسې دتګ لپاره ځان چمتو کړئ زه ځم درمل رااخلم.

شاپور لاړه ټول حسابونه يې خلاص کړل درمل يې راواخيستل او بيرته دوی ته راغی :

شـــــاپور: کـــــــه چمتـــــــو ياســـــــت، نـــــو ځـــــو.

رڼا : هغه دې روغتون لګښتونه خو بايد ورکړو

شاپور : هغه مې خلاص کړل، انديښنه مه کوئ.

رڼا : شاپوره! ښه دې وکړل، له موږ سره پيسې هم نه وې، خو زما له معاشونو يې بيا ګرځوه، چې هير دې نه شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاپور مسکی شو، بیا یې وویل: دومره ډېر لګښت نه دی، چې یاد کړل شي، څو چې کور کې به خلک منتظر وي!.

د شاپور په موټر کې درې واړه کیناستل، له لنډ مزل وروسته د رڼا کورته ورسیدل؛ رڼا ښکته شوه خو، چې حلیمه ښکته کیده، شاپور غږ پرې وکړ : خورې! دا پیسې واخله د رڼا معاش دی، کور کې لګښتونو ته په کارېږي.

هغې پیسې ترې واخیستې او کوزه شوه، نور شاپور د خپل کور په لور رهي شو.

رڼا لومړی د مور خونې ته لاړه د هغې په چپر کټ کیناسته د تېر وخت یادونه یې ورته مخې ته راغلل، د حلیمې دې پاره یې له کوکو ډډه وکړه په چوپه خوله یې ډېر وژل، چې ښه ستړې شوه بیرته راوته!.

په حلیمه یې سترګې ولګیدې، د وره په خوا کې ورته ولاړه وه، چا چې د رڼا د ژړا سره یوځای ژړل، هغه یې په غیږ کې ونیوله د ډاډ کیسې یې ورته پیل کړې.

ورته ویې ویل:

خورجانې! ژوند سراسر مبارزه ده، زموږ هېواد قربانیو ته اړتیا لري، شاید له دې نورې هم سختې ورځې ولرو موږ باید ځان ورته چمتو کړو.

هغه یې ډاډه کړه نوره خپل اطاق ته لاړه ، له زړه یې یو خدای ج خبر ؤ، د خپلې خور د نه خپګان لپاره یې د زړه درد پټ تېراؤه.

کله به چې ګوښه شوه پر مخ به یې لکه باران اوښکې راروانې وې تر هغو به جاري وې، چې ګریوان به یې ښه لوند شو.

رڼا درې ورځې په کور کې وه، د مېرمنو فاتحې ته ناسته وه، په څلورمه ورځ یې حلیمه خور په څنګ کې کیناسته ورته ویې ویل:

خورې! یوه پوښتنه وکړم خفه کیږې خو نه؟

رڼا په حیرانې سره ورته وکتل ویې ویل:

نه ولې خفه شم؟

حلیمه: ایا شاپور واده کړی؟

رڼا : ولې یې پوښتنه کوې ایا ته خو واده نه ورسره کوې؟

هغه مسکی شوه ورته ویې ویل: نه هغه خو زما ورور ده ماته خور وایي.

رڼا: ښه! نو د څه لپاره دې پوښتنه وکړه ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

حليمې په تته ژبه وويل:

ايا تاته خو يې د كوژدې وړانديز نه دى كړى؟

رڼا: ماته چې د كوژدې وړانديز وكړي، خوله به يې پرې ماته كـړم، زه چاتـه د دې جرئت نه وركوم، چې داسې راته ووايي او نه زه د واده لپاره وخت لرم.

حليمه: خورې! ولې واده كول ګناه ده؟

رڼا: نه

حليمه: نو ولې ددې ټكي په وړاندې دومره حساسه يې؟

رڼا: له واده وړاندې زما لومړيتوبونه خورا زيات دي، د هېواد دغه ويجاړ حالت مې ډېره ځوروي، دلته هر اړخيزه ګډوډي مې ډېره خفه كوي، كله چې په هېواد كـې سم سمكى وګورم بيا به واده ته وخت ولرم كنه خداى ج خبر، چې واده وكړم. دوى لا خبرې كولې، چې رڼاته دې شاپور زنګ راغى ورته ويې ويل:

اغلې رڼا! يو شمير ژورنالستان دې دفتر ته راغـلي، غـواړي غمـرازي درسره وكـړي فاتحه درته كوي او تر څنګ بې شايد د خبري كانفرانس له لارې ستاسـې نظـر هـم واوري، كه مو مناسبه بلله ورشئ.

رڼا : زه تګ ته چمتو يم په دفتر كې دې منتظر شي، ټليفون يـې پـرې كـړ، رڼـا د دفتر په لور روانه شوه.

له رسيدو سره سم؛ اداري مدير د جلسو په خونه كې ورته خبري ناسته ترتيب كـړې وه، هم مسلكو خبريالانو لومړى ورتـه د مـور، خـور او كـوچني ورور دعـا وكـړه او وروسته يې د خبري ناستې لپاره د خبرو هيله ترې وكړه.

رڼا د مايكونو مخې ته كيناسته خبرې يې پيل كړې، ويې ويل:

په لومړي سر كې غواړم له خپلو هم مسلكو ورونـو او خوينـدو، همدارنګـه د ټـول هېواد له وګړو مننه وكړم، چې زموږ غم يې خپل غم وبالـه او غمشرـيكي يـې راسره وكړه

له ما د خپلې زړه سوانده مور، خور او نازولي ورور سيورى؛ ځكه ويجاړ كـړل شـو چې موږ د حق پلوى كوو، څوک نه پرېږدو، چې بيت مال ولوټي او يا يې د فساد په وړاندې چپ پاتې شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

که د هېواد غله، لوټمار او فساد گر غواړي زما د کورنۍ په وژنه زما غږ خپ کړي؛ خو دا خوب دې اوبو ته ووايي، تر څو چې زما په تن کې ساه ښکته او پورته کيږي او يا مې هم ژبه په خوله کې خوځښت کوي، زما هڅې به همدغسې روانې وي.

ددې هېواد د سمون، پرمختګ، د قانون حاکميت او ټولنيز عدالت لپاره مې مور، خور او ورور له لاسه ورکړل، زما سر دې هم ترې قربان شي.

زه وياړم چې د هېواد لپاره قرباني ورکوم، دغه هېواد زموږ قرباني ته اړتيا لري، ترڅو يې راتلونکی نسل په خوښي، مينې، قانونمندي او ټولنيز عدالت کې ژوند وکړي.

زما په وړاندې د زورواکو دغه کړنې د دوی زوال او خپل برياليتوب گڼم، ما څوک په داسې کړنو له مبارزې نه شي جلا کولی؛ د هېواد د ښه راتلونکي لپاره هر راز قرباني ته چمتو يم.

ژورنالستانو يې خبرو ته څو وارې چکچکې وکړې.

د ځينو خو يې احساسات دومره راوپارول، چې له سترگو يې اوښکې روانې شوې.

رڼا وويل:

زما کړنې مې په خپلو هېوادوالو کوم احسان نه دې او نه غواړم دوی ته ځان د يوه ښه انسان په توگه ورڅرگند کړم، بلکې دا د دوی په ما حق دی او زه يې په ادا کولو کې له اوږو دروند بار سپکووم.

ناسته خلاصه شوه؛ رڼا خپل دفتر ته لاړه چې کله دفتر ته دننه شوه، گوري شاپور يې په دفتر کې سر په زنگنو ناست دی. رڼا غاړې تازه کړې شاپور هم سر له زنگنو راپورته کړ، رڼا ته يې وويل:

وبښه! غير نورمال ناست وم، کورته نه ځې؟

رڼا : نه په کور کې مې زړه تنگيږي، له کار سره راحته يم؛ خو ته ولې داسې انديښمن يې خير خو دی؟

شاپور :

تا خو له ماسره ژمنه کړې وه، چې زه درسره مرسته کوم.

رڼا: دې څه مرسته؟

شاپور: ويلې دې ؤ، چې د مليحې په ستونزه کې درسره ولاړه يم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رڼا: نو ولې په ما باور نه لرې؟
شاپور: لرم يې خو!.
رڼا: نو خو په کوم ځای کې ده؟
شاپور: نن يې ټليفون کړی ؤ؛ ويل يې چې په يوه اونۍ کې ماته د واده لپاره ځان چمتو کړه، کنه په محکمه کې عاريضه درباندې کوم.
رڼا: خو واده ورسره وکړه، دې کې د خپګان څه دي؟
شاپور: ايا د هغو ثبوتونو په اوريدو سره بيا هم ستا خوښه ده، چې د يوې داسې نجلۍ سره واده وکړم، چې هغه واده يوازې دپيسو لپاره کوي؟ هغې د واده له پاکو اړيکو نه تجارت جوړ کړی، هغې ته خاوند ارزښت نه لري؟.
رڼا يې په خبرو مسکۍ شوه، ورته ويې ويل:
هسې ټوکه مې وکړه، موږ دلته يوځای نمک سره خوړلی، يو د بل همکار يو، د يوه مسلك غړي يو، که ته دا واده کوې هم، زه دې نه ورته پريږدم.
شاپور يې په خبره رينګی او تازه شو؛ دغسې د خواخوږۍ خبرې يې د رڼا له لوري پخوا نه وې اوريدلې، له ډېر اوږد وخته ورته په تمه ؤ، چې د رڼا پام خپل اړخ ته راواړوي.
نو د رڼا سره سترګې په سترګو شو ورته ويې ويل:
اوس څه وکړو؛ زه خو ګنګس يم، نه پوهېږم څه وکړم؟ دا د پښتو وطن او د مليحې دوکه او پست فکري ته حيران يم څه وکړم؟
رڼا: د ژوند اړيکه څه ټوکې نه وي شاپوره جانه! او نه په دې اړه کومه بې تفاوتي او شرم په کار ده؛ ځکه د واده اړيکه بيا دې ژوند ترپايه په مينه او وفادارۍ پالل کيږي؛ اوس هم سرې وخت دی زه ډاډه يم که د خلکو له شرمه دغه واده وکړې بيا به هم په طلاق او جدايي تماميږي؛ ځکه بنياد يې په دوکه ايښودل شوی، نو اوس هم ناوخته ندی، چې ددې بلا نه ځان خلاص کړې.
شاپور: له تاسره يې د حل لار شته؟
رڼا: ته ولې وراخطا يې؟ که اوس راسره نشته خو ورته پيدابه يې کړم، تاسره کړې ژمنه به تر سره کړم.
شاپور: اغلې رڼا! موږ کم وخت لرو، يوازې يوه اونۍ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رڼا: له هغې بلا مه ډارېږه، چې په منځ کې يې يوه شپه وي، زه يو پلان ورته جوړوم، زه په دې ډاډه يم، چې ماديات پرست د ټينګې خلک نه دي، هغه د مادياتو لپاره، له هرڅه تېرېږي.

بيا يې په شاپور کې سترګې ونيوې ورته ويې ويل: ته اوس لاړ شه، له ما سره طرحه شته د شپې لخوا پرې کارکوم.

شاپور له چوکۍ پورته شو هيله مندې سترګې يې په رڼا کې ونيوې ورته ويې ويل: که دې زه له دې ستونزې خلاص کړم د ژوند تر پايه به دې احسان مند يم، رڼا غوښتل ورته ووايي: ځه بابا دومره خبره مه غټوه، خو د ټليفون شرنګهار يې فکر په بله کړ، شاپور هم ووت.

رڼا د ټليفون د شين بټن په وهلو سره بلې وويل.

ځواب يې تر لاسه کړ ايا تاسې رڼا ياست!؟

رڼا : هو! رڼا يم او تاسو؟

ورته وويل شول: زه د خوست ښاروال يم نږدې درې مياشتې کيږي، چې په دنده مې کار پيل کړی.

رڼا : خوښه شوم ښاروال صيب! چې غږ مې دې واوريده، له رسنيو اورم، چې تاسې هلته بې ساري خدمتونه پيل کړي ولس درنه راضي ده، هغه څه چې تاسې په دې دريو مياشتو کې تر سره کړي دي؛ تېر ښاروال په پنځو کلونو کې نه وو ترسره کړي. له طرحو، پلانونو او د هېواد سره دې له مينې او احساسه مالومات لرم، ستاسې په اړه مې اوريدلی، چې د جمعې په ورځ هم کار کوئ او دا مو هم له هېواد سره د بې کچې مينې ثبوت ده. زه درباندې وياړم

ښاروال:

خور جانې! دا خو ستاسې لورينه ده حسن نظرمو ده، زه اوس هم د ولس ځان ډېر پوروړی بولم، ما اوس هم په خپله دنده کې غفلت کړی؛ ځکه تر دې هم زموږ ويجاړ هېواد ډېر کار ته اړتيا لري.

اصلا خو رڼا خوري! ته دستايلو يې چې د هېواد دخدمت لپاره دې سر په تلي کې ايښی، د هر ظالم، هر فاسد او غدار د سترګو خار دې ځان جوړ کړی، هر ګواښ دې په ځان منلی خو باطل ته نه يې تسليم شوې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رڼا: مننه ښاروال صیب!

خدای ج مو دې هغسې کړي لکه څنګه، چې ته وایې تر اوسه خو نه یو، ښه مهرباني وکړئ! څنګه مو ټلیفون کړی وو؟

ښاروال:

رڼا جانې! بوخته به هم یې، یوازې یوه مسله مې درسره شریکوله، که وخت لرئ!.

رڼا: مهربانې وکړئ ښاروال صیب!

په خوست کې ستاسو خبریال څه نومیږي؟

رڼا: خلیل منصف. ولې؟

ښاروال: خورجانې! زه لومړی ډاډه نه وم، چې دغه خبریال به ستاسې د شبکې وي خو اوس مې چې ستاسې له خولې واوریدل نو ډاډه شوم چې هغه له ستاسې سره کار کوي.

رڼا: څه ستونزه پېښه شوې؟

ښاروال:

تېره ورځ ښاروالی ته راغلی ؤ ماته یې وویل: چې ډېر ښه کارونه مو پیل کړي. ما ورته وویل:

مننه وروره! خو ستاسې رسنۍ له ماسره د کارونو په انعکاس کې مرسته کولی شئ، او له ماسره اړینه مرسته همدا ده.

په ځواب کې یې راته وویل:

زه مرسته کوم خو!.

ما ورته وویل: مننه! خو یې په کوم ځای کې ده؟

ویې ویل: حق الظهور او حق السکوت خو به راکوې.

ما ورته وویل:

جالب اصطلاحات دي، خو زه یې والله که په مانا پوهېږم.

ماته یې وویل: د ا څرنګه ښاروال یې، چې په دې اصطلاحاتو نه پوهیږې،؟

ما ورته وویل:

خو ته مې پرې پوه کړه. ویې ویل: له تا مخکې ښاروال خو ډیر ښه پوهیده، چې حق السکوت غږ به مو پرې وکړ سم دستي به یې جیب ته لاس کړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما بيا ورته وويل: هيله لرم چې نيغ په نيغه موضوع ته راشې.
ويې ويل: که د کوم ښه کار کاؤه او موږ هغه ته د رسنۍ له لارې انعکاس ورکاؤه؛ نو په بدل کې بايد موږ ته د حق الظهور بدله راکړې او که کوم ناسم کار دې کاؤه او په هغه موږ سکوت کاؤه او له برکته يې ستاسې پرده کيده؛ نو بيا هم حق لرو چې څه راکړې، دې ته بيا حق السکوت وايي.
رڼا:
نو اخېر تا څه ورته وويل:
ښاروال: ما ورته وويل:
زه ډېر افسوس کوم، چې ته د خبريالي سپيڅلې دنده ترسره کوې، خبريال خو د ولس ژبه وي، د ولس اواز وي او د ولس د درد درمان وي. د غلو، مفسدو او خاينانو د جرمونو په وړاندې لکه څراغ داسې وي؛ خو ته دې له دې پاک مسلک څه ډول ناسمه ګټنه کوې؟ ورته ومې ويل که په وس کې مې واى د پوهنتون د فراغت اسناد مې درته په عام محضر کې سوزول او ته مې ترې خلاصولې.
رڼا يې خبره ورپرې کړه، ورته ويې ويل:
ته د هغه په وړاندې کوم ثبوت لرې؟
ښاروال: هو
رڼا: څه ډول؟
ښاروال: زما د دفتر کمرې ټولې خبرې ويډيويي ثبت کړې دي.
رڼا: ته يې ماته په دې......ايمل راوليږه.
ښاروال: سمه ده په سترګو.
رڼا: ور ليږل شوې ويډيو وليده، کټ مټ هغه خبرې وې، چې ښاروال ورته کړې وې.
رڼا د ويډيو له ليدو وروسته سخته خفه شوه.
سم دستي يې ټليفون راواخيست خليل منصف ته يې ټليفون وکړ، ورته ويې ويل:
له کمرې او وسايلو سره يوځاى کابل ته راشه.
خليل منصف: خورې! خيرت خو به وي؟
رڼا: څه دې، چې واوريدل هغسې وکړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نور يې ټليفون پرې کړ، رڼا ته د دفتر ساحه تنګه شوه کمپيوتر يې بند کړ، دسکول يې راواخيست د دفتر ساتونکو ته يې وويل: زموږ يو خبريال له خوسته راځـي شـپه ورکړئ ورته ووايئ، چې سبا رڼا درسره خبرې کوي؛ زه اوس کورته ځم.

سبا سهار رڼا کار پيل کړ، له لنډ مهال وروسته يې خليل هم مخې ته ودريده، سـلام يې واچاؤ. رڼا ورته د کيناستو وويل. هغه هم د ميز پـه خـوا کـې پـه يـوه څـوکۍ کيناست سر يې ښکته اچولی ؤ، يوې ويرې يې په زړه منګولې خښې کړې وې؛ ډېر بيړنی ؤ چې د راغوښتو په لامل پوه شي. سپيره مخ يې رڼـا تـه ور واړاؤ، ورتـه يـې ويل: اغلې رئيسې صيب! پوښتلی شم، چې زه مو ولې دلته راغوښتی وم؟

رڼا مسکی شوه ورته ويې ويل: ستا د ښه کار کردګي له امله دې تاد تقدير اراده لرو.

خليل: وغوړيده، رينګی شو بيا يې رڼا ته په هيله مند نظر وکتل ورته ويې ويل:

بيا نو داکمرې او وسائل مو ولې راباندې راوړل؟

رڼا په زړه کې وويل: د غله په غره کې هم ځای نه کيږي، د خپلو کړنو تصوير خـو يې له سترګو نه ورک کيږي.

رڼـــــا : ولايــــــت کـــــــې څـــــــه حـــــــال دی؟

خليل : کراري ده.

رڼا: له خپلې دندې سره څرنګه يې.

خليل: ښه يم اغلې! زموږ او ستاسې دنده خو ډېره سپيڅلې ده، بايد د زړه لـه تلـه يې ترسره کړو او خپل مسلک ته بايد ژمن واوسو.

رڼا: که په خپل دې سپيڅلي مسلک کې څوک خيانت وکړي بيا؟

خليل: بيا نو ګنهګار دی، داسې ګناهګار چې د مسلک له مخې نه بښل کيږي.

رڼا: نو ته ولې خيانت کوې او له دې سپيڅلې دندې ناسمه ګټه پورته کوې؟

خليل: اغلې رئيسې صيب! زه خپل مسلک ته ژمن يم په ايمانداري خپله دنده سرته رسوم، لاړه شه زما ولايت کې پوښتنه وکړه، که چا يوه ويښته خيانت راباندې ثبوت کړ نو بيا زه ملامت يم.

رڼا: ښه! ته ډاډه يې؟

خليل: هو

رڼا: ته حق سکوت په کوم قانون اخلې، حق الظهور په کوم دليل اخلې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

خليل: رئيسې صيب! دا تور دی.
زما رښتينولي خلک نشي زغملی، دا يوه توطيه ده.
رڼا: شرم دی چې ته هم د رښتينولي خبرې کوې او زه خجالت باسم، چې يو هم مسلکه مې داسې ګورم؛ د خپل کمپيوټر سکرين يې ورواړاؤ ويډيو يې ورته پلې کړه، دې ده او د ښاروال بحث پکې پيل شو، خليل يې په ليدو لکه خورا کمخونه انسان زيړ زبيښلی وتښتيد.
رڼا ورته وويل:
ته څه فکر کوې، چې زه به مې په خپل ژورنالست له ثبوته پرته تور ولګوم او يا به يې له ثبوته پرته راغواړم او له دندې يې ګوښه کوم، نه هيڅکله نه.
خليل: اغلې رئيسې! يوه تېروتنه رانه شوې په دومره وړه تېروتنه دومره لويه سزا مه راکوه!.
رڼا: امممم دا وړه تېروتنه ده، چې د خپل مسلک په زور له خلکو باج اخلې؟ ستا غوندې خلک د خبريالي په سپينه لمن باندې تور داغ دي او د هر پاک ژورنالست رنګه همدا ستاسو بې ويجدانه بدوی، د هغوی باور له منځه وړی، که دوکه کوئ ،بل ځای ورته وګورئ دغه باوري مقدس مسلک ولې بدناموئ.
خليل: خورې! ته چې څه وايې هغه ټول سم دي، خو يوه موقع راکړه، وړه خيل خانه راله غاړې ده، يوازې ماته يې هيله ده، زه ژمنه درسره کوم، چې بيا به داسې څه نه تکرارېږي.
رڼا: ايا تاسې ته هغه معاش کفايت نه کوي، چې موږ يې درکوو؟
خليل: کفايت يې کاوه؛ خو بس خدای ج چې سړی ووهي بيا همداسې کوي.
رڼا: ګوره خليله! ددې ويډيو له مخې مالومېږي، چې تا له دې مخکې ښاروالانو هم دا ډول باج اخيستی ته نور موږ ته د باور وړ سړی نه يې.
خليل له خپله ځايه پاڅيده، هڅه يې وکړه د رڼا پښو ته ځان واچوي او له کړې پرېکړې يې تېره کړي؛ خو هغې يې ددې کار مخه ونيوله. خليل ته يې وويل:
زه تا نشم بښلی، ستا خيانت بښل زما د وس خبره نده؛ خو ستا د وړو بچيانو لپاره دلته په تلويزون کې دنده درکوم؛ پام دې وي چې څلورويشت ساعته زما د نظارت

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاندې یې او بل حل نه یوازې، چې له دندې دې ګوښه کوم بلکې څارونوالي ته دې هم ورپېژنم.

دوباره دې بیا په بچیانو هم زړه نه سوځوم.

د خلیل زړه درزا کمه کړه، تښتېدلي رنګ ته یې وینه ورغله او د لاس په نامه دریدو سره یې د تکرار د نه پېښیدو په عاجزه خوله وویل؛ نور ترې بهر ووت.

د خلیل له وتو سره یې ټلیفون وشرنګیده، ګورې چې شاپور زنګ وهلی؛ رڼا اوکې کړ د شاپورخبرو ته غوږ شوه. هغه ورته وویل:

ایا زما په مسله کې خو دې ژمنه له یاده نه ده وتلې؟

رڼا : نه! زما ژمنه، ژمنه وي په یاد مې دی ،همدا اوس مې غوښتل، چې دې خپلې ژمنې دپوره کولو دپاره خپله طرحه دې پوه کړم او زنګ درته ووهم؛ .

شاپور : ښه! زه غوږ یم.

رڼا : زه ملیحه راغواړم او د پنځوس زور ډالرو د ورکړې خبره ورته کوم ورته وایم، چې نه محکمه او نه کوم بل اقدام به کوې بس دا واخله، او نور خپه چوپه لاړه شه؛ له دې اړیکې تېره شه، نو که انکار یې وکړ بیا یو بل چانس هم ورکو؛ څکه چې موږ ته به دا هم ثابته کړي، چې هغه دا اړیکه د پیسو لپاره نه ټینګوي، هدف یې له تاسره ښه ژوند تېرول دي او که یې واخیستې نو د هغې جدايې درنه په همدې قیمار ارزي.

شاپور :

هغه د بل چانس مېرمن نده؛ د خدای ج لپاره ما ترې خلاص کړه او خپله ژمنه پوره کړه؛ څکه هغه ما بار بار تللې، هیله کوم یو لک ورکړه خو دا لانجه خلاصه کړه.

رڼا:

زه اوس زنګ ورته وهم او څه مې، چې وویل یوازې هماغه کولی شم بس.

له شاپوره یې اړیکه پرې کړه؛ سم دستي یې ملیحې ته زنګ وکړ ورته ویې ویل:

که زحمت نه کېږي یو حل زما تر دفتره راشه!.

هغې ځواب ورکړ: خیر خو به وي؟

رڼا : خیر دی، زه درته منتظره یم، هغې د سمه ده په ویلو تلیفون پرې کړه او لنډ مهال وروسته د رڼا په دفتر ورننه وته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوی دواړو مخامخ خبرې پیل کړې.

رڼا ورته وویل:

زه په یوه مهمه موضوع باندې درسره خبرې کوم؛ خو شرط به دا وي، چې د تېر په څېر غلطیانې تکرار نه کړې. لکه څرنګه چې د یوه لوستي انسان سره ښایي هماغسې خبرې راسره وکړه، زه د تهمتونو او بې ځایه خبرو په وړاندې حوصله نه لرم.

هغې په دې خاطر، چې د موضوع اوریدو ته ډېره لیواله وه د سمه ده پـه دود سر وخوځاؤ.

رڼا ورته وویل:

ملیحې واده د دوه جوړو د توافق، مینې او یو له بل سره د خوښ ژوند په نیت تـر سره کېږي کنه؟

ملیحه: هو بالکل!

رڼا: او که د زړونو تر منځ فاصله وي، کرکه وي، باور له منځه تللی وي، بیا خو فکـر کوم له دې واده نه، نه واده ښه دی.

ملیحه: خبرې دې ټولې سمې دي؛ خو په څه پورې دې یادې کړې؟

رڼا: ګوره خورې! ستا او شاپور ترمنځ اوس فضا داسې ده، چې یو بل ته نشی نږدې کیدای هغه یا دحقیقت او یا هم د سو تفاهم له امله درباندې باور له لاسه ورکړی.

ملیحه: خلاصه راته ووایه اغلې رڼا!.

رڼا: زه دواړو ته دا ښه ګڼم، چې یو له بله جدا شئ او په خپله خوښه ځان ته د ژوند ملګری وټاکئ؛ ځکه اوس هم سرې وخت دی.

ملیحه: زه هغه په داسې اسانې نه پرېږدم، خلک به څه وایي، زه به خپلو خپلوانو ته څه ځواب وایم، خپلې کورنی ته به څه مخ تورم.

رڼا: زه درته یو وړاندیز لرم.

ملیحه: دڅه شي وړاندیز؟

رڼا: له شاپوره پنځوس زره ډالر درته اخلم، له شاپوره تېره شـه او خپـل ژونـد پـرې جوړ کړه. له دې خبرې سره د ملیحې زړه په ټوپونو شو، ورته ویې ویل:

څه ضمانت دی، چې هغه دومره پیسې ماته راکوي؟

رڼا: ضمانت یې زه کوم، ته به دلته ناسته یې ستا اکونټ ته به پیسې جمعه کېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملیحه: زه به ستا په وړاندیز غور وکړم او سبا به راشم.

رڼا: نه همدا اوس یې وخت دی، بهر ووځه او له کـورنۍ سره مشـوره وکـړه، زمـا د خبرې ارمان به وکړې. شاپور ستا په وړاندې د خیانت ثبوتونه لري، ثبت شـوی غـږ لري او په محکمه کې به هم هیڅ لاسته رانـه وړې او پـه دې خـو تـه لـه مانـه ښـه پوهیږې.

ته پوهیږې چې شاپور ولې تیار دی، چې تاته پیسې درکـړي؛ ځکـه چـې هغـه نـه غواړي خبره لویه شي، خلك خبر شي او ننداره جوړه شي.

ملیحه: زه بهر وځم.

رڼا: ته تلی شې، خو ځنډ ونه کړې.

ملیحه ووتله، له کور سره د اړیکو نه وروسته بیرته راننه وتله، رڼا ته یې وویل:

زه د اړیکو پریکون ته چمتو یم، چې شاپور غواړي زه سل ځله غـواړم اړیکـه پـرې کړم؛ خو ماته به نیم جایداد راکوي، همدا مې شرط دی کنه، نه یې منم.

رڼـــا ورتـــه لـــه غوصـــې نـــری مســـکا وکـــړه، بیـــا یـــې وویـــل: اغلې ملیحې! هغه پوهنتون دې ګډ شي، چې ته ترې فارغه شوې یې او حقوق دې ویلي، تا او شاپور تر اوسه رسمي واده نه دی کړي، چې ته په هغه دعـوه وکـړې او نیمایي حق ترې وغواړې، یوازې کوژده مو کړې او هغه هم کـوم رسـمي سـند نـه لري.

ما چې څه درته وویل دا به دې په ګټه وي او که شاپور در سره مقابله پیل کـړه؛ نـو شاید هر څه وبایلې او تش لاس کورته لاړه شې؛ ځکه هغه ستا د خیانتونو اسناد لري او که هغه محکمه واوري نو ته شاید نه یوازې خپل خاوند له لاسه ورکـړې، بلکـې د هغو پیسو په ورکړه به هم مکلفه شې چې د هغه له اکونتـه مـو غـلا کـړې دي او ان کېدای شي بندي هم شې.

ملیحه د رڼا په خبرو وارخطا شوه او فکر یې وکړ په ریښتیا هر څه بایلي نو رڼا ته یـې وویل:

ستاخبره منم زه خبره نوره نه اوږدوم؛ خو ماته وخت راکړه یوازې دوه ورځې.

رڼا ورته د هو په دود سر وخوځاؤ او ملیحه یې رخصت کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دريمه ورځ هم راورسيده، مليحه د رڼا دفتر ته راغله دا ځل يې نفس د پخوا په څير نه ؤ، لږ وړوکی شوی وو رڼا ته يې ويل:
زه چمتو يم، چې له شاپور سره اړيکه پرې کړم.
رڼا : بانکي اکاونټ دې راکړه، چې زموږ مالي مسؤل پيسې درته جمعه کړي. هغې د بانګ اکاونټ ورته له دسکوله راوباسه او لږ شيبه وروسته يې له بانک نه مسبج تر لاسه کړ، چې حق يې په لاس ورغی، له مسج سره مليحه پورته شوه، تر څو د تګ لپاره ځان چمتو کړي په ولاړې يې رڼا ته وويل:
زه يوه پوښتنه درنه کولی شم؟
رڼا : ولې نه مهرباني وکړئ؟
مليحه :شاپور سم د سرو زرو چرګ دی، چې درز ورکړې طلا تويوي.
زه له اوله پوهيدم چې تا ولې د شاپور سره د نيږدې کيدو دلچسپي لرله
رڼا: ته په څه پوهيدې؟
مليحه: بس تا وګټله او ما وبايلله
رڼا: مطلب؟
مليحه: ځان دې ناګاره مه اچوه ستا په چلونو زه ښه پوهېږم.
رڼا: د څه شي چل، ته څه وايې؟
مليحه: د شاپور زړه دې په لاس راوړ ستا په سر يې ما غوندې ښکلې نجلۍ پريښوده، تا واک ترې خپل کړی، د هغه روپۍ دي بادوې يې.
رڼا: ګوره خورې! زه او شاپور يوازې د يوه رسنيز دفتر ګډ همکاران يو او بس، کوم څه چې ته فکر کوې داسې څه نشته، تا تېر ځل هم همداسې تېروتنه وکـړه او زمـا عصاب دې راخراب کړل نږدې ؤ، چې د خون څښتنه کړې دې وم.
څه اوس لاړه شه هسې نه، چې نوره مې احساساتې کړې او کومه پېښه رامنځته شي. هغې خپل تېر ياد سترګو ته ودريده، چې د رڼا په ويشتو کوما ته تللې وه؛ نو پرته له څه ويلو روانه شوه.
رڼا غږ پسې وکړ، خپل مال خو دې تر لاسه کړ ايا ماته ثبوت نه راکوې، چې سبا بيـا ستونزه پيدا نشي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملیحـــــــه: د څـــــــــه شي ثبـــــــــوت؟

رڼا کمره راواخیسته او هغې ته مخامخ یې ونیوله ورته ویې ویل دلته ووایه، چـې زه په سالم عقل او په خپله خوښه غواړم د کوژدن اړیکه له شاپور سره له مینځـه یوسـم او د دې کار په بدل کې یې ماته پنځوس زره ډالر راکړل.

هغې همداسې وویل او رڼا ترې ویډیو وکړه.

نوره یې هغې ته اجازه ورکړه او پر خپل مخ لاړه.

د ملیحې له وتو سره یې شاپور ته زنګ وکړ، ورته ویې ویل:

زما دفتر ته راشه، هغه هم لنډ مهال وروسته دفتر ته ورسېده.

رڼا ورته وویل:

رڼا هغه څوک ده، چې خپلې ژمنې تر سره کوي؛ نن مې اوږې سپکې شوې؛ ځکه چې له تاسره کړې ژمنه مې ترسره کړه.

د پیسو د ورکړې په وخت کې مې ویډیوي ثبوت هم ترې واخیست؛ خپله کمره یې ورته راوښکله او د هغې اقرار یې ورته وښود.

شاپور:

ډېره مننه رڼا جانې! ماته دې لوی کار وکړ، زه دې د ټول ژوند لپاره احسانمند کړم، زه به دې دغه پور څرنګه ادا کړای شم؟

رڼا : دومره لوی کار مې نده کړی، چې ته فکر کوې، یو عادي څـه ۇ چـې تـرسره مې کړل

شاپور:

اوس کار نیمګړی مه پرېږده اغلې رڼا:

رڼا : نور څه وکړم درته اغلی جناب!؟

شاپور: تا خو زه یوازې کړم.

رڼا په کټ، کټ وخندل ورته ویې ویل:

خو تا غوښتل، چې ځان جدا کړې، دا خو ستا غوښتنه وه.

شاپور: نه موخه مې دا وه، چې اوس یوازیتوب شو او د یوازیتوب ژوند سخت وي.

رڼا: څه سخت وي ولې دا زه یې چې تېروم.

شاپور: ته خو ته یې، ستا غوندې خو هر څوک نشي کیدای.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رڼا: ښه! ډیر توصف مې مه کوه، ووایه دوهم کار څه درته وکړم؟
شاپور: ژوند مې تکمل کړه.
رڼا: ته هم سړی تر کوره څغلوې، زه نور څه درته نشم کولی، خپل ژوند دې دی او خپل کار.
زه نوره ځم، چې سخته ستړې شوې یم. رڼا له خپل ځایه پورته شوه، چې تر وره ورسیده شاپور ته یې وویل:
ښاغلی شاپوره! تر اوسه زه نه پوهېږم، چې زه څومره معاش لرم، څومره مې ستا روپۍ لګولې دي او همدارنګه د کور د ستونزو د حل په موخه که دې یوې میاشتې معاش راکړئ نو بده به نه وي.
شاپور له جیبه دې بانګ کتابچه راوباسله په سپینه ورقه کې یې لاسلیک وکړ رڼا ته یې په ګوتو کې ونیو ورته ویې ویل:
دې ورقې په سپین ځای کې دې چې څومره روفۍ په کار وي ولیکه بانګ ته یې ویسه او وایې خله .
رڼا : زما له بانکې چیک سره کار نه شته او نه مې خوښېږي، چې وړیا پیسې واخلم ، څومره مې چې حق وي هغه راکړه.
شاپور: جیب ته لاس کړ یولک افغانۍ یې راوباسلې، رڼا ته یې وویل:
دا دې د یوې میاشتې معاش دی.
که کم وي او ستونزې دې نه پرې حل کېږي نو ویلی شې، چې نور یې هم درته لوړ کړم؟
رڼا: ته که ډېرې پیسې لرې غریبانو ته یې ورکړه، چې دعا درته وکړي، ماته مې له کاره ډېرې پیسې مه راکوه!. دا پنځوس زره بیرته واخله، زه چې څومره کار کوم دغه پیسې، چې وا مې خیستې هم پرې ډېرې دي.
پیسې یې په دسکول کې کیښودې، نور یې حرکت وکړ. شاپور غږ پسې وکړ، حلیمه خور دې په کور کې یوازې پریښې ده؟
رڼا: هو ولې دې داسې پوښتنه وکړه؟
شاپور: یانې ستونزمنه ده، چې هغه تل په کور کې یوازې واوسي، سبا یې دفتر ته درسره راوله، ساعت به یې هم تېر شي پام به یې هم په بله شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رڼا يې دغه کار خوښ کړ او د خواخوږي مننه يې ترې کړه، ورته ويې ويل:
مننه شاپور جانه! تا خو د پېژندګلوي له پيله زموږ سره خواخوږي ښکاره کړې ده، په هره ستونزه کې راسره يې دغه کار زما هم خوښ شو حليمې ستر غم ليدلی ښه نظر دې راکړ، سبا يې دلته له ځان سره راولم .
رڼا کورته لاړه، دروازې ته په داخليدو سره يې خور حليمه جارو په لاس په انګړ کې ولاړه وه، د حويلۍ د جارو کولو نېت يې درلوده. رڼا خپلې کشرۍ حليمې خور ته غاړه ورکړه بيا يې ترې وغوښتل، چې يو ښه تريخ چای ورته دم کړي، هغې لږ وروسته د څو چاکليټو سره د شين چای پياله د رڼا په مخ کې کېښود. حليمه يې هم په خوا کې کېناسته؛ رڼا د هغې په اوږه لاس واړاؤ، ورته ويې ويل خورجانې! هيڅ د يوازيتوب احساس ونه کړې زه درسره يم، اوس دې زه مور، پلار، ورور او هر څه يم.
حليمه يې په خبرو مسکۍ شوه رڼا ته يې وويل:
همدومره مې زړه درباندې ډاډه دی، ته مې هرڅه يې او له تا پرته به ځان ډېر يوازې راته احساس شي.
رڼا : زه هيڅکله تا يوازې نه پريږدم.
حليمه: خو ته به واده نه کوې؟
رڼا: نه زه واده نه کوم.
حليمه: ولې دا ښکلې ځواني همداسې زړوې؟
رڼا: نه همداسې يې نه زړوم، د خلکو په خدمت کې يې زړوم.
حليمه: ايا هغه مېرمنې، چې واده کوي، هغه بيا خدمت نشي کولی؟
رڼا: کولی يې شي، خو لومړی تا ودوم بيا به ګورو.
حليمه: خورې! په کور کې ډېره تنګ شوې يم .
رڼا: سبا دې دفتر ته ولم هلته به دې ساعت هم تېر وي او که هغه ځای دې خوښ شوه بيا دې هره ورځ له ځان سره ولم.
حليمه: خورې! ښکلی کار به وشي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رڼا: شاپور ته دې خدای ج خير ورکړي، دا نظريه خو هغه راکړه، کنه زه دې دلته يوازيتوب ته ډېره ځوريدم؛مکتبونه هم رخصت دي نه پوهيدم چې څه درسره وکړم.

حليمه: شاپور ورور مې ډير ښه سړی دی.

رڼا: هو بد نه دی.

حليمه: ايله همدومره؟

رڼا: ولې شهزاده ورته ووايم، د سلامي سلوټ ورته وکړم؟

حليمه: مسکی شوه، رڼا ته يې وويل:

شاپور له مورې سره ډير ښه کړي، لکه زموږ د کور غړی چې وي، زموږ غم يې خپل غم بللی، څرنگه يې په روغتون کې ستا پالنه وکړه، د مور او خور د خيرات او سقاط ټول لگښت يې له خپله جيبه وکړ، د احسان اړولو لپاره يې هم دوباره خبره ياده نه کړه، چې ما دا خير در رسولی.

رڼا: هو له هغو نېکيو يې سترگې نشو پټولی؛ خو پرون ما هم داسې يو کار ورته تر سره کړ، چې له ده يې لاره ورکه کړې وه.

حليمه: دا نو څه ډول کار وو، چې له ده يې لار ورکه کړې وه؟

رڼا: بس په يوې غلې اوښتی وو او ما ترې خلاص کړ.

حليمه: زه پوه نشوم.

رڼا: خورې! يوې انجلۍ ددې لپاره ورسره کوژده کړې وه، چې دده په مال او دولت باندې ولکه ولگوي، شاپور هم ډير وروسته پرې پوه شوی وو. يوه ورځ يې له ما نه مرسته وغوښته او ما هم ژمنه ورسره وکړه، بس د تل لپاره مې ترې خلاص کړ.

حليمه: توبه خدايه که نړۍ له ښو خلکو ډکه ده، له بدو هم خالي نده.

بيا خو دې د شاپور زړه گټلی دی.

رڼا: څه، څه خپله څپيړه يې پورته کړه، حليمې ته يې وويل:

ته په دې وختو کې ته ډېره سپين سترگې شوې يې، که بيا دې داسې بې ادبي وکړه، مخ دې درته پړسوم.

حليمې د تسليمي غبرگ لاسونه پورته کړل په خندا، خندا کې يې وويل: خورې! خورې! ومې نه وهې، بيا مې دې توبه وي، داسې نه وايم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خويندو تر منځ ټوکې تر هغو روانې وې، چې د دواړو سترګې له خوبه سره ورغلې تر سهاره په ژور خو ب ويدې وې چې خوب يې پوره شو راپاڅيدې .
له لمانځه او چاى څښلو وروسته دواړه تر دفتره ورسيدې.
رڼا او خور يې حليمه په دفتر کې کيناستې، لا سمې دمه شوې نه وې، چې شاپور هم د دروازې په ټک ټک له دوی د داخليدو اجازه وغوښته!. شاپور، رڼا ته وويل:
ډير ښه دې وکړل، چې حليمه خور دې راوسته دلته به لږ ارامه شي ساعت به يې تېر شي، خوارکۍ ډېر غمونه وليدل؛ مننه! چې زما خبره دې ومنله
رڼا يې په خبره مسکۍ شوه، شاپورته يې وويل:
کله، کله خو دې خبرې د منلو وړ وي. شاپور يې په خبره احساساتي شو له ځان سره يې ورو وويل: کاش زما داخبره هم ومنې، چې زه مينه درسره لرم.
رڼا يې دا خبره وانه وريده؛ خو احساس يې کړه چې شاپور څه وويل. له هغه يې پوښتنه وکړه شاپوره! تا څه وويل؟
شاپور: نه هسې څه مې ندي ويلي.
په دې وخت کې د دروازې ساتونکی راغی رڼا ته يې وويل:
د جلسې په خونه کې خبريالان درته له پخوا په انتظار دي، که خلاصه شوې ياست ورشئ!. رڼا تندی وواهه ويې ويل:
اه دا خلك خو زما له ياده وتلي ؤ، له خونې د وتو په وخت کې يې شاپور ته وويل:
زه لاړم تاسې حليمې ته چاى راوغواړئ، زه هم په يوه ساعت کې راخلاصېږم، رڼا لاړه او حليمه له شاپور سره د رڼا په دفتر کې پاتې شوه.
شاپور حليمې ته چاى راوغوښت، پيالې ډکې شوې. شاپور، حليمې ته مخ وروااړاؤ،ويې ويل:
ستاسې دلته راغوښتل زما طرحه وه.
حليمه: هو رڼا خور مې راته وويل، تا خو له مورې سره د کورنۍ د غړي په صفت په ستونزو کې ونډه اخيستې، مورې مو نيکي نه هيرؤ، زمورې څومره خپلوان دي، ټولو د ستونزو پر مهال له مورې تېښته کړې، لرې رانه اوسېدلي؛ خو ته وې چې زمورې ستونزې دې خپلې ستونزې ګڼلې او تل راسره د سيوري په ډول مل يې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاپور: نه خورې! ما هيڅ هم ندي کړي زه دې دومره توصيف وړ نـه يـم، دا چـې تاسې زما کوچنۍ مرستې دومره لوی ګڼئ دا ستاسې لويی ده.

حليمه: نه شاپوره وروره! ستاسې مرستې زموږ په زړونو کې د کاڼي کرښې دي او مـا خو په هغه روغتون کې ژمنه درسره وکړه، چې د رڼا د بستر په څنګ کې ولاړ ؤ، که زما وينه مو هم په کار شي نو ژمنه کوم نه يې درېغوم.

شاپور: خورې! هيله کوم نور په دې اړه خبرې نه کو، ما څه نه دي کړي.

حليمه: ښه دا خبرې به پرېږدو زما يوې پوښتنې ته ځواب راکوي؟

شاپور: هو ولې نه!

حليمه: کله چې رڼا په روغتون کې بستر او په کوما کې وه زه درغلم ته د رڼا د بستر په خوا کې ناست وې د رڼا لاس دې په خپل لاس کې نيولی او سر دې له پاسه پرې ايښی ؤ.

کله چې زما په راتګ پوه شوې او زما د پښو ترپا دې واوريده، سر دې راپورته کـړ ماته دې وکتل سترګې دې له اوښکو ډکې وې، نو ايا زه په دې راز پوهيدلی شم؟

شاپور: هسې خورې! کومه خبره نشته.

حليمه: شاپوره وروره! ماته خو دې خور وويل، ته له خپلې خوره کوم څه پټوې؟

شاپور: نه، نه

حليمه: نو ووايه کنه

شاپور: نو څه ګټه به ورسوې؟

حليمه: ولې؟

شاپور: بس هسې

حليمه: يانې چې ستاسې او د رڼا خور تر منځ يـوازې د دفـتر د کـارکونکو پـه ډول خواخوږي ده او بس؟

شاپور: نه

حليمه: نو څه دي؟

شاپور: خورې! رڼا مې ډيره خوښېږي، د دې نړۍ تر ټولو ښه انسان دی، د فرښتې په څېر زړه لري، لومړنی انسان دی، چې له ظاهر نه يې باطن ښکلی دی، لـومړنۍ مېرمن ده، چې له ځانه د هغې په وړتيا سپېڅلي احسـاس او هېـوادنۍ مينـې ډېـر

(c) ketabton.com: The Digital Library

باورلرم. که ظاهراً هغه د ښکلا یوه بیلګه ده د هغې غیاب هم له ظاهر لا ښه دی. زه د رښا په څېره دومره نه یم مین لکه د هغې په فکر، د هغې په احساس د هغې په پاک زړه، چې مین یم.

حلیمه: نو ایا کله دې هم خپل احساس ورته څرګند کړی دی؟

شاپور: نه

حلیمه: ولې؟

شاپور: هغه مینې کولو ته وخت نه لري، هغه د خپل ژوند د جوړولو لپاره فکر هم نه کوي. د هغې ټوله مینه له خپل هېواد سره ده، د خپل ولس سره دومره خواخـوږي لري، چې ځان یې هېر کړی، د ځان په کیسه کې هم نه ده.

هغه د ولس د ښېرازۍ لپاره هرې قرباني ته چمتو ده؛ ته ددې شاهده یې، چې څو وارې یې د خپل ولس لپاره ځان د مرګ خولې ته ورکړ؛ خو خدای ج یې دانـه نـه وه ختمه کړې. په هېواد کې د ټولنیز عدالت لپاره یې خپله مور، خـور او ورور لـه لاسه ورکړل او دا درانه غمونه په پټه خوله زغمي.

د خلکو په مخ کې داسې تمثیل کوي چې غمونـو او د کـورنۍ دغـړو پـه لـه لاسـه ورکولو دومره نده کمځواکه شوې ،خو چې یوازې شي ،په چیغو او بدو ورځو یې د هوا مارغان ژاړي

هغه بله ورځ په خپل دفتر کې یوازې وه، له امنیتي کمرې مې لیدله لکه د باران پـه شان یې اوښکې له سترګو تلې، داسې کلیمات یې له ځان سره ورو، ورو تکـرارول، چې د تیږې زړه یې هم نرماوّه.

ویل یې: و زما خوږې مورکۍ! څرنګه بې دیدنه رانه لاړې، څرنګه په ناروغتیـا کـې دې کډه رانه وکړه او د تورو خاورو میلمنه شوې، څرنګـه یـې ټوټـه، ټوټـه راټولـه کړې، څرنګه له خدای پاماني پرته رانه لاړې. و زما کوچنی وروره! زما نازولیه وروره! تا خو دردونه نشو زغملی، تا خو به یخ شمال ته هم ژړل دا ټپي، ټپي وجود به دې څرنګه زغملی وي.

خپل دوسمال یې ټول په اوښکو لوند شو، بیا به یې یوه او بل طرف ته وکتل، چـې څوک یې دا کمزوري ونه ګوري، له ځان سره به په خبرو راغلـه، زمـا ارمـان جنـې

(c) ketabton.com: The Digital Library

موريې تاسې خو زما لپاره ځانونه سپر کړل، زما د وژل کېدو په بدل کې مو خپل ژوند حق ته وسپاره، زه به څرنګه ځان وبښم.
کله، کله به يې داسې الفاظ هم کارول، چې که د اسمان مرغانو اوريدی هغوی به هم ورسره اوښکې تويولې.
له دې خبرو وروسته شاپور له ځمکې سره ګنډلی سترګې راپورته کړ؛ د حليمې په لور يې په لمدو سترګو ور وکتل.
د هغې هم په مخ شل ځايه اوښکې راروانې وې، شاپور ورته وويل:
رښا مينه نه کوي او نه وخت ورته لري.
حليمه: دا رښتيادي، چې ځينې کارونه له انسانانو د بوختياوو اوپېښو له کبله هېر وي؛ خو که ور ياد کړل شي بيا يې تيت او فرق فکر راټوليږي او اقدام ته چمتو کيږي.
شاپور: رښا دومره اغيزناک ستوری لري، چې سل زړونه هم يو کړم ددې جرئت نه لرم، چې هغې ته دې دا ډول يادښت جوګه شي.
د هغې مخ ته په کتو له سرې هر څه هير شي.
حليمې خورې! تا هغه ژمنه په ياد ده؟
حليمه: کومه ژمنه؟
شاپور: چې راته و دې ويل: که زما وينه دې هم په کار وي، نه يې درنه دريغوم.
حليمه: هو په ياد مې ده.
شاپور: وينه دې خدای وساته؛ خو د رښا په لاسته راړولو کې مرسته راسره وکړه.
زه له هغې پرته ژوند نشم تېرولی.
حليمه: رښا که د اوسپنې څپلۍ هم زړې کړي له تا ښه انسان نشي- پيدا کولی، زه درسره ژمنه کوم، چې رښا به ستا کور رڼا کوي، هغه ستا لپاره جوړه شوې ده. ستاسې مزاج خواخوږي، احساس او هر څه يو ډول دي.
خو اوس ته پوهيږې، چې موږ سخت غم څپلي يو؛ لږ څه وخت ته اړتيا ده، چې دې خبرې ته زمينه برابره شي، که بې وخته يې ياده کړو، کيدای شي هر څه رانه خراب شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاپور : سمه ده زه يې هم اوس مناسبه نه بولم، زه د رڼا لپاره کلونه، کلونه هم انتظار کولای شم. زه په دې هم وياړم، چې رڼا زموږ په دفتر کې کار کوي، زه په غياب کې د هغې په نوم ميين وم، د هغې په کړنو ميين ؤم؛ خو کله چې تصادفاً ورسره مخ شوم هغه زما د ژوند تر ټولو ښه پيل ؤ. زه په رڼا ډېر باور لرم، له ځانه هم ډېر پرې ډاډه يم؛ ځکه خو مې خپل رياست هغې ته پرېښود. هغه له ما په کار ښه پوهېږي، له ما خپل مسلك ته ډېره ژمنه ده.

حليمه: شاپور وروره! يوه پوښتنه وکړم؟

شاپور: ولې نه، ويې کړه.

ايا تا خو رياست رڼا ته د هغې د جلبولو لپاره ندی ورکړی؟

شاپور وخندل بيا يې وويل:

نه ما دا کار د هغې د پاملرنې خپلولو لپاره نده کړی؛ ځکه چې زه هغه پېژنم، د هغې فکر په داسې شيانو نه جلبېږي، چې هغې ته ارزښت نه لري، هغه ما مجبوره کړې، چې رياست وکړي، کنه د هغې اسرار ؤ، چې خبريالي وکړي، هغه له خبريالي سره دومره مينه لري، چې اوس هم کله، کله خپله دې راپور جوړولو پسې ځي او په ما يې دا شرط ايښی ؤ، چې له رياست سره به خبريالي هم کوي.

د رڼا مې دا ځانګړتيا ډېره خوښيږي، چې ماديات يې د ارزښتونو لپاره له پښولاندې کړي دي.

څه وخت وړاندې مې د هغې معاش يو لك افغانۍ کړ، خو هغې پنځوس زره ترې واخيستې او نورې يې بيرته راستنې کړې.

ماته يې وويل:

زما له کاره چې ترسره کوم يې، دغه پنځوس زره هم ډېرې دي.

دوی خبرې کولې، چې رڼا هم راښکاره شوه دفتر ته راننه وته، حليمې ته يې وويل: هله خورې! يوه پياله چای ماته هم واچوه ستړې شوم، هغې چای ورته واچاؤ او بيا يې د شاپور په لور مخ ور واړاؤ ورته ويې ويل:

شاپوره! حليمه ډېره راباندې ګرانه ده، اوس خو مې د کور يوازنۍ هيله همداده. که خدای مه کړه که په دې خور مې هم څه وشي نو زه بيا ژوند نشم کولی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاپور: حليمه خور! په ما هم ډيره گرانه ده، ډيره کېمينه نجلۍ ده، زه خو دومـره نه وم ورسره بلد خو چې اخلاق مې وليدل نو خورا ښه انسان دى

دوى خبرې کولې، چې د دروازې ساتونکى راننه وت، رڼاته يې وويل:

يوه ځوانه مېرمن راغلې، وايي له رڼا سر کار لرم، اجازه ورکوې، چې راشي؟

رڼا : دايوه پياله چاى دې وڅښم، دوه ساعته مسلسل مې خبرې وکړې ورته ووايه لږ وروسته دې راغواړم.

ساتونکى ووت، مېرمنې ته يې وويل:

رڼا يوه پياله چاى څښي، تاسې لږ صبر وکړئ.

مېرمن وويل:

شايد زه غلطه شوې يم، زه چې کومې رڼا ته راغلې يم، هغه دغه رڼا نده ماته د رڼـا اصلي ادرس راکړه

ساتونکي وويل: خورې! خبرياله رڼا ښيې؟

ــــ هو هغه ښيم.

ساتونکي : هغه همدا رڼا ده.

مېرمن: نه دانه ده، هغه رڼا چې په اړه يې ما اوريدلي دومره بې پروا نه ده، چې بهر دې ورته خلك له ډك زړه او دردنو سره ناست وي او دا دې ارامه چاى څښي

رڼا هم له کړکۍ د ساتونکي او مېرمنې تبادله شوې خبرې واوريدې، غونى يې څيـږ شو ، ستونى يې سره ورغى، سترگې يې له اوښکو ډکې شوې

له ځان سره يې وويل:

واه رڼا! ته د خلکو باور ته وگوره او ته ستا دغه بې پروايي ته وگوره.

چاى دې ماته زهر شي، هر گوټ دې راته وينه وچه کړي، ما ولې دې بېچاره ته په چاى د وخت ضايع کولو سره درد ورکړ: ژر ووته او ناهيلې روانه مېرمن يې له لاسه ونيوله، ورته ويې ويل:

خورجانې! ښنه غواړم، زه رڼا يم ډېره ستړې شوې وم؛ ما وويل چې يوه پياله چاى به مې ستړيا وباسي، ما فکر نه کاوه، چې تاسې به دومره بېړنۍ ستونزه وي؛ خـو مـا

(c) ketabton.com: The Digital Library

تېروتنه وکړه، عمر مې دې ستا شي ته مه خفه کېږه په راتلونکي کې به داسې بېغوري نه تکرارېږي. راځه چې دننه خبرې وکړو.

هغه هم د رڼا له خبرو اغېزمنه شوه، پرته له کوم دليل ور سره يوځای د دفتر په لور روانه شوه.

په دفتر کې دواړه سره کېناستلې.

رڼا له ځوانې مېرمنې وپوښتل: خير خو ؤ، چې دلته مو پېښه راوکړه؟

مېرمن: په ژړا شوه ويې ويل:

خير چيرې ده. زه يوه بېچاره کونډه يم، مېړه مې په يوه چاودنه کې مړ شو وړه خېلخانه راته پاتې شوه، د کور مسؤليتونه زما په غاړه شو، يو څه وخت مو د ميړه په پاتې شويو پيسو ګذاره وکړه، وروسته ورو ورو حلقه راباندې تنګېده، نو اړ شو له خپل کوره ووځو او کور بل چاته په کرايه ورکړو. هغه کرايه د ماشومانو خوراک او پوښاک کړو؛ موږ په اطراف کې د مېړه ميراثي ځای ته لاړو، اوس زموږ په کور يو زوروړ ننه وتلی، ډېر پيسه دار او د بيت المال توسن دی لوې لوې واسطې هم لري، په محکمو کې يې زما د کور جالي اسناد جوړ کړي، هر چېرې پيسې او واسطې کاروي زموږ غږ څوک نه اوري، هرې محکمې ته چې لاړه شم اسناد بيرته په مخ راوولي.

رڼا: تاسې کومو کومو ځايو ته مراجعه کړې؟

مېرمن: خورې! څارنوالي، محکمه، وکيلان، والي او قومندان ټولو ته مې جولۍ غوړولې؛ خو څوک مې په خبره غوږ نه ګروي، په ژړا پورې مې خاندي، پسخند راپورې کوي، وايي: موږ د قومندان سپين ګل په وړاندې نه شو دريدلی؛ هغه د چا په خون هم ندی بند، ټول وای موږ د هغه زور نه لرو.

رڼا: خورې! ته مه خفه کيږه، که ستا په حق مسؤلينو غوږونه کاڼه کړي وي، زه به يې د غوږو ګڼې پردې به لړزان راولم، ته دعا کوه چا، چې ناغېري کړې د اسمان ستوري به درته پرې حساب کړم، د عزت خطې به يې وباسم، نوم او دغه جاهل غرور به يې ستا پښو ته ټيټ کړم.

دا مې له تاسره ژمنه ده،او دا دې يوې پښتنې خبريالې ژمنه ده

مېرمن: خورې! زما يتيمان څوک نه لري او نه يې څوک په کيسه کې دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رڼا: مه خفه کيږه! ستاسې يتيمان زما وروڼه او خويندې دي، زه سر له سبا لاس په کار کېږم، زما چې څه له لاسه کېږي نه يې سپموم، بس ته يوازې دعا کوه.

په سبا ورځ رڼا د دفتر مهمې جلسې بلې ورځې ته معطل کړې، کمره مين يې له ځان سره روان کړ. لومړی يې له کوره انځور واخيست بيا يې د کونډې مېرمن خبرې ثبت کړې، له هغه وروسته يې له ځان سره محکمې ته هغه اسناد او قوالې واخيستې، چې څو ځلې يې د کونډې مېرمن په مخ ور ويشتل شوې وې.

اسناد يې د محکمې مشر قاضي ته په مېز کېښودل، هغه ته يې وويل:

ايا ته پوهيږې چې د عمر او عثمان د قضا په څوکی ناست يې؟ ايا پوهيږې، چې د هرې پرېکړې ځواب به خدای ج ته ورکوې؟ ايا د بې وزلو په وړاندې بې انصافي دې نه ځوروي؟ ايا مرګ دې هير دی، چې يوه ورځ به عزرائل روح درنه اخلي؟

د محکمې مشر رڼا ته په حيراني سره وکتل، هغې ته يې وويل

اغلې لورې! څه شوي لومړی خو ستونزه راته ووايه، چې څه پېښه ده، وروسته د ماشين د بخۍ په څېر چلانه شه او بيا بل چاته د خبرو وار هم مه ورکوه.

رڼا: تاسې به خدای ج ته څه ځواب وايئ، چې تاسې د عدالت په څوکی ناست ياست او يوه يتيمه کورنۍ په خپل کور کې بې کوره ګرځي؟ در په دروازې ټکوي؛ خو څوک يې غږ نه اوري، ان تر تا هم رارسېدلي دي.

دمحکمې رئيس: لورې! ايا کور يې چا ترې غصب کړی؟

رڼا: هو

دغه بې چاره کورنۍ د ظاهرشاه د وخت اسناد لري، خو اوس يو زورواکی، ټوپک مار او غاصب په دغه کور ترې ننوتی او جالي قباله يې جوړه کړې. وکيلان، وزيران، قومندانان او... پېژني او هغه ځای کې چې د پيسو اړتيا وي پيسې کاروي ،تر څو ددې کورنۍ دعوه باطله او دغه بېچاره کورنۍ دې په خپله دعوه کې مات کړي.

اوس ما له دغې کورنۍ سره ژمنه کړې، چې زه به مو خپل حق ته رسوم.

د محکمې رئيس: لورې! زه درسره په دغه موضوع کې لکه د سيوري په ډول ولاړ يم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خدای ج شاهد دی، چې زه د لومړي ځل لپاره په دې پېښه خبرېږم، له دې مخکې ماته چا ددې دوسيې نه دي ويلي.

رڼا: زه نن شپه په تلويزون کې دغه موضوع د هېواد په سطحه مشهوره خپرونه، چې پلټنه نومېږي، څېړم؛ هغه خپرونه رئيس جمهور هم اوري، زه ډاډه يم، چې حـق به حقدار ته وسپارل شي. که چا پکې غفلت کړی وي اويا هم په دې ټګي برګي کې لاس لري انشاالله، چې قانون ته به ځواب ووايي.

د محکمې رئيس: لورې! ته دا موضوع مه رسـنيزه کـوه؛ زه ډاډ درکـوم، چـې دې يتيمانو ته به حق رسيږي؛ که بيا ونه رسيده نو کولی شې، چې خپرونه پرې جوړې کړې، رسنيزه يې کړې او ګردي ميزونه پرې ونيسې.

رڼا: په خپرولو يا نه خپرولو باندې به زه تصميم ونيسم؛ ځکه هغه زما مسؤليت دی او هغه چې ستا مسؤليت دی هغه ته وکړه؛ زه سبا راځم ته بايد دا موږ ته واضح کړې ، چې په دغه قضيه کې څوک لاس لري، چا جالي اسناد جـوړ کـړي او څـوک دې باطـــــــــــــــــــــل پلـــــــــــــــــــــــــوي دي.

رڼا راووته زېږی مازديګر ؤ، دفتر ته يې ځان راورساؤ. پلټنې خپرونې تـه يـې خپـل چمتو والی پيل کړ؛ پروګـرام يـې برابـر کـړ. ماښـام د هېـواد د ډېـرو کتونکـو او خوښونکو خپرونه، پلټنه پيل شوه.

سمه خوله يې لګوله، راپور او پلټنه دومره زوروره او غمجنه، له مظلوميته ډکه جوړه وشوې وه، چې د هر کتونکي لـه سـترګو يـې اوښـکې وبهـولې، د نـاوې کونـډې مظلوميت او له هغې سره شوی ظلم پکې په رښتوني ډول انځور شوی وو.

خپرونه د تمې خلاف رئيس جمهور وانه وريده، چـې بيړنـی اقـدام وکـړي، خـو د سترې محکمې قاضي القضات ته د تلويزون په سکرين مخې تـه تېرېـده؛ هغـه لـه اورېدو سره موضوع ته يو تحقيقاتي ټيم د څېړنو لپاره وګماره.

د اړوندې محکمې رئيس ته يې زنګ وکړ؛ ورته ويې ويل:

بې کفايتي او فساد مې ليدلی ؤ خو دومره نه. چې اوښ په بډه وهي؛ تاسې خو زما دنده هم تر پوښتنې لاندې راوسته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

که رئيس جمهور خبر شي، زما باور به هم ورته صفر شي، مخکې له دې چې دغه کار وشي لنډ راته ووايه، چې په دې قضيه کې څوک مقصر دي؟ چا جالي اسناد جوړکړي او د چا لاس پکې دی؟

هغه ځواب ورکړ:

جناب عالي! ما پلټنه وکړه؛ په دې کار کې درې قاضيان او زما مرستيال دخيل دي.

قاضي القضات: په بيړه يې ماته نومونه ووايه!.

هغه نومونه ورته څرګند کړل. قاضي القضات ورته کړه:

ددې کسانو د نيولو امر اوس صادروم ته مې؛ ځکه پرېښودې، چې تر سبا کور تخليه کړې، که ستونزه وه د حوزې نظامي ځواک وکاروه!. تر سبا بايد کونډې مېرمنې ته کور وسپارل شي، تر څو دغې رسنۍ ته د دوهمې خپرونې چانس په لاس ورنه شي، که دا تلويزون والو دوهمه خپرونه هم جوړه کړه نو د عزت خطې به مو وباسي.

رئيس : سمه ده صيب! سبا تر لسو بجو به کور تخليه شي.

رئيس سم دستي رڼا ته زنګ وواهه، ورته ويې ويل:

خورې! کور تر لسو بجو تخليه کېږي، هغه کونډې مېرمنې ته ووايه، چې کور تسليم کړي، هيله مو داده، چې نور زمونږ شاه پرېږدې.

ځکه چې ددې قضيې په تور مو څلور نفره، زما د مرستيال په شمول د سترې محکمې په امر ونيول اوس په بند کې دي.

د رڼا له خوښي په سترګو کې اوښکې راغلې، په زړه کې يې د خدای ج شکر وويست، بيا يې رئيس ته وويل: رئيس صيب!

سبا زه له کونډې مېرمنې سره درځم تر څو، چې هغه خپل کور ته ننوتلې نه وي، هغې ته د کور کيلي نه وي ورکړل شوې، تر هغو زه د دې مسلې شاه نه پرېږدم.

رئيس : ته بې غمه اوسه!. ستا د سترګو په وړاندې به دا کار کېږي، ستا دکمرې په تصوير اخستو سره به هغې مظلومې ته د هغې امانت سپارل کېږي.

رڼا ټيليفون پرې کړ، له خوښيو په جامو کې نه ځايده؛ ځکه هغې له کونډې ښځې سره د هغې حق ته دې رسېدو ژمنه کړې وه او ژمنه رڼا ته له خپل ژونده هم مهمه وه.

سمدستې يې کونډې مېرمنې ته ټيليفون وکړ ورته ويې ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

خورې! زيرى.

ــــــــــــرڼــــــــا جـــــــــانې! د خـــــــه زيـــــــــرى؟

رڼا: سبا به درته كور وسپارل شي.

كونډه مېرمن: رڼا خورې! كله به مې بخت دومره كار وكړي. زه دا درې كاله پسې سرگردانه يم، يو قدم هم مخكې نه يم تللې اوس به چېرې په يوه ورځ كې راسره د خپل كور سپارلو دومره لويه پېښه وشي.

رڼا: ولې ته دې خپلې خور رڼا په اراده باور نه لرې؟

كونډه مېرمن: زه مې په رڼا ډېر باور لرم كه مې په تا باور نه درلودى؛ نو كله مې خپل عرض دروړ، خو اوس زه ډېره مايوسه شوې يم، زما غريبې اواز څوك اوري؟ كله به مې بخت دومره كار وكړي، چې زما د يتيمانو حق له دې ظالمه راته واخلي.

رڼا: خور جانې! سبا نهه بجې زما دفتر ته راشه همدا اوس راته ستاسې د اړوندې محكمې رئيس زنگ وواهه، هغه وويل: چې په پېښه باندې قاضي القضات خبر شوى، هغه جدي امر كړى چې كور بايد اصلي حقدار ته وسپارل شي، زه درسره ټوكې نه كوم.

كونډه: خورې! رب دې خپلو هيلو ته ورسوه، رب دې لكه ابرهيم ع په اور كې وساته، رب دې غم مه راوينه، زه به نن شپه تهجد لمونځ وكړم او تاته به دعاوې وكړم.

رڼا يې په دعاوو امين ووايه او بيا يې ټليفون پرې كړ.

له دې وروسته رڼا كور ته لاړه ډېره مطمينه ويده شوه؛ ځكه چې د خير كار سړي ته لوى سكون وركوي، داسې سكون چې په بل شي كې نه موندل كېږي.

سبا سهار دفتر ته په رسېدو سره كونډه مېرمن هم ورته د دفتر مخې ته منتظره ناسته وه. هغه يې له ځان سره دفتر ته دننه كړه چاى يې ورته راوغوښت؛ هغې ته يې د ډاډ خبرې پيل كړې، ورته ويې ويل:

خداى ج له موږ سره دى، خداى ج د حق پلوي كوي، ودې كتل چې موږ وگټله همدا نن به تاسې ته كور سپارل كېږي.

كونډه مېرمنې چې ډېر دردونه گاللي وو لا يې چا د مظلوميت اواز نه وو پورته كړي، رڼا ته په هيله مندي نظر وكتل، سترگې يې پورته كړې ويې ويل: رڼا گلې! زما زړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته خو نه لوېږي، چې هغه زورور به مورِ ته کور راکړي، هغه له خدایه نه ډارېـږي، هيڅ زړه سوی په زړه کې نه لري؛ خو که تاسې خبره رښتيا شي، ما به وګټې. مـا او اولادونه به مې په بيه واخلې، مورِ به دې په ټول ژوند کې احسان مند شو او زما لپاره به يوه اتله شې، داسې اتله چې زما په زړه کې به د هغې نوم د کاڼي کرښې په څېـر ليکل کېږي او زما تر وروستۍ سلګۍ به هم راته ياد وي.

رڼا: نن به هغه زورور خامخا تاته کور پرېږدي، که هغه زورور دی، لـه هغـه لـوی زورور لرو، هغه زمورِ پلوي کوي. که هغه نن کور خالي نه کړې نو قسم کوم، چې د اسمان ستوري به درته پرې وګڼم؛ دوی خبرې کولې، چې د محکمې رئيس رڼا تـه زنګ وواهه.

رڼا ته يې وويل:

رڼا جانې! تاسې چېرته ياست. له تاسې سره د ژمنې سره سم کـور خـالي شـو، هغـه ټوپکسالار له زوره کار اخيسته؛ خو مورِ د نهمې حوزې نه مرسته وغوښته هغوی يـې کالي بهر راوغورځول او د ښاروالي موټرو ته يې واچول اوس ستاسې کور د سرتېـرو په واک کې ده، لس بجې ځان راورسوئ، چې د رسنيو په مخ کې هغـې کونـډې خور ته کور وسپارو.

ددې خبرې به اوريدو دې رڼا له خوښي په سترګو کې اوښـکې راغلـې، د کونـډې مېرمن په هيله مندو سترګو کې يې سترګې ونيوې ورته ويې ويل:

مادرته نه و ويلي، چې نن به مورِ ته کور سپاري؛ دا دی زنګ يې وواهه، وايـي: د کــــور تســـــليمي تــــه راشـــــئ، بيـــا يـــــې رئـــيس تـــــه وويـــــل:

مننه رئيس صيب! سلامت اوسې، کونډه خورکۍ زما سره دی اوس در روانېږو.

لس بجې يې له کيلي او يوه بل داسـې تائـدي سـند سره رڼـا او کونـډې تـه کـور وسپاره، چې پکې ليکل شوي وو: هغه کس په ناحقه د دوی په کور دعوه کړې وه، د دې کور اصلي مالکه همدا کونډه مېرمن ده.

ماښام د پلټنې خپرونه کې رڼا دا ټول جريان واچاؤ.

ټوپک سالار قومندان زلمی د خپلې بې عزتي په فکرونو کې ډوب وو، پـه دې يـې سوچ کاؤه، چې له کونډې سره داسې څوک دي، چې حکومت يې دې ته اړ کـړ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې ما له دې کوره وباسي؟ زما د شان دبدبې او زور يې هيڅ خيال ونه ساته؛ له ځان سره يې وويل: زه بايد دغه کس پيدا کړم.

زه بايد ددې کيسې په راز ځان پوه کړم. نن دغه پېښه راوشوه، سبا بله راکېږي، زما ټول شته خو د خلکو دي، که دا لړۍ دوام وکړي نو زه به تش نست شم.

قومندان زلمی په خپلوغمجنو سوچونو کې غرق ؤ، چې ناڅاپه په تلويزون کې د پلټنې خپرونې پيل يې پام د ځان لور ته واړاؤ.

خپرونه د کونډې مېرمنې په خبرو پيل شوه، هغې په داسې حال کې خبرې کولې، چې د کور کيلي يې په لاس او د دروازې مخې ته ولاړه وه، هغې وويل:

ما هره دروازه وټکوله؛ خو څوک د مرستې لپاره راونه واته، هرې درگا ته لاړم عذر او زارۍ مې وکړې؛ خو هغوی د مرستې پر ځای زما په زاريو پورې وخندل، چيرې چې دې هيلو ځای ؤ هلته لاړم او دې بې وسی چغې مې ووهلې؛ خو غږ مې خپ کړل شو چا راسره ملتيا ونه کړه، يوازې يوې پيغلې مې د تپې شوي زړه اواز واوريده؛ زما اوښکې يې پاکې کړې، له ماسره يې د غږ په پورته کولو کې مرسته وکړه. هغې زما ستونزه خپله ستونزه وبلله، هغې زما ستونزه تر قاضي القضاته ورسوله، زما حق يې ماته بيرته واخيست؛ هغه بل څوک نه، رڼا ده. زما اتله رڼا هغه رڼا، چې د غريبو ملتيا کوي، هغه رڼا چې بې ريا د اړمنو په چوپړ کې لگيا ده. خپل ځان هر گواښ ته ورکوي؛ خو نور ژغوري پر ځان د هرې بلا او پېښې راتلو پروا نه کوي، خو نورو ته لاس ورکوي.

زه نه پوهېږم، چې له رڼا لورمې څه ډول مننه وکړم!. کاش ما داسې الفاظ درلودی، چې د هغې دغه سپېڅلتيا مې پکې تعريف کولی شوای.

زه به هر ماښام له ډوډۍ وروسته د رڼا د حفاظت، روغتيا او خوښيو لپاره په خپلو يتيمو ماشومانو لاسونه پورته کوم، له هرې ډوډۍ خوړلو وروسته به ورته دعا کوم.

قومندان زلمي سيگريټ له خولې لرې کړ، گوتو ته يې ټک ورکړ، بيا يې دوباره د تلويزون سکرين ته وکتل.

له ځان سره يې وويل:

افرين اتلې!.

ته په ريښتيا هم اتله يې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته دومره جرئت لرې، چې زما مقابله وکړې؟
زه ستا دې ارادې ته حیران شوم، چې زما له پېژندنې سره، سره بیا هم زما مخې ته راځې او زما حیثیت په دوه روپۍ کوې.
ته په دې هم پوهېږې، چې ډېر ځوانان چې له خیاله به کاږه اورمېږونه گرځیدل، غرور به یې تر اسمانه رسیده؛ خو زما مخې ته به یې، چې د درېدو جرئت وکړ، د تورو خاورو میلمانه به شول، اوس هیڅ فرصت نه لرې، چې ژوند وکړې.
ځه! ښه دې وکړل.
خواته بڼ یې کېکاږه.
ژر ورته سکرتر راغی ورته یې کړه :
تر سبا سهاره د رڼا په اړه ټول مالومات غواړم، کمی او زیاتی پکې راتـه د زغملـو نـه دی، بشپړ مالومات راټول کړئ!. سیکرتر د ښه صیب! لپاره په سینه لاس کېښود، نور ووت.
سکرتر سبا سهار د قومندان زلمي په حضور کې حاضر شو او ورته ویې ویل:
رڼا د افغان رسنیز دفتر مشره ده، څه وخت وړاندې یې مـور، خـور او یـو ورور پـه چاودنه کې له لاسه ورکړل، اوس یوازې یوه خور لري د ټلیفون شمېره مو هـم دې دواړو تر لاسه کړې.
قومندان : دواړه وڅارئ!.
څارونکي راولئ، زه ورته د نورو اقداماتو سپارښتنې کوم.
له دې وروسته یې ټلیفون راواخیست، رڼا ته یې زنگ وکړ. د هغې دې سلام ځواب یې په وعلیکم سلام ور نه کړ؛ راساً یې د زړه په خبرو پیل وکړ:
رڼا له ماسره دې ښه ونه کړل، زما عزت دې داغمن کړ، زما نوم دې پـه دوه روپـۍ کړ، زه دې وشرمولم.
رڼا : وبښئ! تاسې څوک؟
قومندان: زه د هغه کور مالک یم، چې بل چاته دې رانه واخیست او ستا په مرسـته ما ورته کتل حکومت زما د کور کالي سړک ته راوغوځول؛ ما خو تاسره کومه بدي نه لرله، او نه مې کوم زیان دراړولی ۀ ولې دې داسې وکړل؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

رڼا : ورورہ! ما هم له تاسې سره کومه بدي نه ده کړې، ما له تاسره خواخوږي وکړه ما د اخبرت يو پېټی درته کم کړ؛ په ورځ د قيامت کې مې د دې بېچاره کونډې له حقه بچ کړې، له خپله ايمانه به دې بدله ورکوله، شکر ته خو ډېر څه لرې، چاته يې ډېره وې، دغو زامنو ته، چې له مرګه وروسته دې په خدای ج که ياد هم کړې؟ ځواب به يې ته وايې او مزې به دې اولادونه پرې کوي.

قومندان: ښه تا خو ډېرې ښې مسلې هم زده دي، زما په جوماټ کې امامت نه نيسې؟

رڼا: نه ورورہ! زه دې په خير لګيا يم او ته پسخند وهې؛ هغه کونډه بېچاره ډېره مظلومه وه، په خپل حق پسې ډېره ترکيده او زموږ هم مسؤليت دي، چې د بې وزلو اواز پورته کړو، تر چارواکو يې ورسوو، نوره پرېکړه؛ خو حکومت کوي حق حقدار ته هغوی ورکوي موږ د يوه خبريال دنده اجرا کوو.

قومندان: خو که ستاسې د هغې سره د غږ په پورته کولو کې مرسته نه وای کړې، دا بريا يې نه په نصيب کېده. له دې مخکې يې ډېر ښې او لاسونه ووهل خو ګټه يې ورته ونه کړه.

رڼا: ښه دا مرسته خو ما ورسره وکړه په حقيقت کې چې تاسې يې مرسته بولئ هغه دې خبريال په ډول زما دنده ده ، مسوليت مې دی چې دې مظلومو خلکو اواز اوچت کړم او تر اړونده سرچينو يې ورسوم.

قومندان: خو په ځينې کارونو کې احتياط په کار وي؛ ځکه چې سړي ته بيا ډېره په درنه تماميږي.

رڼا: زه پوه نه شوم؟

قومندان: خير پوه به شې؛ نور يې ټليفون پرې کړ.

په دې وخت کې حليمه هم کوټې ته ور دننه شوه؛ له رڼا يې پوښتنه وکړه، ورته ويې ويل:

خورې! څوک ؤه؟ څه يې ويل؟

رڼا مسکی شوه، حليمې ته يې وويل:

خورې! يو بل اختار مې هم وخوړ.

حليمه: ولې، چا اختار درکړ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

رڼا: هغه د کور غاصب، چې له کونډې یې د هغې کور په زوره نیولی ؤ او جالي اسناد یې ورته جوړ کړي ؤو؛ اوس یې راته زنګ وکړ ویې ویل:

له بړستې سره سمې پښې نه غځوې، موږ له بړستنې نه بهر پښې پرې کوو.

حلیمه: خورې! هغه سړی کوم جنجال درته جوړ نه کړي؟

رڼا: هیڅ هم نشي کولی؛ ځکه چې موږ د الله ج د رضا لپاره د هغه بندګانو ته خیر رسوو او چې موږ د الله ج په بندګانو غیرت کوو؛ نو الله تر ټولو ستر غیرتي زات دی؛ هغه به خامخا زموږ لاس نیوی کوي او د چا چې الله لاس نیوی کوي هغه ته هیڅوک هم زیان نشي رسولی، ته هیڅ اندیښنه مه کوه.

حلیمه: خورې! خبره دې سمه ده، خیر او شر ټول د الله ج له طرفه دي، چې د هغه ذات خوښه نه وي ،په ریښتیا د چا د وسې خبره نه ده، چې چاته زیان ورسوي.

خورې! یوه خبره درته کوم اوریدو ته یې چمتو یې؟

رڼا: هو! ووایه کوچنۍ څه خبره ده؟

حلیمه: خورې! که یو څوک له چا سره بې کچې مینه ولري او هغه لکه د ساه غونډې په خپل ژوند کې مهم وبولي نو په دې حالت کې دوهم کس ته څه په کاردي؟

رڼا: اوس وخت کې داسې ډېر کم کسان پیداکېږي، چې څوک دې ورته لکه ساه مهم وي. دا ډول خلک پیداکول هسې یو خیال دی، محال دي.

رڼا نورې هم خبرې وغځولې حلیمې ته یې وویل: ګوره خورې! ستا عمر له ما کم دی اوس دا ډول خبرې لکه د سریالو هسې ځان ښودنه ده، یوازې افسانه وي بنه لري، حقیقت یې د انځر د ګل په څېر دی.

حلیمه: خو که د لمر غونډې څرګند وي، هیڅ شک پکې نه وي او هغه ستا لپاره، لکه باران اوښکې تویوي نو بیا؟

رڼا: خورې! داسې خو د شاپور کوژدن هم د شاپور لپاره لپې لپې دروغجنې اوښکې تویولې، هغه ته په الفاظو کې یې ټوله ځمکه له ګلونو ډکوله، ورته ویل به یې: ته مې ټوله نړۍ یې، ستا په قوت مې په بدن کې ساه ښکته او پورته کېږي د ژوند یوه لحظه هم له تا پرته نشم تېرولی او... دې ته ورته لسګونه الفاظ یې ورته کارول. د هغه زړه یې په لاس راوړ، اړ شو هغې سره د ژوند اړیکه وتړي؛ خو څه وخت

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروسته يې پرې هغه ثبوتونه پيدا کړل، چې څرګندول يې، چې هغې يوازې د شاپور له شتمني سره واده کوي، نه د هغه له شخصيت سره.

حليمه: خبره خو دې سمه ده خو؟

رڼا: د څه خو؟ لکه چې د ځان لپاره دې کوم شهزاده پيدا کړی؟ ځان ته ژوند جوړوې او ما يوازې پرېږدې؟

حليمه: نه، نه ما د ځان په اړه تر دې دمه فکر هم ندی کړی.

رڼا: ښه چې د ځان په اړه دې فکر نه دی کړی، نو دا خبرې څه مانا؟

حليمه: بس هسې، هغه وشرميده، نوره يې خبره ونه غځوله.

سبا دواړه دفتر ته لاړې؛ دا ځل بيا شاپور ته له حليمې سره د يوازې ناستې زمينه برابره شوه.

شاپور حليمې ته وويل:

خورې! زما لپاره دې هڅه وکړه؟

حليمه: هو! هڅه مې وکړه؛ خو هغې ته په يادولو يې ونه توانېدم؛ ځکه چې هغې خبرې نه اوريدې او نه يې له دې خبرو سره دلچسپي درلوده.

شاپور: نو اوس څه کول په کار دي؟

حليمه: ته يو ليک ورته وليکه، هغه يې له ليدو وروسته حتما له ما سره شريکوي، بيا زه پوهېږم، چې څه وکړم.

شاپور: سمه ده همدا نن ورته ليک ليکم الله ج دې مرسته راسره وکړي.

شاپور يوه ښه ارام ځای ته پنا ويوړه؛ په ليک يې پيل وکړ، په ډېر دقت سره يې ليک په زرينو کرښو بشپړ کړ. په خپل جيب کې يې واچاؤ او بيرته د رڼا دفتر ته راغی؛ هغه نه پوهېده، چې په څه ډول ليک تر هغې ورسوي. بلاخره يې ليک د حليمې په واسطه د هغې په دسکول کې واچاؤ د رخصتي وخت راورسېده ،رڼا د خپلې خور سره يو ځای د کور په لور د دفتر په موټر کې کېناستل حرکت يې پيل کړ، په لاره کې رڼا سبزي اخيستلو لپاره موټروان ته وويل:

وروره! دلته موټر ودروه،له هغه دوکانه سبزي راواخله!. هغه موټر ودراؤ رڼا خپل دسکول ته لاس کړ تر څو هغه ته پيسې راوباسي، ويې کتل يو ليک يې په دسکول

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې پروت دی، موټروان ته يې پيسې ورکړې ليک يې راواخيست، په سر کې يې لوی عنوان ليکل شوی وو:

ژونده زه بې تا نه شم اوسېدای!.

ددې عنوان په ليدو رڼا وارخطاشوه؛ ځکه تر دې دمه يې په ژوند کې داسې الفاظ نه و لوستي، د حليمې لور ته يې د سترګو له کونجو وکتل تر څو هغه وڅاري، چې ليک خو به نه لولي، حليمې هم ځان ناګاره اچولی ؤ؛ داسې تمثيل يې کاؤ، چې ګواکې ددې په ليک شک شوې هم نده يوه شيبه داسې راغله چې د حليمې غير ارادي د رڼا لور ته مخ واوښت. رڼا ژر ليک په دسکول کې بيرته کېښود، تر څو په فرصت يې وګوري او ځان پوه کړي، چې دا ليک د چا دی او څه يې پکې ليکلي دي؟

موټر وان د سبزي سره يوځای راغی او بلاخره دوی يې کور ته ورسول. رڼا کور ته له ننوتو سره خپل اطاق ته ځان ورساؤه، له داخل نه يې په ځان پسې ور قلف کړ.

کاغز يې راوويست، پکې ليکل شوي وو:

خوږې رڼا!

زه نه پوهېږم له کوم ځايه يې پيل کړم، د ځينو خلکو نوم د هغه د شخصيت سره کټ مټ ورته وي، تاسې يوازې رڼا نه نومېږی، بلکې د رښتونې رڼا په څېر دې ډېرو تيارو د روښانه کولو لامل ياست، ته يو ځانګړی انسان يې، چې د نورو لپاره ځان درنه هېر دی.

د نورو په ښېګڼو کې ، لکه د هغوی نسبي خپلوان ځان شريک بولې، خواخوږي دې په خټکه کې نغښتې ده، خو يو څوک له ډېر پخوانه لکه ته چې د خلکو په فکر کې يې ستا په فکر کې دی، له تاسره خواخوږي ښی، په تاسې يې تش شمال هم نه لورېږي، تاسې ته په يوه ځانګړي احترام قايل دی، ستاسې خوشحالي خپلې خوشحالي بولي کله، چې ته ناراحته يې هغه هم د ناراحتي احساس کوي، ته اوس د يوه کس ساه ګرځيدلې يې، د هغه نفس ستاسې په قوت د هغه په وجود کې ننوتې او پورته کېږي.

هغه هيله لري، چې تاسې سره ګډ ژوند پيل کړي؛ البته که ته وغواړې.

هيله ده د نه په ويلو د هغه زړه مات نه کړې او هغه پرته له تېغه ټپي نه کړې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا شاپور.

رڼا له لوستو وروسته ژر، ژر خط ونغاړه او په يوه ګوښه کې يې کېښود په ځان پسې قلف ور بيرته خلاص کړ.

بهر راووته ،په حليمه يې سترګې ولګيدې حالت يې سم ورته مالوم نشو رڼا په بيړه ورغله دې هغې په خوا کې کيناسته له هغې يې وپوښتل خورې ته ښه يې هغې وويل:

هو ښه يم ،نه پوهيږم لاندې رانه ځمکه ګرده تاويږي،رڼا ډاډو ورکړ ورته ويې ويل چې هسې وراخطايې کومه واهمه درسره مل شوې ده لږ اوبه يې ورکړې په خوا کې يې کيناسته ،له ناستې سره يې حليمه هم د سترګو له کونجو ځارله، دقيقه په دقيقه د حليمې رنګ زېړېده، يو وخت راورسېده، چې هغه په ځمکه راولوېده. رڼا يې په ليدو وارخطا شوه ژر يې شاپور ته زنګ وواهه، ورته ويې ويل:

شاپوره! هله ژر راشه!.

شاپور: خير خو دی، ته ولې وارخطا يې؟

رڼا : حليمه ښه نه ده.

څو دقيقې لا نه وې پوره شوې، چې شاپور راورسېده. حليمه يې خپل موټر ته پورته کړه رڼا هم ورسره وخته په خوا کې کېناسته؛ د هغې سر يې په خپل زنګانه کېښود. له لږ مزل وروسته يوه شخصي روغتون ته چې خورا مجهز وو ورسېدل. د روغتون خدمت ګارانو حليمه په متحرک کټ کې واچوله د بېړنۍ خونې تر بستر يې ورسوله.

په دې وخت کې حليمه هم پرته له درملو په هوښ راغله، دوی ټول خوښ شول؛ د ډاکټرانو له معاينې وروسته ورته د نورو معايناتو په څنګ کې سي ټي سکن هم توصيه شو.

دې لابراتوار ډاکتر وينه ترې واخيسته او هغه شاپورله ډاکتر سره تر لابراتواره ويوړه. رڼا او حليمه دواړه د سي ټي سکن ځای ته لاړې، هلته يې حليمې ته سپارښتنه وکړه، چې ته بايد کالي بدل کړې ستا په دې کاليو کې معاينه نه تر سر کېږي. هغې وويل:

خو نور کالي موږ له ځانه سره نه دي راوړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سي ټي سکن کس ووېل:
موږ د تصوير اخيستو لپاره ځانګړي کالي لرو؛ بيا يې د ګوتې په واسطه اشاره وکړه، دلته د کاليو بدلولو خونه لرو.
رڼا، حليمې ته مخ ور واړاؤ، هغې ته يې ووېل:
ورځه هغه خونه کې کالي بدل کړه، بيرته راشه، چې سي ټي سکن ازموينه دې وشي.
هغه لاړه لږ تياره خونه وه، د جامو په بدلولو يې پيل وکړ د کميس بدلولو په وخت يې لکه د شپې بريښنا سترګو ته يو څه وپړکېدل، ورسره يې د کمرې د تصوير اخيستو ترس غږ هم واوريده حيرانه ودريده خوا وشاه يې وکتل خو کوټه خالي وه هيڅوک يې هم تر سترګو نه شول.
کالي يې ژر، ژر بدل کړل او وېرېدلې له کوټې بهر راووته، په وارخطا څېره د خپلې خور خواکې ودريده؛ هغه يې څنګ ته کړه ورته وېې ويل:
خورې! په خونه کې مې د کاليو بدليدو پر مهال لکه، چې څوک مې په کېمره تصوير اخلي رڼا او دکمرې د تصوير اخيستو غږ واوريده، هغه ورته مسکې شوه لاس يې د هغې په اوږه کېښود ورته وېې ويل:
هسې واهمه در سره پيدا شوې، نن دې روحي شاک تېر کړی؛ ځکه داسې وېره درسره پيدا شوې ده.
حليمه: خورې! زه ډاډه يم، چې تصوير مې واخيستل شو، که په داسې حالت کې زما تصوير خلک ووينې زه به ځان وژنه وکړم.
رڼا : خورې! چا له تا تصوير اخيسته؟ د معاينې کس خو دلته د خپل ماشين سره ولاړ وو، زه هم دلته درته ولاړه وم او خونه هم بله دروازه نه لري، چې څوک پرې در ننه وځي او تصوير دې واخلي، هسې يو خيال دې په فکر کې ګرځي.
په دې خبرو يې د حليمې تسلې وکړه، وروسته د سي ټي سکن ماشين په تخته پريوته او ماشين ور دننه کړه، ازموينه تر سره شوه.
رڼا دې ازموينې له کس نه پوښتنه وکړه، ورته وېې ويل:
کله به د ازموينې پايله ګورو؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

تیکنشن: دوه ورځې اخلي خو که فسبوک لرې نو ادرس يې راکړئ، چې نتيجه يې راغله؛ زه به يې د مسنجر له لارې درولېږم.

رڼا : فسبوک مې شته خو زه ورته وخت نه لرم د حليمې خور سره مې وي دا........... يې ادرس دی.

کس د فسبوک ادرس ترې واخيست او دوی په خپله مخه لاړل معالج داکتر ته ورغلل هغه يې معاينات وليدل، چې تر سره شوي ؤ، څه درمل يې ورته وليکل او ورته ويې ويل: چې تر څو د سي ټي سکن نتيجه راځي دا درمل خوره انشآ الله بيا به د هغې مطابق نور درمل درته ليکم.

دوی نسخه ، درملتون ته ويوړه او درمل يې له درملتونه واخيستل. د ازموينو او د درملو د لګښت ورکولو خونې ته لاړل، هغه يې د مسلسل نمبر شمېره، چې په کمپيوتر کې ووهله خپل د پيسو صندق ته يې لاس کړ دوی ته يې پنځه زره افغانۍ ونيولې.

رڼا حيرانه شوه، ورته ويې ويل: داڅه دي ؟

د بنک کارکونکي وويل:

ستاسې پيسې مخکې له مخکې داخلې شوې دي، له لګښت نه مو دا پنځه زره زياتې شوې؛ ځکه مې درکړې.

رڼا : چا پيسې درکړې؟

له شاه شاپور غږ وکړ: څه پلټنې مو پيل کړې دي راځئ! ځو نه کورته.

د بنــــــــــک مــــــــــامور وويــــــــــل:

همدې ځوان ستاسې پيسې داخلې کړې دي.

رڼا په شاپور کې سترګې ونيوې، ورته ويې ويل:

شاپوره! ته ولې داسې کوې؟

شاپور: حليمه زما خور ده، ايا يو ورور د خپلې خور لپاره دومره وړوکی کار نه شي کولی؟

رڼا : خو

شاپور : خو مو نشته ځۍ چې ځو!.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاپور، رڼا او د هغې خور خپل کور ته ورسولې د هغوی د ښکته کېدو پر مهال شاپور وویل:

که سبا ته د حلیمې روغتیا ښه نه وه نو مجبور نه یاست، چې دفتر ته راشئ.

رڼا: وخندل بیا یې ځواب ورکړ:

زه د افغان رسنیز دفتر مشره یم، اړتیا نشته چې څوك راته د دفتر د تلو او نه تلو ووایي او نه دا صلاحیت چاته ورکوم.

شاپور یې هم په خبره مسکی شو، ویې ویل:

سمه ده رئیسې صیب! زه ښښنه غواړم.

کورته په ننه وتو سره حلیمې رڼا ته وویل:

ته کله، کله له خپله بریده وځې .

رڼا په حیراني سره د خپلې خور مخ ته وکتل، ورته یې کړه:

ولې؟

حلیمه: شاپور درته کومه بده خبر ونه کړه؛ خو تا هغه ته په سپکاوي ځواب ورکړ.

رڼا: نو په دې خبره مې غبر ورکړې وای؟

حلیمه: نه خورې! د ښې خبرې ځواب په بدې خبرې او یا هم داسې خبرې، چې چاته سپکاوی وي سمه خبره نده.

رڼا: ته ډېره د شاپور پلوي کوې ،ایا زه ددې کار لامل پوښتلی شم؟

حلیمه: خورې! چې څوك دې درناوی کوي، نو د انسان فرض گرځي، چې متقابل کس درناوی وکړي؛ ته وگوره په نن ستونزه کې لکه له مونږ سره د ورور په شان تر هغه موجود ؤ، چې تر کوره راورسېدو، ټول لگښتونه هغه وکړل؛ مورږ ته یو خپلوان هم په کار رانغی همدا شاپور دی، چې د سیوري په ډول له مورږ سره په هره ستونزه کې ولاړ دی.

مورږ خو د کوم زیارت منجوران او یا هم د پیر اولاده نه یو، چې خلك دې راته په درنښت قایل وي؛ خو دا دشاپور انسانیت دی.

رڼا: بس کړه نور مې عصاب مه خرابوه، هیڅوک هم د خدای ج لپاره نه دي لگیا، پشه مورږک د ثواب لپاره نه نیسي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه به دې د شاپور له پتې ځېرې ډېره ژر خبره کړم، ته په څه نه پوهېږې ځکه بک، بک کوې.
حليمه يې هم په خبره وشرمېده له ځان سره يې وويل:
کېدای شي ما شاپور په پوره مانا نه وي پېژندلی؛ ځکـه چـې د انسـان پېژنـدګلوي ستونزمنه وي؛ کېدای شي خور مې په حقه وي.
دواړه کور ته ننول، د ماښام خوړو په تياري باندې لګيـا شـوې خـواړه تيـار شـول دواړو ډوډې وخوره او بيا د لمانځه نه وروسته ويده شول
سبا سهار په رڼا پسې د دفتر موټر راغی هغه يې دفتر ته ورسوله.
په دفتر کې له ناستې سره سم يې شاپور ته زنګ وکړ، ورته ويې ويل:
زه دفتر کې درته منتظره يم!.
شاپور: اغلې رڼا! خير خو دی؟ حليمه ښه ده؟
رڼا: هو ټول ښه دي غواړم په ځينو شخصي خبرو درسره وغږېږم.
شاپور: لکه غوټۍ، چې وغوړېږي تر او تازه شو ،له ځان سره يې وويل:
څه شاپوره! ګاډی د پټلۍ ته ولويده، د شهزادګۍ زړه ته دې لاره پيدا کړه، هيلـې دې په پوره کېدو دي، بيا يې غبرګ لاسونه پورته کړل دعا يې وکړه ويې ويل:
پاکه ربه! زه په دې نړۍ کې هيڅ هم نه غواړم، بس يوازې رڼا غواړم هغـه، چـې د هرې تيارې لپاره بله ډيوه ده. هغه چـې د يـوه پـاک زړه خاونـده ده، هغـه چـې انسانيت بايد له هغې زده شي، هغه چې د نفس په نوم څه نه پېژني، يوازې د ولـس سره مينه يې عشق دی، ټول ژوند يې په همدې راڅرخي او هيڅ ناروا فکـر تـه پـه کپرۍ کې ځای نه ورکوي. خدايه دا لويه هستي زما کړې زما ژوند د پسرلي غوندې پرې ښکلی کړې، زما ملا پرې را محکمه کړې، زما هيلې پرې بشپړې کړې.
نور يې لپه لاسونه پر مخ وسرويل او د رڼا دفتر په لور روان شو.
له لنډ مزل وروسته د رڼا مخې ته کېناست. رڼا عادت لاره، چې تل بـه يـې سـترګې ښکته اچولې وې او له اړتيا پرته به يې چاته مخامخ نه کتل
خو د شاپور له ننوتو سره يې د هغه تر کېناستو پورې له شاپوره سترګې ونـه ښـکلې، شاپور فکر کاؤه، چې رڼا يې ليک اغېزمنه کړې او هغه ته د نور نزدېکت هيله لري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

چوپتیا وه، دفتر خاموشه و؛ خو هغه مهال رڼا چوپتیا ماته کړه، چې بې له مقدمې یې په برنډو سترګو او قهرجنه څېره شاپور ته وویل:

تاسې زموږ لپاره څومره لګښتونه کړي؟

شاپور: اغلې رڼا! خیر خو دی؟ زه پوه نه شوم.

رڼا: زه غواړم پورونه دې درکړم.

شاپور: ما خو یې غوښتنه نده کړې نو بیا یې څه اړتیا ده؟

رڼا: اړتیا شته زه یې اړتیا احساسوم

شاپور: رڼا هیله کوم، دا خبره همدلته پرېږده، ستاسې مور زما مور ده او ستاسې خور زما خور ده. ایا هغوی په ما دومره حق نه لري، چې دومره کوچني کارونه ورته وکړم؟

رڼا: زه چې ژوندی یم، تاته اړتیا نه شته، چې زما د مور او کورنۍ لپاره پیسې ورکړې.

شاپور: زه نه پوهېږم، چې ته ولې داسې وایې؟ ایا کومه ستونزه پیدا شوې؟

رڼا: ته څه فکر کوې، چې ته به په پیسو د خلکو عزت واخلې، ته له موږ سره همدردي ددې لپاره کوې، چې موږ وپیرې؟

ملیحه خو ګرمه نه وه، چې په ما یې د خود فروشي تور ولګاوه، هغې ته ستا ناولې غوښتنې مالومې وې، تا به نورو انجونو ته، څومره د پیسو په لګولو دوکه ورکړې وي.

شاپور : اغلې رڼا! دا ته څه وایې؟ ته په کوم سوتفاهم کې لوېدلې یې، زه دې په دې خبرو ډېر خفه کړم؛ هغه څه چې ته یې وایې خدای ج شاهد دی، چې ما یې په اړه خیال هم نه دی کړی، هیله کوم له دې خبرو تېره شه.

رڼا: حقیقت خو تریخ وي طبعي ده، چې انسان خفه کوي.

شاپور: لږ دې هم فکر ونه کړ، چې دا خبرې دې ماته له څومره سپکاوی ډکې دي؟

رڼا: هو زه پوهېږم، دا سپکاوی دې زه هم غواړم، چې تا سپک کړم، تا ته درس درکړم، چې داسې کړنې بیا په ژوند کې هم له چاسره تکرار نه کړې.

شاپور یې په خبره جدي شو، رڼا ته یې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښښنه غواړم اغلې رڼا! ما څه داسې تر سره کړي، چې په بدل کې یې پرته له دې، چې فکر وکړې داسې خبرې کوې؟

رڼا له دسکوله د هغه لیک راوکیښ او په دواړو لاسو یې د هغه مخې ته ونیو، ورته ویې ویل:

زه ستا له دې لیک نه څه مطلب واخلم؟ پرته له دې، چې تاسې زما لپاره پکې د یوې بې ثباته مېرمنې او د هوس پالونکې مېرمنې نظر ولرئ بل کوم مطلب ترې اخیستل کېدای شي؟

شاپور: اغلې رڼا! ته زما له ښې روېې ته ناسم برداشت کوې، په ریښتیا زه دومره خوږ شوی یم، چې خلک مې ښوی تېروي.

رڼا: هو ته ظاهره خوږ شوی یې، خو باطن دې له پلیتیو ډک دی.

شاپور: هیله کوم، نور یې بس کړئ!. زه نور ددې خبرو د زغم وس نه لرم، زما حوصله نوره مه ازمایه.

رڼا: ته به څه وکړې هه!. ما به له دندې لرې کړې؟ زه په خپله ځم او همدا نن دنده پرېږدم.

زه تاسې غوندې خلکو سره یوه شیبه هم کار نه کوم.

شاپور: اغلې رڼا! هیله کوم نورې خبرې نه اوږدوو؛ ځکه زما د هر دلیل ویلو سره ته موضوع نوره هم پېچلې کوې او تر منځ مو فاصله زیاتوې.

رڼا: زموږ تر منځ کله نزدېکت ؤ، چې فاصله پیدا شي؟

شاپور: اغلې رڼا! ته په حقه یې زه تاسې ته قناعت نه شم درکولی، ماته له دې هم نورې سوې سپورې خبرې وکړه، ومې رټه، بدګماني راباندې وکړه، سل تورونه راباندې ولګوه. زه نه خفه کېږم؛ خو یو سوال درته کوم زموږ مسله د دفتر مسلې پورې مه تړه، دغه دفتر له مانه هم تاسې ته ډېره اړتیا لري، که ته لاړه شې، هر څه به ونړېږي، ستاسې هدف به هم له خاورو سره خاورې شي، دغه رسنیز مرکز اوس ستاسې له برکته په ډېر لوړ مقام کې ځای لري، که ته وغواړې زه درنه لرې ځم؛ نور دلته سر هم نه راښکاره کوم خو ته دا ځای مه پرېږده.

رڼا په قهرجنه لهجه وویل: دلته نور مه راځه، همدا مې شرط دی، چې زه دلته کار ته دوام ورکړم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاپور: سمه ده! نور نه راځم ته خپل کار ته دوام ورکړه.

شاپور له دې وېرې، چې رڼا کومه بله خبره د تلو لپاره پلمه نه کړي، لکه برېښکۍ له دفتره ووت.

د رسمياتو له ختمېدو سره رڼا هم خپل کورته ورسېده، حليمې ورتــه ســتړې مشــې ورکړه بيا يې يوه گرمه پياله چاى ورته مخې ته کېښود. په خوا کې يې کېناسته ورتــه ويې ويل:

خورې! زه د هغې خبرې له اورېدو را په دې خوا ډېره اندېښمنه يم.

رڼا: دکومې خبرې په اورېدو؟

حليمه: هغه چې تا وويل: چې د شاپور پټه څېره درته په ډاکه کوم.

رڼا ددې خبرې په اورېدو له خپل جيبه د شاپور هغه ليک راوويست، چې حليمــې يې ورته د ليکلو مشوره ورکړې وه.

حليمې ته يې ونيو، ورته ويې ويل: دا دى د شاپور اصليت!.

مخکې له دې، چې دغه ليک حليمې ته ورکړي، خبرو ته يې دوام ورکــړ هغــې تــه يې وويل:

نن مې داسې درس ورکړ، چې پېړۍ، پېړۍ به يې نسل ياد ساتي، بيا به زما مخ ته د راتلو جرئت ونه کړي؛ وروسته يې په لاس کې نيول شوى ليک هغې ته ونيو.

هغې ليک ترې واخيست ټول يې ولوست بيا يې لنډه مسکا وکړه، د رڼا مخ تــه يــې ځير، ځير وکتل ورته ويې ويل:

خورې! په دې ليک کې خو داسې څه نشته، چې کومه بد نېتي پکې وي، يــا هــم کومه شومه اراده تمثيل کړي.

دا چې تا ددې ليک په اړه شاپور ته سپکې سپورې ويلــې، دا دې تېــرى کــړئ، د هغه په حق کې مو تجاوز کړى دى، هغه مو بې ځايه ښکنځلى دى.

رڼا: نو ولې ميلمستيا مې ورته کړې وى؟

حليمه: نه، خو د دې ور هم نه ؤ، چې هغه تــه دې بــدې ردې ويلــې واى، حــال داچې هغه بې گنا دى.

رڼا: څه ډول هغه بې گنا دى؟ هغه په ليک کې ليکلي، چې په ماگرانه يې، زه غواړم يو ځاى درسره واوسم، تاسې ته ناز درکړم او... دا څه مانا لري؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

حليمه: خورې! هغه له تا سره مينه لري، که مينه کول گنا وي، نو ته يې ووايه. هغه د زړه له تله غواړي تا خپله کړي، تاسره د خاوند او مېرمنې په سپيڅلې اړيکه ځان در گډ کړي؛ نو اوس ته ووايه شاپور ورور مې کومه گنا کړې؟
ايا واده کول او د واده لپاره يو څوک خوښول گنا ده؟ ايا د دې پاکې اړيکې د خپلولو لپاره هڅه گنا ده؟
رڼا: ته څه پوهېږې، چې هغه داسې نېت لري؟
حليمه: زه پوهېږم، هغه زه په جريان کې اچولې يم، زه غواړم د هغه د زړه خبره درته وکړم. هغه ماته ويلي: سره له دې، چې رڼا له بريد وتلې ښکلې ده، خو زه د هغې په څېره نه يم مين، د هغې په پاک زړه مين يم، د هغې په پاک احساس مين يم او د هغې په هغه خواخوږي مين يم، چې د خپل ولس سره يې لري.
رڼا : ته ډاډه يې، چې هغه داسې نېت لري؟
حليمه : هو زه ډاډه يم، زه له ځانه هم په شاپور ډېر باور لرم، هغه د نړۍ تر ټولو ښه انسان دی.
رڼا: ته څرنگه داسې خبرې بې له ثبوته کولی شې؟ ته څنگه په يو پردي انسان دومره باور کولی شې؟
حليمه: زه ثبوت لرم، هغه ثبوت زما د سترگو ليدلی حال دی.
رڼا وويل: څه؟
حليمه : په هغه ورځ، چې ته بې هوشه په روغتون کې پرته وې مورې د مور، خور او ورور له خښېدو وروسته ستا خواته درغلو ستا اطاق ته په ننوتو، مې په خپلو غړېدلو سترگو وليدل، چې هغه ستا لاس په خپل لاس کې نيولی، سر يې پرې ايښی ؤ کله هم، چې هغه زما د قدمو ترپا واوريده او سترگې يې راپورته کړې سترگې يې له ډېرې ژړا تکې سرې وې، سخت وشرمېده او هڅه يې کوله له ما د خپلې بېوسي اوښکې پټې کړي.
داسې څنگه کېدای شي، چې څوک د چا سره مينه ونه لري او د هغه لپاره دې وژاړي، د هغه لپاره دې هرې قرباني ته چمتو وي.
رڼا : دا دليل نه شي کېدای.
حليمه: ولې نشي کېدای؟ نور څه وکړي په دار ځان راوځړوي، ځان وژنه وکړي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

رڼا: زه يوه پوښتنه کولی شم؟
حليمه: هو! ولې نه.
رڼا: ته ولې د شاپور مدافع وکيله جوړه شوې يې؟
حليمه: زه هغه څه وينم، چې ته يې نه وينې، ته د شاپور په څېر انسان بل نشې پيدا کولی.
رڼا: ولې د انسانانو قحطي ده؟
حليمه: هو قحطي يې ده، د هغو خلکو قحطي ده، چې د زړه له تله له چا سره مينه لري، د زړه له تله يو څوک مني او د زړه له تله ورته درناوی لري.
رڼا: ته څرنګه په پوره ډاډ سره داسې خبرې کولی شې؟
حليمه: هغه زما سره دا خبره شريکه کړې ده، ما په هغه ورځ، چې ته په روغتون کې بې هوشه پرته وې او شاپور درته لکه عسکر ولاړ ؤو، ما له هغه سره ژمنه کړې، چې زما سر دې هم په کار وي،درنه دريغ به يې نه کړم؛ ځکه هغه زمونږ مور، خور او کوچنی ورور داسې خښ کړل لکه د شهزاده د کورنۍ غړي، ټول لګښتونه هغه وکړل.
له مانه يې ته غوښتې يې، د زړه له تله درسره مينه کوي او زه په دې ډاډه يم، که ډاډه نه وای هيڅکله به مې هم د هغه پلوي نه وه کړې، وروسته يې نوکانو ته وکتل ورو يې وويل:
هغه ليک، چې ته يې په اړه په قهر شوې يې او شاپور دې پرې خفه کړی په هغه کې د شاپور هيڅ ګنا نه وه، ما ورته مشوره ورکړې وه، چې داسې وکړه کنه هغه نه غوښتل.
رڼا د حليمې غوږ ونيو، تاؤ يې کړ بيا يې هغې ته وويل:
ښه! نو دا ستا او د شاپور ګډه هڅه ده؟
حليمه: هو! هغه زما ورور دی، يوه خور د ورور لپاره دومره نشي کولی، چې د هغه د مينې په لاس ته راوړلو کې له هغه سره مرسته وکړي؟
رڼا : ښه! ته دا بابولالې پرېږده، زه په رښتيا هم د شاپور په وړاندې په سهارنيو خبرو خفه شوم، ماته هم مالومه شوه، چې ما د هغه په اړه کوم غلط فکر کاؤه، زه تېروتلې وم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بيا يې وويل:
خير تېر په هېر، نوره دا خبره دلته ترو،
خو حليمه يې په خبره کې وروغورځيده رڼا ته يې وويل:
چې تېروتې يې نو بايد جبران يې کړې.
رڼا : څه ډول يې جبران کړم؟
حليمه :له هغه سبا ښنه وغواړه.
رڼا: له پرديو خلکو ښنه زما په کلتور کې نشته، څه د پلار او نيکه پټې مو ور سره شريک ده، خپل کار به کوي.
شپه ناوخته وه د خوب په ورتلو ددوی بحث هم پرې شو ، نور دوی څملاستل گروفونه يې مره کړل.
سبا سهار رڼا دفتر ته لاړه او حليمه د کور له کارو خلاصه شوه. لمر غوړي ته کېناسته د ځان د بوختولو لپاره يې فسبوک پاڼه راخلاصه کړه، له خلاصېدو سره سم يې د مسنجر زنگ د يو څه د راتلو خبره کړه. حليمه هم نېغه مسنجر ته لاړه، له يوې نامالومې آی ډي نه ورته يو تصوير لېږل شوی ؤ. حليمې چې په تصوير سترگې ولگيدې، ټکان يې وخوړ ،يوه او بل لورته يې وکتل تر څو پوه شي، چې کوم خيال نه وي؛ خو احساس يې کړه، چې نه خيال دی او نه خوب. د ځان ډاډه کولو لپاره يې خپلې سترگې وموښلې تر څو يې ديد سم شي؛ خو هغه څه چې مخکې يې ليدلي ؤ کوم تغير ونه کړ، هماغه تصوير ؤ، چې څو لحظې مخکې يې ليدلی ؤ په کوم کې چې د حليمې بدن نيمه لوڅ ښکاريده. راساً پوه شوه، چې کله يې د سي ټي سکن معاينه کوله هلته يې تصوير اخيستل شوی، هغه کومه کاذبه رڼا نه وه، چې په هغه وخت کې دې ليدلې وه. هغه دکمرې رڼا وه، چې د انځور اخيستنې پر وخت حليمې ليدلې وه، حليمه په همدې سوچونو کې ډوبه وه؛ خولو يې پر وجود لارې وکړې،په خوله کې يې ژبه وچه شوه او يو شاک ته ورته حالت پرې راغی، په دې وخت کې په مسنجر باندې ورته ټليفون وشو.
د سلام له ويلو پرته ورته وويل شول:
تصوير دې وليد؟
حليمه: ته څوک يې او څه غواړې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه کټ، کټ وخندل، ورته ویې ویل:
مه وارخطا کېږه، دومره د وارخطایي خبره نده.
حلیمه: ته مور او خور نه لرې، چې له انجونو سره داسې کوې.
ځواب ورکړل شو:
ما څه کړي؟ ماخو کوم بد کار ندی کړی یوازې مې د یـوې ښـکلې نجلـۍ تصـویر اخیستی.
په دې کې نو څه ستونزه ده؟
حلیمه:
که دا ډول تصویر ستاسې له خوره څوک واخلي، نو تاسې ته به ښه مالومه شي؟
ورته وویل شول: که غواړې دغه تصویر دې په فیسبوک او رسنیو کې نشر نشي نو، له ماسره ووینه.
حلیمه: د خدای ج لپاره داسې ونه کړې. زما انځور سره دومره بې انصافي ونه کړې، که ته دا کار وکړې، نو زما په مرګ به تمامه شي او زما خور رڼا چې په ټـول هېـواد کې نوم لري، دهغې نوم به له خاورو سره خاورې شي.
سړي ځواب ورکړ:
هو رڼا خو د هېواد ټول خلك پېژني، ښه شهرت لري؛ خو د نورو د شهرت خیال نه کوي.
حلیمه: څه مطلب؟
ورته وویل شول: مطلب دا چې هغې تل هڅه کړې، چې د خلکو د عزت په ځپلـو سره خپـــــل شـــــــهرت تـــــــه لاره هـــــــواره کــــــــړي.
حلیمه: زما خور هیڅکله داسې نه کوي، چې د چا شته عزت خراب کړي.
سړي وویل:
نه ،داسې نده چې ته فکر کوې، هغه خپله لوړتیا د نور په راپرځولو کې ویني، نـور له پښولاندې کوي او د هغوی په سر خیژي ځان پرې لوړو پوړو ته رسوي.
حلیمه: زه هیڅ نه پوهېږم، چې ته څه وایې خو د خدای ج لپاره له مـا سره داسـې ونه کړې زما عزت وساته .
هغه ځواب ورکړ: که داسې غواړې نو ماسره ووینه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

حلیمه: چېرې درسره ووینم؟
ځواب ورکړل شو: شاه دوشمشره ولي زیارت کې سره ګورو، هغـه هـم سـبا دولـس بجې؛ خو ګوره! خور به دې نه خبروې، که هغه دې خبره کړه، په ډېر زیان به درته تمامه شي، خپل تصویرونه به په ټولنیزو رسنیو کې پرته له ځنډه وګورې.
اړیکه پرې شوه.
حلیمه لکه تش کالبوت ټلیفون پر لاس حیرانه ولاړه وه نه پوهیده، چې څه وکـړي. له اوږده ځنډه وروسته یې فکر ته راغله، چې له پېښې شاپور خـبر کـړي؛ د هغـه د ټلیفون شمیره یې د ټلیفون په سکرین راواړوله، خو مخکې له دې چې ټلیفون ورته وکړي د هغه کس خبره وریاد شوه، چې که نورڅوک خبرکړې نو تصویرونه به یـې خپاره کړي ،ځکه بیرته د هغه له خبراوي پښیمانه شوه.
د نورو خپلوانو په اړه یې فکر وځغلاؤ؛ خو هیڅوک ورته د ستونزې د ویلو ښکاره نه شول لکه اوبو اخیستل شوی ځک هر لور ته یې خوځښت جریان درلوده خو ثبـات یې نه وو.
هغه کس ته یې په مسنجر زنګ وواهه ورته ویې ویل:
زه نن درسره ګورم، تر سهاره به مې ترک زړه وچوي، زه غواړم پوه شم، چې تاسـې ولې زما تصویرونه اخیستي او په بدل کې یې څه غواړې؟
هغه ځواب ورکړ:
ته چې دومره ناقراره یې نو زه څه ستونزه نه لرم، زه به هلته درته منتظر یم.
حلیمه: ته ټلیفون بند نه کړې، چې زه دې پیدا کړای شم.
سړي وویل:
زه ټلیفون نه بندوم؛ ځکه همدا مې ماموریت دی او همدا مې موخې ته د رسـېدو وسیله ده، زه هلته درته په تمه یم او پام چې زه د ځارم که کومه تېروتنه دې وکړه؛ پولیسو او یا هم کوم بل چاته دې د راتګ وویل، نو ډېره درنه به درته تمامه شي زما نورملګري دې ځاري که دا غلطي وکړې نو زه به بندې شم خو ستا عزت به هـم لوټ شي، ټول خلک به دې بربنډ تصویرونه وګوري، هیله لرم دا تېروتنه ونه کړې.
حلیمه: زه هیڅ کله داسې نه کوم او نه چاته وایم، ماته مې له عزته نور څه مهـم نـه دي؛ زه غواړم خپل عزت وساتم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

حلیمه له کوره بهر شوه، له وېرې لکه پاڼه رپېده، ټیکسي کې سپره شوه، وچه خوله نهاره نهوره یې د عزت لوټونکي خواته حرکت وکړ.

،،،،،،،،،،،،،،

رڼا هم په دفتر کې د خپلې ایمانداري مسؤلیت اداکاؤه. په هېواد کې د سمون او فساد اوړدمهالې ستونزې د ورکاوي په فکر کې ډوبه وه، چې د دفتر دروازه یې وټکېده. هغې دې راځه ورته وویل.

ګوري یو نا پېژانده ځوان یې دفتر ته دننه شو، رڼا هم هڅه کوله ویې پېژني، خو مغزي پلټنې یې پرې کار ونه کړ.

رڼا ښه راغلاست ورته ووایه.

هغه هم د مننې په څنګ کې د ناستي اجازه وغوښته. رڼا ورته د څوکی لور ته په ګوتو اشاره وکړه، ورته ویې ویل:

مهرباني وکړئ کښېنئ!.

ځوان کېناست له څېرې او عداتو خورا کمینه مالومېده

رڼا ورته د چای راغوښتو سره سم وویل:

کېدای شي د راتګ په موخه مو پوه شم؟

هغه ورته کړه: بلې اغلې!

زه په فراه کې د الجزیره تلویزون خبریال یم غواړم په یوه مهمه موضوع درسره خبرې وکړم.

رڼا : مهرباني وکړئ! زه یې اورم.

هغه وویل:

ډېره هیله مې وه، چې درسره وګورم، شکر چې نن مې دا هیله پوره شوه.

رڼا په لنډ مسکا د هغه خبره پرې کړه، ورته ویې ویل:

داسې څه ځانګړتیاوې لرم، چې زما لیدو ته یې دومره لیواله کړی وې؟

هغه وویل: ته د هېواد یوه اتله یې، د رښتوني خبریالي یوه بیلګه یې، وطن پالنه، ولس پالنه، زړه سوی خدمت، سرښندنه او قرباني باید له تا زده کړای شي. ستا احساس، له نورو خورا توپیر کوي هغه قرباني، چې ته یې د هېواد لپاره ورکوې هیڅ څوک یې د ادایني جرئت نه لري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رڼا : مننه ځوانه!.

دا خو ستا لویی ده، چې ماته دومره لوی الفاظ کاروې،البته چې زه یې وړ هم نه یم. ما چې څه کړي او یا یې کوم، مسؤلیت مې دی، دنده مې ده. خدای ج تـه د خپلو مسولیتونو د ادا د ځواب د پیدا کېدو په لټه کې یم؛ خو بیا هم ډاډه نه یم، چې خدای ج ته به زموږ کړنې د منلو وي که نه او خـدای ج بـه مـو پـه دې کـارو وبښي او کنه.

ځوان وویل:

اغلې رڼا! ستاسې کړنې زموږ لپاره یو درس دي، یو پند دي زه ډاډه یـم، چـې پـه خلکو هم مالومې دي احسان دې مني او ډاډه یم، چې ستاسې ریښتونې هڅـې بـه خدای ج هم قبولې کړي؛ ځکه خدای ج کړنو تـه نـه ستاسـې د زړه اخـلاص تـه ګوري او د اخلاص کمی په تا کې نشته.

رڼا : سلامت اوسې ښاغلیه! مننه درنه کوم، ستاسې خبرې ماته ډاډ راکوي.

خبریال وویل:

اغلې! زه د یوې ډېرې مهمې خبرې لپاره راغلی یم.

رڼا: مهرباني وکړه!.

ـــــ: زه بیا هم تکراروم، چې ستاسې په ربښتینولي باندې ډېر باور لرم، خـو ستاسـې یو خبریال، چې ستاسې د تلویزون د فراه ولایت مسؤل دی، له ما سره یو ځای کار کوي.

رڼا وویل:

ښه! ساحل غمخور ښیې؟

خبریال: هو!

رڼا: نو؟

خبریال: هغه چې کومې کړنې تر سره کوي، تاسې ترې خبر یاست؟

رڼا: هو! هغه زموږ خبریال دی.

خبریال: داخو سمه ده، خو له خبریالي یې ستر تجارت جوړکړی.

رڼا: هغه څنګه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبریال: زه نور تفصیل نه شم ورکولی دا مالومات په خپله وکړئ؛ ځکه که یې زه ووایم فکر به وکړې کومه شخصي ستونزه ورسره لرم.
رڼا: نو ستاسې د دې شکایت په ویلو کې موږ ته څه ګټه ده؟
خبریال: که تاسې د هغه په رازونو پوه شئ؛ نو ستاسې رسنیز دفتر ثبات ته یې ډېره ګټه رسېږي. اغلې رڼا! زه ډاډه یم هغه چې کومې کړنې ترسره کوي، ستاسې له پالیسي سره ورته نه دي، ستاسې پاک نوم او باور ته زیان رسوي، ستاسې د رسنیز مرکز لوړ نوم او باور لپاره لکه د ونې چینجی دی، هر څه مو بربادوي، زه په دې کار کې هیڅ کوم شخصي غرض نه لرم خو؛ ستاسې په نوم او باور مې زړه بدېږي. د یوه مسؤل خبریال په صفت درته راغلی یم، دا چې تاسې زما په خبره کوم اقدام کوی یانه ماته توپیر نه کوې؛ ځکه ما خپل مسؤلیت ادا کړ نور ستاسې خپل کار دی.
رڼا: ته چې څه وایې خدای ج دې وکړي درواغ نه وي او که دروغ ثابت شي نو بیا به زما نه بده مېرمن بل څوک نه وي. زه به تل د هغه چا په وړاندې ودرېږم، چې زما د خبریال سپکاوی کوي.
زه همدا نن فراه ته ځم او د خپل خبریال په اړه څېړنې پیلوم.
خبریال وویل:
مخکې له دې، چې تاسې څېړنې پیل کړئ، زه څه مالومات درته واضح کوم: هغه چې ستاسې سره کار پیل کاوه، یو زوړ سایکل یې درلوده اوس موټړې لري، پاخه کورونه لري، ته یوازې ددې پلټنه وکړه، چې هغه دا شتمني له کومه کړه؛ نور هیڅ څه ته هم اړتیا نه شته. که زه په ناحقه وم کارت یې له جیبه راوکیښ د رڼا په مېز یې کېښود بیا یې وویل:
دلته مې د ټلیفون شمیره شته، ما راوغواړه په دار مې کړه.
رڼا : سمه ده، زه ستا په خبرو پلټنه پیلوم؛ خو که ادعا مو ناسمه وختـه همداسې کوم.
رڼا خپل موټړوان ته زنګ وواهه د فراه د تګ لپاره یې ورته د چمتووالي هدایت وکړ.
هغه هم خبره ومنله، رڼا د فراه په لور روانه شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

((((((()))))))))))

حليمه هم د خپلې ستونزې د پوهاوي دپاره شاه دوشمشيره زيارت ته ورسېده؛ لالهانده يې يوه او بل لور ته کتل، چې ناولی تصوير اخيستونکی پيدا کړي او د هغه په موخه ځان پوه کړي.

ټليفون يې وشرنګېده، ويې کتل چې د مسنجر په وسيله د تصوير اخيستونکي زنګ وهلی؛ حليمې ټليفون اوکې کړ.

هغه کس چې بختيار نوميده وويل: زه دې وينم، هيله لرم څوک دې په جريان کې نه وي اچولي، که تا دا کار کړی وي؛ نو زه پوهېږم، چې وبه نيول شم، بندي به شم خو زما نور ملګري تيار فسبوک ته ناست دي ما ځاري که ونيول شم ما ورته ويلي، چې پرته له ځنډه ستاسې تصويرونه نشر کړي؛ نوکه څوک دې په جريان کې اچولي وي ماته ووايه، چې درسره ونه وينم او د تصويرو له خپريدو د مخه ونيول شي؟

حليمه: نه، ما څوک نه دي خبر کړي، زه له خپل عزت سره لوبې نه کوم؛ خو ته چيرې يې؟ له ما سره ژر ووينه، زه بيرته په بېړه تګونې يم ته ډاډه اوسه چاته مې د خپل راتګ ندی ويلي او نه څوک راباندې خبر دي.

بختيار ځان ډاډه کړ؛ لنډ مهال وروسته د حليمې مخې ته په خوبنې ډوله څېره ودريد ورته ويې ويل: دلته نږدې هوټل شته هلته ځو.

حليمه : زه په هوټل کې څه کوم؟ ته ما هوټل ته دې څه شي لپاره بيا يې؟ هر څه، چې راته وايې همدلته يې ووايه!.

بختيار : زما او ستا کيسه خو دومره لنډه نه ده، چې په څو لحضو کې ختمه شي.

حليمه: زه نه پوهېږم، چې ته څه موخه لرې. ماته مو خپله موخه ووايئ، چې زه خپله پرېکړه درته ووايم.

بختيار کټ کټ وخندل ځواب يې ورکړ:

له دې وروسته ته اړه يې، چې د ريموټ په ډول زما د اغېزې لاندې خپلې چارې تر سره کړې.

حليمه : مطلب؟

بختيار: نور به ما سره ساعت تېروې، زه چې څه وايم هغه به منې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

حلیمه: څه مې، چې وس کې وي منم يې هغه څه چې زما له وسه تېره وي نو نه يې شم منلی.

بختيار : ته اوس هم د خپل وس خبره کوې لږ هم د خپل عزت خيال نه ساتې؟ ته نه احساسوې، چې ستاسې تصويرونه نشر شي څومره رنګه به دې بده شي؟ څومره به د خلکو له پامه وغورځې؟

حليمه: هو پوهيږم ځکه خو د همدې لپاره دلته راغلې يم، چې عزت مې وساتل شي.

بختيار: نو په ارامه سره هر څه، چې درته وايم هغه ومنه.

حليمه: نو زه څه ومنم؟

بختيار: ما سره به ملګرتيا کوې، زما غوښتنې به پرته له پلمې منې.

حليمه: لکه کومې غوښتنې؟

بختيار: هرڅه ان تر دې يو ځای لماستی.

حليمه: دا ته څه وايې؟ ته خپله خور او مور نه لرې؟ ته غيرت نه لرې او ته د انسانيت په نوم څه پېژنې؟

ستا خپلو خبرو ته پام دی، چې ته څه وايې؟

بختيار: هو ما مې خپلو خبرو ته پام دی، همدا زما دنده ده.

حليمه: ته ولې له ماسر داسې کوې؟ ما څه ګناه کړې؟ ايا که دې تا له خور سره څوک داسې وکړي ته به څنګه احساس وکړې

بختيار: زه غواړم ستا خور رڼا ته درد ورکړم، هغه وځوروم له ژونده يې زړه ورتور کړم غرور يې مات کړم.

حليمه: رڼا څه ګناه لري، څه بد يې درته رسولي؟

بختيار : ډېره بده مېرمن ده، د خپلو ګټو لپاره د نورو د عزت سره لوبې کوي، زموږ د قومندان نوم يې له خاورو سره خاورې کړ، د رسنيو مخکې يې ابرو ورتوې کړه.

حليمه: کوم قومندان؟

هغه ځواب ورکړ:

دا به وروسته څرګنده شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بختيار يوه او بل خواته وکتل ويې ويل: له لرې پوليس زموږ په خوا راروان دي، زما وېره ترې راغله، شک راباندې ونه کړي، که رانږدې شي نو زه بيا حرکت کوم خو ته همداسې هوښياره نجلۍ له ځانه جوړه کړه زما او ستا په راز بايد څوک خبر نشي.

هغه لا ولاړ و، چې د شاپور موټر له دوی سره له نږدې سرکه تېر شو. شاپور دواړه وليدل، چې سره ولاړ دي خو مناسبه يې ونه بلله، چې ورته ودرېږي؛ ځکه چې فکر يې وکړ حليمه شايد د ژوند د راتلونکي ملګري په لټه کې وي.

په لاره کې د شاپور سره نور سوچونه هم پيدا شول، له ځان سره يې ويل:

حليمه بې مور او پلاره يتيمه انجلۍ ده رښا هم ټوله ورځ په دفتر کې وي هسې نه، چې ناسمه لاره يې غوره کړې وي.

له ځان سره يې پرېکړه وکړه، چې زه بايد حليمه وڅارم، هغه زما مسؤليت دی، هغه زما خور ده، هغه له ما پرته بل غمخور نه لري. زه بايد د خپلې خور په وړاندې مسؤليت ادا کړم.

کورته له رسېدو وروسته يې د کار جامې بدلې کړې، څمکې ځای ور نه کړ پريکړه يې وکړه، چې حليمې ته ورشي او په دې راز ځان پوه کړي بهر راووت د هغې د کور په لور يې د موټر ګېر ور بدل کړ.

لنډ مهال وروسته يې کورته ورسېد دروازه يې ټک، ټک کړه حليمه هم د دروازې شاته لمر غوږې ته ناسته وه، دې دروازې له ټک،ټک سره بهر راووته ويې ليدل چې شاپور ولاړ ده له سترې مشې وروسته دواړه کور ته ننوتل. حليمې له ځانه سره شکرونه باسل، چې په ډېر سم وخت کې له شاپوره مخکې کورته رسېدلې، کنه شاپور به له بندې دروازې سره خور ته ټليفون کاؤه او زما له نه شتون به يې ورته ويلي وو.

شاپور له کېناستو سره سم حليمې ته په اصلي خبرې ژبه پرانيستله :

شاپور: خورې نن مې د شاه دوشمشيره ولي زيارت سره وليدې.

حليمه وارخطاشوه، خوله يې وچه شوه، په توتله ژبه يې په داسې حال کې، چې سترګې يې له ځمکې سره ګنډلې وي ، ورته يې کړه:

هو وروره!

زيارت ته لاړم سر مې ډېر خوږېده، مال که خدای ج شفا راکړي.:

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاپور :تاسې د سي تي سکن معاينه راوړه؟
حليمه : هو رامې وړه دوه ورځې مخکې ورپسې ورغلې وم ډاکتر ته مې هم وښوده.
شاپور: نو ډاکتر بيا څه ويل؟
حليمه: ډاکتر وويل: د کوم تشويش وړه خبره نده ستاسې سر کې داسې کومه خطرناکه ستونزه نشته.
شاپور :ښه! شکر چې د انديښنې وړ څه نه وي.
خو هغه بل کس څوک ؤ؟
حليمه نوره هم وارخطا شوه : ويې ويل کوم ؟ څوک؟ چيرې؟
شاپور: هغه چې زيارت ته څېرمه له تا سره ولاړ ؤو او له تاسره يې، چې خبرې کولې؟
له دې خبرې سره د حليمې رنګ نورهم والوت ، په بنده، بنده ژبه يې ځواب ورکړ:
هغه زما د مکتب ټولګي وال ؤ، تصادفاً مخامخ شوه، د مکتب نوټونه يې په کار ؤ؛ ځکه مو خبرې اوږدې شوې.
شاپور يې درواغ احساس کول،ځکه خو يې انديښنه نوره هم زياتيده،دې نور وضاحت دپاره يې ترې وپوښتل: اوس خو د ژمي رخصتي ده نو بيا د نوټونو خبره له کومه شوه؟
حليمه: هغه ناکام شوی وو؟ اوس يې د دوهم چانس ازموينې دي؛ ځکه يې زما نوټونه رانه غوښتل.
شاپور: خو د هغه سړي څېره زده کونکي ته نه پاتې کېده؟
حليمې د ځان خلاصولو لپاره نوره جدي شوه؛ ښه پوهېده، چې شاپور يې لکه ورور خيال ساتي، شخصيت يې ژغوري خو ، اړه وه جدي شي، په شاپور کې يې سترګې ونيوې په زړه کې يې وويل: ومې ښه وروره! زه پوهېږم زما د ښه والي لپاره دا پوښتنې رانه کوې، خواخوږي راسره کوي؛ خو زه سخته ګير شوې يم، له خدای ج پرته مې له دې مصيبته بل څوک نشي خلاصولی، زه ښښه غواړم وروره! ته به زما په خبرو خپه شې خو زه بله لاره نه لرم؛ په قهرجنه لهجه يې شاپورته وويل:
وروره! ته دومره ډېرې پوښتنې له ما ولې کوې؟
په کوم مسوليت يې کوې ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته زما څه کېږې؟
شاپور ورته وخندل، بیا یې وویل:
ولې ورور دی نه یم؟ ورور د خور نه پوښتنه نشي کولی؟
وروسته یې خبرو ته دوام ورکړ: ښه څه کومه خبره نه ده، زه نورې پوښتنې نه درنه کوم، خو ډېر کوښښ کوه، چې هر څه ډېر په پاملرنې مخته بوځې، دلته ژوند اسان نه دی، ته مور او پلار نه لرې، چې خیال دې وساتي رښا هم کله کور وي او کله نه وي له ځان سره ډېر پام کوه.
اوس خلک ډیر چالاکه شوي دي
تا غوندې معصوم انسانان په ډېرو دامونو کې راګېرولی شي، ژوند ته به ډېر پام کوې، بیا له خپله ځایه پورته شو، د تلو په وخت کې یې حلیمې ته مخ وراړاؤ ورته یې کړه:
ته مې ورور مه ګڼه خو زما خور وې او خور به مې یې.
هر کله چې کومه ستونزه کې راګیر شوې ماته زنګ کوه زه به لکه د اسمان پړک په ځېر هلته حاضر یم.
حلیمه یې په خبرو په ژړا شوه لمدې سترګې یې په شاپور کې خښې کړي ویې ویل:
ما په تېرو خبرو وبښه شاپوره ، زما هم ورور یې، د زړه له تله راته له ورور نه کم نه یې اړینه نه ده، چې یو څوک له یوې مور او پلاره پیداوي هغه د ورونه وي، د وروګلوي اړیکو ته د زړه رښتین توب تر ټولو لوړیتوب لري.
مجبوریت سړی اړ کړي هغه څه ووایې، چې نه یې غواړي.
شاپور: څه مطلب؟
حلیمه: هسې
شاپور هم پوه شو، چې حلیمه له هغه څه پټوي، نوره یې په هغې د فشار راوړلو هڅه پرېښوده، په څنګ کې په توشک ایښی تلیفون یې راواخیست او بهر ووت

((((((((((

رښا فراه ته ورسېده لکه زړ ور زمری په ناامنه ولایت کې یې په ډاډه زړه خپلې پلټنې پیل کړې، لومړی یې د هغه ځای ژورنالستان راټول کړل یو یو یې جدا ولیدل له

(c) ketabton.com: The Digital Library

هر يوه يې لومړی دا پوښتنه کوله، چې زموږ خبريال سره دې اړيکې څنګه دي که به يې ويل چې خوښ مې ندی نو نورو پوښتنو ته يې ادامه نه ورکوله؛ خو که به يې ځواب د ښو اړيکو ؤ له هغه به يې مالومات راټولول.

پلټنو وښوده، چې د هغې خبريال، د خپلې رسنۍ له قوته زښته زياته ناوړه ګټه پورته کړې، له هر چا يې کلنګ اخيستی هره عايداتي سرچينه او حکومتي اداره يې په دې خاطر ګواښلې او وېرولې وه، چې منفي راپور در پسې خپروم، که زما برخه رانه کړې.

رڼا ځينې ادارې داسې هم وموندلې، چې د هغوی د لاسته راوړنو د خبر خپرولو اوجوره ترې اخيستل شوې وه

ځينو خو رڼا ته د هغه د اخلاقي فساد خبره هم تر غوږو ور ورسوله ورته ويې ويل: ستاسې خبريال به د نظر اخيستو په بهانه له انجونو سره اړيکې ټينګولې، ويډيو يې بلاک ميل به يې تر سره کاؤ، او بيا به يې له دې لارې ګواښلې.

رڼا له خپلو پلټنو وروسته خورا ډېره خفه شوه په ځان په قهر شوه.

د خپل خبريال د شتمن کيدو، خودسريو او بې وجدانه کړنو سخته وځوروله، خپل ځان ته يې تو کړل ويې ويل:

اخ رڼا ستا په مشري کې داسې بې ضميره خبريالانو هم دنده تر سره کړې او ته يې په اړه خبره نه وې.

د ځان د لا ډاډه کولو لپاره ګمرک ته لاړه، هلته د ګمرک د مسؤلينو سره وغږېده، هلته يې يو وطن دوست مامور پيدا کړ له هغه يې د خپل خبريال د کړنو پوښتنه وکړه ځواب يې تر لاسه کړ: ستاسې خبريال له ګمرکه د مياشتني معاش په ډول پيسې اخلې.

رڼا : هغه له دې ځايه په کوم حق پيسې اخلي؟

مامور : دلته فراخه فساد روان دی، د راز د پټ ساتلو لپاره دوی اړ دي هغو کسانو ته پيسې ورکړي، چې له رازه يې پرده پورته کوي، ستاسې خبريال به د ګمرک رئيس ته راغی د اخطار په ډول به يې ورته ويل:

يا خو هره مياشت زما برخه راکوه اويا هم له فساده دې پرده پورته کولو راپورونو ته چمتو شه!.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه اړ ؤ هره میاشت ده ته پیسې ورکړي.
له دې مالوماتو راټولو وروسته رڼا ښاروالي ته لاړه؛ هلته هم ورته د حق سکوت او حق ظهور اجوره یاده شوه. ښاروال چې یو وطن دوسته انسان ؤ رڼا ته وویل:
زما له راتګه مخکې دلته بل ښاروال ؤ په فساد کې ښکیل وو، له هغه به یې په شوي فساد کې برخه غوښته او په دې به یې ګواښه، چې که ور یې نه کړي راپوروڼه به ورپسې خپاره کړي.
ښاروال رڼا ته نور هم تفصیل ورکړ، ورته ویې ویل:
ستاسې خبریال ستاسې سره د دندې په لومړیو کې یو زوړ بایسیکل درلوده اوس هره اونۍ یو موټر اخلي او بل بدلوي.
په رڼا کې د ځواب ورکولو جرئت نه ؤ، د ځان ملامتي له کبله یې خوله وچه، وچه کېده. یوازې د سر په خوځولو یې هغه ته د خبرو د دوام تشویق ورکاؤه. د خپل خبریال د هر جرم په اورېدو به یې شونډې له غاښو لاندې کولې او د خپلې بې غوري اوښکې به یې له سترګو څڅېدې.
د ښاروال له خبرو وروسته له خپله ځایه اوچته شوه، د مېز په سر د چایو پیاله یې ډکه پرېښوده، د تلو په اراده یې خپل د لاس دسکول راواخیست.
ښاروال ورته وویل:
خورې! ستاسې چای خو ډکه پیاله پاتې شو، لږ تم شه چای مو وڅښئ بیا لاړه شئ!.
رڼا : وروره! زه له اوږد مهاله د یوه نه ښښونکي جرم په ګناه مرتکبه یم، شاید ددې ګناه، چې زما بې غوري ده خدای ج مې ونه ښښي، ما څرنګه داسې یو لوی غل او خاین د خبریالي په پاکه جامه کې ساتلی ؤ؟ زه ولې د هغه له دې ناروا کړنو نه ومه خبره؟ بیا یې د ښاروال نه اړول شوی مخ بیرته ور واړاؤ هغه ته یې وویل:
ددې خوار ملت بیت المال دومره اسانه نه دی، چې د رڼا په مشري کې به یې یو څوک هضم کړي، زه نه پرېږدم، چې د خوار، یتیم او کونډې ګډه پانګه، چې بیت المال دی څوک رانه وخوري.
زه به خپل خبریال داسې برابر کړم، داسې سزا به ورکړم، چې د تریخوالي مزه به یې د مرګ تر وروستی سلګی هېره نه کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نوره په چټکي د ښاروال له دفتر ووته، په موټر کې کېناسته، ټليفون يې راواخيست د افغان رسنيز مرکز د فرا څانګې خپل خبريال ته يې زنګ وواهه.
د سلام له ويلو وروسته هغه خپله روږدې هنر پيل کړ، رڼا ته يې وويل:
اغلې رئيسې صيب! ستړې مشې، زه خبر شوم، چې فراه ته راغلې يې، نن زما مېلمنه يې پسه به درته حلال کړم.
رڼا : ميلمنه به دې شم؛ خو پسه په حلالو پيسو اخلې او که د کوم کمېشن لـه برکتـه دې پسه په ستوني چاړه تيره وې؟
هغه د تملق خندا وکړه، ځواب يې ورکړ: قدرمنې رئيسې صـيب! دا تـه څـه وايـې؟ ستاسې درناوی ماته تر هر څه ډېر ارزښت لري، حرامې له کومه کړم د خپل اولاد له خولې يې سپموم او تا ته پرې مېلمستيا کوم.
رڼا يې خبره ورپرې کړه، ورته يې کړه:
د پسونو د حلالو خبرې عادي خلک نـه کـوي، دا د سرمايـه دارو سـت وي، چـې ميلمنو ته يې له خولې وځي او تا ته چې موږ څومره معـاش درکـوو هغـه ددې نـه جوګه کېږي، چې ماته د مېلمستيا لپاره پرې پسه واخلې او د اولادونو دې هم وشي.
خبريال کټ کټ وخندل ويې ويل:
ماشومان خدای ج لري هغه يې روزي رسان دی، هيڅوک لـه لـوږې نـه دي مـړه شوي.
رڼا : کور دې ودان، زه د مېلمستياؤ لپاره نه يم راغلې، د خپلې بېغورې، جبران تـه راغلې يم د خپل ناغيرې له لاسه پر اوږو دې پيټي کمولو لپاره راغلـې وم، د خپـل وجدان له ملامتي د خلاصولو لپاره راغلې وم اوس بيرته کابل ته ځم، ډېر کارونه مې په مخکې دي، چې پرته له ځنډه يې بايد تر سره کړم.
خبريال : نو امر وکړئ! زه څه کولی شم؟
رڼا : ټليفون مې ددې لپاره درته وکړ، چې سبا دې د تيـارې ټيکـټ وکـړه، کابـل مرکزي دفتر ته له ځنډ پرته راشه.
خبريال: خير خو دی اغلې!؟
رڼا: هو خير دی؛ خو په دې خير کې د ولس خير نغښتی دی، نه زما او ستا.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د رڼا له خبرو سره د خبریال زړه ټکان پیل کړل، یوه وېره یې په زړه کې خپره شوه له ځان سر یې وویل:

لکه چې رڼا دې د خبریالي په رازونو پوه شوې ده، لکه چې نور دې دې غوړیو لـه دیگه لاس وخوت ، لکه چې نور دې د پیسو سره د لوبو وخت په ختمېدو شـو. زړه نازړه یې د سفر لپاره چمتو والی پیل کړ؛ خو بیا یې هم په بشپړ ډول سره د خپلـې وېرې په اړه باور نه راته، چې رڼا دې د هغه په رازو خبره وي، ځان ته یـې پـه دې تسلي ورکړه، چې شاید دا هسې زما واهمه وي.

((((((((((

حلیمې په کور کې د خپلې ستونزې د پایلې او د سرېښو په ډنډ کې د لوېـدو نـه د ژغونې سوچونه کول، لاره ترې ورکه وه د خپل فکر په نړۍ کې به یې کله یو غر په بل ا وکله بل غر په بل ویشته.

خو د ژغورنې لاره یې نشـوه مونـدلی؛ ځکـه یـوه خامـه پیغلـه وه د فکـر ځغلـونې لیدلوری یې دومره پیاوړی نه ؤ، چې د ځان د نجات لپاره یې پکـې د رڼـا څـرک لیدلی وای.

هغه د خپلو بدبختیو په خیالي ټالونو کې زنگېده، چې ټلیفون یې رڼا او بیا د مسنجر زنگ پرې راغی؛ حلیمې د سکرین په کتو سره ولیدل، چـې هغـه پخـوانی نـاولي انسان ورسره بیا اړیکه ټینگه کړې،دې چا سره چې دې حلیمې نیمه لوڅ انځورونـه وو.

حلیمې په ریږدېدلیو گوتو د ټلیفون شنه بټن کیکاگله ورته وویل شول:

نن راسره د حضوري چمن په یوه څنډه کې وگوره.

حلیمه: د څه لپاره؟

بختیار: غواړم څو خبرې درسره وکړم.

حلیمه: بېکاره انسانه ،ته له ما څه غواړې؟

بختیار : په ټلیفون کې خبرې نه کېږي یو ساعت وروسته له ماسره ووینه کنه ښه بـه درته نه وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د حلیمې پر تن د وېرې لړزه یو ځل بیا خپره شوه، د خپل عزت د ژغورلو لپاره یې له مجبوریته ورته د هو وویل.

بختیار یې په خبره د راتګ ډاډ تر لاسه کړ، بیا یې ورته خبره نوره هم وغځوله هغې ته یې وویل:

ګوره نجلۍ د تېر په څېر یوازې راشه، څوک درنه خبر نشي؛ ځکه چې بیا به د داسې څه سره مخ شې، چې جبران به یې درته ستونزمن وي.

حلیمې د سمه ده په ویلو، د ټلیفون اړیکه پرې کړه.

د تګ لپاره یې تیاری ونیو په یو ساعت کې د چمن حضوري هغه ځای ته ورسیده، چې ژمنه ترې اخیستل شوې وه.

یوه او بل لور ته یې په وارخطایي سره کتل، خو هغه کس چې مخکې یې ورسره لیدلي ؤ په نظر ورنه غی.

د سړک په یوه خواکې یې په یوه کس شک راغی، چې ددې په لور راروان ؤو، حلیمې هم د هغه لورته کتل، چې د بلې خوا نه یې یو سړی خوا کې ودرېده ورته ویې ویل:

کوم چاته خو به دې د راتلو نه وي ویلي؟ حلیمې مخ ورته راواړاؤ ویې کتل چې بختیار دی

حلیمه :ژر، ژر راته ووایه ته څه غواړې؟

بختیار: ولې دې بیړه ده، چیرې ځې؟

حلیمه: تېر ځل مې هم خپلوانو له تاسره لیدلې وم او بیا مې په ډېره ستونزه د هغوی نه ځان خلاص کړ، که دا ځل ولیدل شم نو ځان نه شم ژغورلی.

بختیار یې خبریالې رڼا ته ورته لښته او تنګی ځواني له ځیرو سترګو تېره کړه، بیا یې د هغې ځرځو سترګو ته د سوداګر په سترګه وکتل، مسکی شو ورته ویې ویل:

زما او ستا اړیکه د بیړې نه ده، راځه ځو هوټل ته، دلته د لارې سر دی خلک به پر ځان نه شکمنه ؤو.

حلیمه: ته ماته ولې هر ځل هوټل، هوټل یادوې، مطلب دې څه دی؟ روښانه خبره وکړه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

بختیار: مه وېرېږه! زه ستا تصویرونه نه خپروم؛ خو دا یې شرط دی، چې زما له خبرو به سرغړونه نه کوې.
زه چې څه درته وایم هغه به منې.
حلیمه: ګوره ته چې کوم خوبونه وینې دا هسې خیال دی،خـوب وینــې، د ځـان لپاره دې دروغجنه خوښي ده او هسې دې ځان خوشحاله کوې.
زه پوهېږم، چې که زما تصویرونه نشر کړې زما لپاره به تر مرګ سـخته وي، زه بـه د خپلو خلکو، ان د خپلې کورنۍ له نظره لوېږم، خو خدای ج به راسره وي، هغه ته به مې مخ تور نه وي ،زه ډاډه یم چې هغه به رانه خفه نه وي.
زما لپاره د خدای ج رضا د انسانانو له خوښي غوره ده.
ته چې کوم مردار فکر د هوس مړولو لپاره زما په وړاندې لرې او ما پـه دې تصـویر ډاروې؛ تر څو زه ستاسې ناولې غوښتنې ومنم دا ناشونې ده.
هسې دې ځان په عذابوې، هسې خواري کوې او هسې په زړه کې ګوړې ماتوې.
داسمه ده، چې زه ستاسې په لومه کې ګېره شوې یم، خو له دې فکرونو تېـر شـه، داسې څه وغواړئ، چې زما تر وسه پوره وي.
بختیار : سمه ده، زه به ستا خبره ومنم.
خو یو بل کار وکړه!
کوم کار؟
رڼا ته ووایه، چې هغه زما د قومندان زلمي کوم سپکاوی یې کـړی ؤو او د هغـه لـه لاسه یې د یو میلون په ارزښت کور له ګوتو باسلی ؤ نو بیرته دې جـبران کـړي یـو راپور دې خپور کړي چې زه تېروتې وم. قومندان زلمی پـه حقـه دی، مـا د ناسـم پوهاوي له کبله د هغه په حق کې تېری کړی.
حلیمې ورته لنډه مسکا وکړه، ورته ویې ویل:
ته بیا هم داسې غوښتنې کوې، چې هغه شونې نه دي، رڼا د حق د پلـوي لپـاره د خپلې مور، ورور او یوې خور څخه تېره شوه، حق تـه د رسـېدو لپـاره یـې خپلـه کورنۍ له لاسه ورکړه خو د حق پلوي یې پرینه ښوده. زه ډاډه یـم، چـې هغـه بـه خپل مرګ قبول کړي خو دا غوښتنه به ونه مني؛
بیا یې د بختیار سره سترګې مخامخ کړې ورته ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ددې کار لپاره، چې ته یې غواړې زه رڼا ته د ویلو لپاره چمتو نه یم؛ ځکه نه یې زما خور مني او نه د هغې مبارزه دومره کمزورې ده، چې له کبله به یې هغه د داسې وړو خبرو پروا وکړي.

بختیار : ښه نو هغې ته ستاسې د عزت له منځه تلل وړه خبره ده؟

حلیمه: نه زما عزت د هغې لپاره وړه خبره نده، له خپله ژونده هم ورته مهمه ده؛ خو له دې هم ورته خپله مبارزه مهمه ده بله داچې زه هم نه غواړم د هغې مبارزه د خپل عزت قرباني کوم.

بختیار : ښه نو بیا د خپلو انځورونو خپرېدو ته په تمه شه.

د حلیمې زړه په درزا شو، بختیار ته یې وویل:

د یوې پیغلې لپاره د هغې عزت ډېر مهم وي، ته دا ظلم له ماسره مه کوه، فکر وکړه زه دې هم یوه خور یم، یا دې لور یم او که دا هم نه منې داسې فکر وکړه، چې که ستاسې د خور او یا هم لور سره داسې یو څه څوک وکړي ته به څومره وځورېږې؟

ته ما نه درک کوې، چې په دا دریو ورځو کې په ما څه تېرېږي؟!او ایا زه پوښتی شم، چې ته موږ ته د کومې ګناه سزا راکوې؟

بختیار: لومړی خو زه د دا ډول خبرو سره هیڅ دلچسپي نه لرم، کومې چې ته کوې.

دوهم ته زما د کړنو دلیل غواړې کنه ،نو واوره ،ماته دنده سپارل شوې، چې ستا خور رڼا دومره وځوروم، چې له ژونده یې زړه ورتور کړم، غواړم په دې کار سره هغه وشرموم، د هغې شخصیت ورخراب کړم، د خلکو سره د هغې باور له منځه ویوسم، د هغې غږ، غږې خبرې په خوله کې ور وچې کړم.

حلیمه : ته غواړې چې رڼا وځوروې؟

بختیار: هو

حلیمه: ته زما انځورونه مه خپروه زه به داسې لاره درته وښیم، چې د هغې له کبله به رڼا سخته وځورېږي، ډېره به وکړېږي، ستا د وینا مطابق له ژونده به یې زړه تور شي.

بختیار: زما هم همداسې څه په کار دي، چې د رڼا د ځورېدو لامل شي، هغه لکه په اور کباب، کباب شي؛ ځکه چې له دې امله ماته شل زره ډالر انعام راکول کېږي،

(c) ketabton.com: The Digital Library

که دا کار ونه کړم دارقم مې د لاسه وځي نو ژر یې راته ووایه، هغه څه دې چې رښا پرې وځوریږي؟

حلیمې خپلې مظلومې سترګې د بختیار په لور ور پورته کړې، ورته ویې ویل:

کار درته وښیم؛ خو زما تصویرونه مه خپروه زما عزت د خپلې خور عزت وګڼه، له ماسره د یوه پښتون په ډول ژمنه وکړه.

بختیار: کار را ته وښیه که خوښ مې شو، زه ژمنه کوم، چې ستاسې تصویرونه نه خپروم او نه دومره دلچسپي ورسره لرم، زما د خپل رقم سره کار ده، قرضداره یم، راګیر شوی یم؟ ژر کار راته ښایه.

حلیمه: ما ووژنه، زهر راکړه زه به یې ستا په مخ کې وخورم.

په دې کار به دې خپل هدف په لاس راوړې، زما په وژنې به زما خور دومره وځوریږي، چې ستا په وینا له ژونده به یې زړه تور شي؛ ځکه هغې ته زه ډېره ګرانه یم، ماته د ژوند خطاب کوي، زما په وژلو به د هغې نه ژوند واخیستل شي.

بیا یې سوړ اسویلی وکیښ ښکته یې وکتل ویې ویل:

زه په مرګ نه خپه کېږم خون مې هم دربښلی؛ خو په دې شرط چې زما له مرګ وروسته به زما تصویرونه له منځه وړې.

هر څه به ډیلټ کوې.

بختیار : وړاندیز مې دې خوښ شو، دا کار به مې د قومندان هم ډېر خوښ شي، خو د زهرو وړاندیز مې دې خوښ نه شو.

حلیمه: ولې؟

بختیار: ولې ځواب به سبا تر لاسه کړې سبا دې یو ځای ته غواړم زما د زنګ په تمه شه.

په داسې حال کې، چې یوه او بل اړخ ته یې کتل بختیار صحنه ترک کړه او نور لاړه.

»»»»»»»»»»»»

(c) ketabton.com: The Digital Library

رښا هم ستړې ستومانه تر کابله راورسېده، مخکې له دې چې کـور تـه لاړه شي، لا رسميات نه وو ختم شوي، نېغه څارونوالي ته لاړه هلته يـې د خپـل خبريـال تـول اسناد او ثبت شوي غږونه څارنوالانو ته وسپارل، ورته ويې ويل:

دا کس زموږ د رسنيز دفتر او خبريالي نه ناوړه ګټه پورته کړې، په فساد کې ښکيل او لسګونه دوسې لري، زه يې سبا مکتوبي رالېږم او که رانه غی،حاضر نه شو، هيلـه ده د خپلو سرتېرو په وسيله يې د قانون منګولو ته وسپارئ او د ملت حق يې تر ستوني راوباسئ.

هغوی چې د رښا رښتينولي وليده يوه او بل ته يې وکتل، ويې ويل:

نړۍ خدای ج په څومره توپير پيدا کړې ده، موږ وګوره او دا مېرمن وګوره، زمـوږ بې مسؤليتي وګوره او د وطن دغه اصـلي مېرمنـې احسـاس وګـوره، هغـه مسـاوات غواړي، د بيت المال ژغورنه غواړي، سمون غواړي او موږ يو چې د پيسو په بـدل کې حق په ناحقه او ناحقه په حق بدلوو.

د ځانونو له ملامتيا وروسته يې رښا ته ډاډ ورکړ، هغې ته يې وويل:

اغلې رښا! موږ د ستاسې له احساسه ډېر خوښ شو، موږ ته مو هم د پند پـه ډول يـو الهام راکړ،له دې وروسته موږ هم درسره ژمنه کوو چې نور به دې وطن سره خيانت نه کوو ،رشوت به نه اخلو ،حق به حق دار ته سپارو ، تـه نـوره ډاډه اوسـه، چـې ستاسې نارامه زړه به ارامه او تورن کس به جلبوو.

رښا په مننې سره ترې رضايت وښوده.

بيا يې ترې خدای پاماني واخيسته

رښا د کور په لور رهي شوه کله هم چې د کور کوڅې ته داخله شوه د خپـل مـوتر مخکې يې يوه پياده روانه نجلۍ وليده. د خپلې خور حليمې ګمان يې پرې راغی، له انجلی نه په تېرېدو کې ورته متوجه شوه، ويې ليدل چې دغه انجلی پـه ريښـتيا حليمه ده په مخ يې لس ځايه اوښکې راځي او په بې وسه قدمونو د خپل کـور لاره لنډوي؛ خپل موټروان ته يې وويل:

وروره! بريک ونيسه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رڼا ژر له موتره راښکته شوه او مخامخ د حليمې په وړاندې ودرېده. هغې يې په ليدو سره هڅه وکړه، چې خپلې ناوسې اوښکې له هغې پټې کړي؛ خو ډېر ناوخته شـوی و؛ ځکه چې رڼا يې اوښکې لا دمخه ليدلې وې.

رڼا خپله خور په غېږ کې ونيوه ورته ويې ويل:

خور جانې! څه خبره ده؟ ولې دې په مخ لس ځايه اوښکې راځي، خيرت خو دی ؟

حليمه : هو خورې! خيرت دی، هسې مې مور، خور او کوچنی ورور رایاد شو، تـه هم رانه مسافره وې بس چيتې مې زړه راډک شو.

رڼا يو ځل بيا خپله خور په غېږ کې ونيوه په يوه او بل اړخ مخ يې ښکل کـړه ورتـه ويې ويل

خور دې درنه ځار شي ،دادی زه بيرته راغلم ،ته مه خپه کيږه ،ځه چې ځو کورتـه لا يې دوه قدمه نه ؤ اخيستې رڼا دې خپلې خور حليمې په اوږه لاس کيښـود ورتـه يې ويل :خورجانې! کومه بله خبر خو به نه وي له ماخو څه نه پټوې کنه؟

حليمه: نه خورجانې! له تا به څه پټ کړم، بله هيڅ خبره نشته.

رڼا موټر وان ته وويل:

وروره! ته لاړه شه زه او خور مې نور پياده ځو دادی کور هـم دوه ګامـه کـې دی، موتروان يې رخصت کړ.

رڼا او حليمه دواړه يو بل ته د لاس پنجې ورکړې او په قدم، قدم تر کوره ورسېدې.

رڼا خورا ستړې وه، له ډوډۍ، چای او لمانځه ورسته نوره تم نه شوه، د خوب بستر ته لاړه په بستر کې اوږده وغځېده. د حليمې خواشيني حالت انديښـمنه کړه،ځکـه چې حليمه يې احساس کړه چې دې کوم ژور خفګان لاندې ده ،دې ډوډۍ خوړلو په وخت کې يې له دې سره يې دوه ګولې وکړې نوره له دسـتر خوانـه جګـه شـوه ويلې يې زه مړه يم.

رڼا په چورتونو کې ډوبه شوه دې ځان سره په خبرو کې شوه ،حليمـه ولـې دومـره خفه ده؟ د هغې له مسکا ډکه څېره ولې داسې مړاوې شوې؟ د هغې له خـولې هغـه خندا، چې کړسا به يې تر دريم کوره رسېده ولې خپګ شوې؟ نن يـې دوه ګـولې ډوډۍ هم راسره ونه خوړه، څېرې يې د يوه ژور خپګان ښکارندوي کوله حتما څه

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبره؛ خو ده رڼا په دې سوچونو کې وه، چې حليمه يې کوټې ته راغله، د رڼا په خواکې کېناسته، هغې ته يې وويل:

خورې! ډېره ستړې راته ښکارې، زه به دې چاپي کړم، د هغې په غځېدلو پښو يې د کېکاګلو پيل وکړ، بيا يې د رڼا لاس په لاس کې را واخيست، د خپل لاس سره غبرګ يې په سينې پورې ونيو، رڼا ته يې وويل:

زما غيرتي خورې! زما همت ناکې خورې! زما ژونده.

رڼا : څه خبره ده، چې نن دې زما تعريفونه پيل کړي، پام دې وي، چې کوم فرمايش رانه کړې او بيا دې د هغه ورور شاپور سرينده راته ونه غږوې.

حليمه : خورې! زموږ مور، خور او وړوکی ورور مړه شول، بس زه او ته پاتې شو.

رڼا : بس همدا مو تقدير ؤ، همدا به راته ليکل شوي ؤ اوس دې تا خدای ج راته لري.

حليمې په ژړغوني اواز په داسې حال کې، چې سترګې يې لمدې وې رڼا ته وويل:

شايد له دې بدې ورځې هم راباندې راشي،خو هيله لرم چې خپل د فولادو په څير همت مات نه کړې، خپله مبارزه پرېنه ږدي، تل د حق پلوي وکړي.

رڼا يې خبره ورپرې کړه، په ځير ځير يې د هغې څېرې ته وکتل خپل لاس يې د هغې په خوله ورکېښود په لوړ اواز يې هغې ته وويل:

خوري! هيله کوم، نورې داسې خبرې مه راته کوه زړه مې د پاڼې په څېر رپېږي، موږ ډېرغمونه زغمل له نورو غمو مو د خدای ج وساتي.

خورې! ته ولې داسې خبرې کوې؟ زما ژونده ولې مې زړه له سينې باسي؟

ته ولې داسې وايې څه پېښه شوې؟ خير دی داسې څه دي، چې زه ترې خبره نه يم.

حليمه: خورې که زه د خوا کې نه وم وارخطا نشی، هيڅ وخت خپل همت ونه بايلې، اونه ژاړې

پام دې وي، چې اوښکې د څوک ونه ويني؛ ځکه چې اوښکې د کمزورې مانا وي خپل ځان نورو ته کمزوری ونه ښې او شاپور د تا لپاره يو غوره ټاکنه بولم، د هغه په اړه بيا، بيا فکر کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رڼا : خورې! مه مې زړه چاودې کوه ؟ولې مې ليونی کوې؟ ايا ډاکتر خو درته د کومې خطرناکې ناروغي نه دي ويلي؟
حليمه مسکی شوه، ورته ويې ويل:
خورې! هيڅ هم ندي شوي، اوس مې ناروغي هم ښه ده، بس هسې مې ستاسې زغم مالوماوه؛ دا مې مالوموله، چې زه درباندې څومره گرانه يم.
رڼا خپله خور له غوږه ونيوله ورته ويې ويل:
شوخکې! زما زړه خو دې له خولې وکيښ، داسې خبرې څوک کوي؟ ته خو زما نفس يې، له تا پرته په دې نړۍ کې زما څوک دي؟
که ته مې په خوا کې نه وې زه خو مړه کېږم، اوس خو ستا په همت ژوند مخته بيايم کنه هر څه رانه پاتې دي.
ددوی خبرې نورې ډېرې اوږدې نه شوې ځکه چې دې شپې ناوخته شوی ؤ رڼا حليمې ته د لمانځه سپارښتنه وکړه ورته ويې ويل لمونځ وکړه بيا ويده شه خو له خوب مخکې دې درود شريف هير نشي حليمه لاړه او سم دستي
رڼا خپل ټليفون راواخيست، شاپورته يې زنګ وکړ.
هغه ته يې وويل:
شاپوره!
ته خو د خپلې کابينې پوښتنه هم نه کوې، نه وايې چې چيرته تللې وې؟ د څه لپاره تللې وې، کله لاړې او کله راغلې؟
شاپور ورته لنډه مسکا وکړه، بيا يې ويل:
ته خو خپله رئيسه يې! زه څه کاره يم، چې له تا وپوښتم، هغه ورځ مې په ياد ده، چې راته ودې ويل:
زه ريسه يم ،دې چا مشورو ته مې اړتيا نشته نه د چا سپارښتنو ته اړتيا نه لرم.
رڼا : ښه نورې ټوکې پرېږدو، د يوې جدي خبرې لپاره مې درته ټليفون وکړ.
شاپور: خير خو دی؟ مهرباني وکړه!
رڼا: حليمه راته سمه نه ښکاري، چې له فراه نه راغلم په کوڅه کې راتېرېدم، دا هم کورته را روانه وه په لاره کې مې وليده، چې ژړل يې پر مخ يې سل ځايه اوښکې

(c) ketabton.com: The Digital Library

راتلې. اوس مې خوا کې کېناسته، داسې خبرې يې راته کولې، چې زړه يې له سينې ښکه. ماته يې ويل، چې که زه مړه شم ته به نه خفه کېږې.

حيرانه يم، چې په دې نجلۍ څه شوي؟

شاپور : ستاسې تشويش بې ځايه نه دی؛ زه خبر نه يم، چې په هغې څه شوي خو ډاډه يم، چې هغه د کومې داسې ستونزې سره مخ ده، چې د ويلو جرئت يې نه لري؛ خو ته مه خفه کېږه، زه سر له سبا هغه څارم. زما دوه کسان به ورپسې لکه د سيوري په شان وي، زه خپله هم هغه له سترګو نه خالي کوم؛ تر څو مو چې د هغې د ستونزې سر نه وي پيداکړی زما د څار لاندې به وي.

رڼا : حليمه دې هسې هم خور ده، د هغې ساتنه ستا فرض ده.

زه هم د لومړي ځل لپاره درته سوال کوم، چې په هغې پام وکړه، ويې څاره او په دې کار به دې ډېره احسان منده يم.

حليمه سره ددې، چې په ستونزه کې ده اوس يې هم ستا غم خوړ، ماته په عبثياتو لګيا وه.

شاپور : څه يې ويل؟

رڼا ورته وخندل، بيايې ويل:

ته يې څه کوې؟ اړتيا نشته، چې درته ويې وايم.

شاپور : چې حليمه خور مې دومره په غم کې ده بيا خو زه خپله د هغې نه ساتنه کوم.

په دې وخت کې حليمه هم اطاق ته راننه وته، رڼا شاپور ته وويل:

ښه ځه! ښه شپه بيا خبرې کوو.

شاپور ټليفون پرې کړ، ټليفون يې له غوږ راښکته کړ، له زنې سره يې ونيو، په يوه ژور سوچ کې لاړ، له ځان سره يې وويل:

حليمه حتماً د هغه کس له خوا د کومې ستونزې سره مخ شوې؛ په کوم دام کې يې راګيره کړې. خپل کسان يې راوغوښتل،له جيبه يې د حليمې تصوير راوکيښ ورته ويې ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

دغه جلی وځارئ کور یې درته ښیم سهار وختي به یې کور ته ځان رسوئ، کله چې له کوره دغه نجلۍ راوځي هر چیرې، چې ځي تعقیب یې کړئ، زه هم تاسې پسې یم که، کومه ستونزه پیدا شوه ما په جریان کې اچوئ.

هغوی ښه صیب! وویل:

نور د شپې ناوخته شوی وو، ټول ویده شول.

سبا سهار رڼا د دفتر په لور وخوځېده او د شاپور کسان هم د رڼا د کور خوا او شاه په دنده شول.

رڼا په خپل دفتر کې کېناسته، د فراه ژورنالست یې دروازه وټکوله. هغه راننه وت، رڼا څوکۍ ته ګوته ونېوه.هغه ته یې د ناستې وویل:

- **کېنه!**
- **اغلې رئیسې صیب! زه دې اندېښمن کړی یم، سهار مې هوټل کې چای هم ونه څکه؛ ځکه چې ستا خبرو او وینا له اوریدو مخکې ډیر نارامه یم ژر یې راته ووایه چې څه خبره ده وروسته به زه دلته چای وڅکم.**

رڼا : مور پښتانه یو، زما دفتر به خامخا تاته چای چمتو کوي، چې ته یې وخورې، کنه ته د دې ځای د چایو څکلو لیاقت هم نه لري؛ خو بیا به هم اشپز درته چای راوړي خو که زما له خبرو وروسته دې ورته اشتها پیدا شي.

خبریال : هیله کوم ژر یې راته ووایه، څه خبره ده؟ کومه ګناه مې کړې، چې زه پرې داسې ځورېږم، زما ستونزه څه ده؟

رڼا : ته څه فکر کوې، چې د رڼا په شتون کې به ته داسې خپل سري وکړې؟ د افغان رسنیز مرکز له ځواکمنې لوګو به د ځان په ګټه کار واخلې؟ خلک به پرې وویروې؟ د بیت المال سره به پرې خیانت وکړې، د خبریال په نامې به لوبې وکړې، تجارت به پرې پیل کړې؟

او رڼا به د په دې جنایتونو پرده واچوي، او هو زه خو ستا دې ناولې مفکورې ته دومره احساساتي کېږم غواړم په خپله درته داسې سزا درکړم،داسې سزا چې بیا دې په ژوند کې هم داسې ناسمې مفکورې ته په ذهن کې ځای ور نه کړې،خو ارمان چې قانوني محدودیت نه وای.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رڼا له مرګه دې لکه چې اوريدلي وو، خو ډاډه اوسه !رڼا ژوندی ده او هغه به د سيوري په ډول درپسې وي، تر هغې به وي، چې تر څو دې له ګېډې د کونډې او يتيم حق له ستوني راونه باسي.

رڼا له خپله روک نه يو مکتوب راوکېښ خبريال ته يې ونيو، ورته ويې ويل:

لاړ شه، څارنوالي کې خپل ځان بې ګناه ثابت کړه، څارنوالي درته منتظره ده. هغه په لړزېدليو لاسو مکتوب واخيست.

او له دفتره دې وتو لپاره يې څوګامونه واخيستل رڼا ورپسې غږ کړ: صبر وکړه چای مې درته راغوښتی دی.

خبريال وويل: اشتها نه لرم.

له وتو سره سم د څارنوالي سرتېري هم پسې را ورسېدل او زولنې تړلی يې له ځان سره بېوست.

هغوی شواهدو ته په کتو سره خبريال په اوه کاله بند او دولس لکه افغانۍ نغدي جريمې دوسيه ورته جوړه او بيا محکمې ته په لېږد سره په همدغه سزا محکوم شو.

))))))))))))))))

حليمه لمرغوګي ته په دې تمه ناسته وه، چې کله به د پېغلو دې عزت سوداګر بختيار زنګ وهي دا به غواړي، او دې وژلو پرېکړه به يې کوي. هغې همدا سوچ کاوه، چې ټليفون ورته راغی هماغه وحشي ځناور ؤ، چا چې خامه پېغله په خپل داسې دام کې راګېره کړې وه، چې دې هر څه منلو ته چمتو وه.

حليمې ته يې وويل:

زه درته منتظر يم د څرخي پله زندان نه مخکې د سرک په سر درته ولاړ يم، څه خبرې بايد وکړو.

حليمه پوهېده، چې هغه د وژلو لپاره غواړي، خبرې کول يې هسې بهانې دي، له ځان سره يې وويل:

د هغه په زهرو راکولو زړه نه يخېږي غواړي په سره توره مې ووژني او وينې مې په رڼا وګوري،خور مې په زړه ټپي کړي هغې ته روحي شکنجه ورکړي، هغې احساس کوله، چې نوره واپس زما راتګ يې ناممکن دی، خو د حيا او عزت خبره يې وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه ته یې د سمه ده په ځواب ویلو ټلیفون پرې کړ، دوه رکعته لمونځ یې وکړ او بیا له کوره ووته.

د شاپور کسانو له وتو سره وپېژنده او د هغې په تعقیب کې شول، هغوی شاپور ته هم زنګ وکړ، ورته ویې ویل:

ستاسې راکړل شوی هدف راووت، په یوه نامالوم لور روانه ده؛ خو زموږ له سترګو لاندې ده

ــــ هغه اوس چیرې دی؟

ـــــ اوس ټکسي کې سپره شوه.

شاپور: بې غوري ونه کړئ سترګې هم ونه رپوئ؛ ځکه چې هغه به درنه بې درکه شي او که هغه له کوم ګواښ سره مخ کېده نو تاسې ورته سپر شئ لومړی مرمی په خپل ځان ومنئ، کنه ستاسې زیمه واري به ماته د منلو وړ نه وي.

زه هم در روان یم څو شېبو کې به در ورسېږم

)))))))))))

بختیار په خپله تمانچه کې مرمی تېره کړه، په موټر سایکل تیار سپور ناست ؤ غوښتل یې د حلیمې په لیدو په هغې باندې ګولی وچلوي او وتښتي د هغې په وژلو اجوره واخلي او خپل پوروونه پرې خلاص کړي ځکه یې راتګ ته بې صبرانه منتظر ؤ له لږ ځنډ وروسته شاپور خپلو کسانو ته ټلیفون وکړ ورته ویې وویل:

چیرې یاست؟ ایا دې ځار لاندې کس خو به مو له نظره نه وي خالي کړی؟

هغوی ځواب وکړ: رئیس صیب! همدا شېبه زموږ مخکې مانع راغله موږ ودریدو ،ټکسي رانه مخکې لاړه هغه په قهرجنه لهجه ورته وویل:

دا راته ونه وایې، چې هدف رانه ورکه شوه. دوی په غلي اندازه ځواب ورکړ: ټکسي زموږ له سترګو پنا شوه.

شاپور : اه، بې کفایته انسانانو ماسره همدا وېره وه، چې تاسې به دا دنده په سمه توګه سرته ونه رسوئ، اوس دا راته ووایی، چې ټکسي په کوم لور روانه وه هغه په لنډو ځواب ورکړ

د پلچرخي په لین!

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاپور خپل موټر د څرخي پل په لور لکه برېښنګۍ والوزاوه؛ خو ډېره ناوخته شوې وه هغه له لنډ مزل وروسته د سړک په غاړه ډله خلک ولیدل، چې د یـو سـخت ټپــي انسان په په خوا ګرد راتاؤ دي، شاپور خپل موټر ورته ودراوه تر څو ځان پوه کـړي چې دلته څه خبره ده خلکو ته په ورنږدې کېدو سره د خلکو شور ماشور ته غوږ شو؛ ځینې وایي ژر کوئ روغتون ته یې یوسئ او ځینې بیا وایــي مـړه شـوې، ساه نـه اخلي. په دې وخت کې شاپور هم د خلکو خواته ورسېده ویې کتل د چنار ځواني برغنډ پرته ده په وینو لته پته ده، سپین کالي یې سوري، سوري دي وینو یې لکـه ګلاب پر جامو رنګونه غوړولي، پټې سترګې لکه سترې خوبوړی، چې ژور ویده وي بڼورې سترګې یې، پټې نیولې پرته ده. پـه داسـې حـال کـې یـې شـاپور مخکـې ودرېده، چې د هغې د کیچه مار په څېر تاو راتاو ویښتانو یې مخ پټ کړی ؤ، شاپور یې له مخ ویښتان لرې کړل ویې لیدل، چې حلیمه خور یې لکه بې خاونده مـال د سړک غاړې په تیږو او خاورو کې نیم ژواندې ساه ګاږي .
په بېړه یې نبض ونیو، حرکت یې درلوده غبږ یې ترې تاو کړه موټر ته یې جګه کـړه کله، چې په جلب کېناسته نو تر هغو یې خپل کسان هم راورسـېدل خلکـو وویـل: دلته یو موټر سایکل وال وویشته؛ په دغه لاره لاړ.
شاپور خپلو ملګرو ته وویل: کس پیدا کړئ او بیا راشئ کنه یو مې هم نه یاست په کار؛ ستاسې د دې بې غوري له امله اوس د خپلې خور د بې سرنویشته حالاتو شاهد یم، موټر ته یې پونده ورکړه لنډ مهال وروسته یې
حلیمه روغتون ته ورسوله عملیاتخانې ته یې ننه باسله.
شاپور د عملیات خونې خواته ورته منتظر شو، له ځان سره یې وویل:
زه باید رڼا ته خبر ورکړم؛ ټلیفون یې راوباسه خو مخکې له دې، چې رڼـا تـه زنـګ ووهي د ټلیفون پر سکرین یې د خپلو کسانو زنګ ولید، ژر یې پورته کړ لـه هغـوی یې واوریدل کس مو ګیر کړ لږ وړاندې له موټر سـایکل لویـدلی ؤ، ټپـي ده خپـل موټر ته مو راواچاؤ سمې خبرې نشي کولی نو اوس ستاسې هـدایات غـواړو مخکـې څه وکړو.
شاپور : پولسو خو نه یی لیدلي
هغوی وویل: نه هیچا نه یو لیدلي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاپور : کوم روغتون ته یې ونه گرځوئ، نیغ په نېغه یې زما کورته یوسئ په خاص خونه کې یې واچوی او ډاکتر شریف زما ملگری دی هغه ورته راولئ ټپونه دې وگنډي او داهم ورته ووایه، چې درملنه یې پټه وساتي.

هغوی ښه صیب! وویل.

له دې وروسته شاپور رڼا ته زنگ وکړ، ورته ویې ویل:

رئیسې صیب! غواړم یو څه درته ووایم؛ خو هیله ده چې ارامه واوسې، د کومې وارخطایي خبره نده.

رڼا: شاپوره څه شوي؟ د خدای ج لحاظ وکړه ژر یې ووایه، حلیمه څنگه ده؟ په هغې خو څه ندي شوي؟

شاپور چې د رڼا وارخطایي ولیده نو غلی شو نه پوهېده څه ووایي، په دې وخت کې رڼا غږ پرې وکړ: شاپوره! ولې غلی شوې پام دې وي، چې د حلیمې په اړه مې د کوم بد خبر نه خبره نه کړې؛ لا له اوسه مې زړه په درېدو دی.

شاپور پوه شو، چې رڼا باید ډاډه کړي، هغې ته یې وویل:

د کوم تشویش وړخبره نده، هسې حلیمه لږ خوږ شوې، افغان روغتون ته راشه خو پام مو وي، چې کومه بېړه ونه کړې؛ ځکه د اندېښنې وړ خبره نده، روغتیا یې د هیڅ تشویش وړ نده.

هغې ددې خبرې په اورېدو سره لکه پړک ځان تر موټره ورساؤ، لنډ مهال وروسته د شاپور په خواکې ودرېده، هغه یې له گریوانه ونیو ورته ویې ویل:

ژر راته ووایه په حلیمې څه شوي؟

اوس چیرې ده؟

هغه یې له خپل گریوانه لاسونه خلاص کړل ورته ویې ویل:

د هغې د ټپي کېدو په لامل خو تر اوسه زه هم نه پوهېږم، هغه اوس په عملیات خونه کې ده، خو ډېر ژر به پوه شو، چې هغه ولې ټپي شوې.

رڼا : نو څرنگه به پوه شو؟

هغه کس مې نیولی، چې حلیمه یې ویشتلې.

رڼا : د پولسو په توقیف کې دی؟

شاپور: نه هغه زما په توقیف کې دی، په هغه پولس نه دي خبر.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس دعا کوه، چې حليمه خور مې ښه شي نور به خداى ج خير کړي. دوى خبرې کولې، چې يو ډاکتر راووت وارخطا وارخطا يوه او بل لورتـه گـوري دوى ورمخـې شول، ورته ويې ويل: مورې د تيپي ناروغ خپلوان يو هغه څنگه ده ډاکتر ځواب ورکړ د ناروغ عمليات وخت غواړي ستاسې ناروغ په سر مرمى خوړلې شـايد دوه سـاعته نور ونيسي د هغې دوينې کمبوت سره مخ يو منفي بې وينه يې پـه کـار ده تاسـې د وينې بانک ته لاړ شئ وينه وگورې نور خپلوان هم راوغواړې کنـه د نـاروغ حالـت ساعت په ساعت خرابيږي رڼا د وينې بانک په طرف منډه کړه خو شاپور لـه شـا غـږ پسې وکړ مه وارخطا کيږه زما وينه منفي بې ده هغه ورسره سـمون خـوري زه همـدا اوس وينه ورکوم

رڼا په هيله مندو سترگو ورته وکتل شاپور ته يې ووېل:

- **ته رېښتيا وايې؟**
- **په دې وخت کې هم دروغ ويل کيږي؟**

رڼا يې خبره پرې کړه، ورته ويې ويل:

تاسې په رېښتيا ښه انسان ياست، حليمه خو ملامته نه وه چې تل به يـې سـتا پلـوي کوله.

- **راځه چې وينه ورکړو اوس ددې خبرو وخت نه دى شـاپور ۱۰۰۰اسي سي وينه ورکړه له بستره راپورته شو په داسې حال کې چې په خپل لاس باندې يې مالوچ نيولي وو، رڼا ته يې مخ وروااړاؤ ورته ويې ويل:**
- **زه ځم کور ته هغه کس به يې اوس زمـوږ کـور تـه رسـولى وي غـواړم د حليمې خور د تيپي کېدو په راز ځان پوه کړم؛ خو پـام چـې د هغـه پـه نيولو چې ما توقيف کړى چاته ته دې له خولې څه ونه وځي.**
- **سمه ده زه څه نه وايم؛ خو څومره چې ژر کيږي ځان تر هغه کس ورسوه.**

شاپور يې د خبرې په اورېدو حرکت وکړ، څو گامه يې لا نه ؤ اخستي، چې له شـاه يې د رڼا غږ واورېد، ورته ويې ووېل:

د څو لحظو لپاره زه هم درسره ځم، غواړم دا کس په خپله ووينـم، چـې د کـومې کينې له مخې يې له موږ سره دومره لويه مقابله پيل کړه.

- **حليمه چاته پربږدې؟**

(c) ketabton.com: The Digital Library

د رڼا په سترګو کې اوښکې راغلې، بيا يې وويل: زما خو له دې ځايه زړه نه کېږي، خو اړه يم يو ځل زما د خور د وينو تږی په خپلو سترګو وګورم.

- سمه ده راځه، هغه د څو لحظو لپاره ګورو بيا بيرته ژر راځو، هسې هـم د حليمې عمليات وخت نيسي.

دوی حرکت وکړ، د شاپور او رڼا د تګ څو لحظې نه وې تېرې شوې، چـې د هغـه کس خواکې هغه ته مخامخ ودرېدل شاپور چې هغه وليده نو ويې پېژانـده هماغـه کس ؤ، چې د حليمې سره يې د شاه دوشمشېره ولي په خوا کې ليدلی ؤو، د هغه د تېپي حالت پروا يې ونه کړه، نېغ په نېغه يې د هغه ګريوان ته لاس ور وغځاؤه، ورته ويې ويل:

ته پوهېږې، چې دلته مې د صحرايي محکمې لپاره راوستلی يې، د قاضي له حکمه پرته داسې سزا درکووم، چې خپل مرګ په سوال رانه وغواړې، دلته دې هيڅـوک هم له مانه نشي خلاصولی، قسم کوم چې غوښې دې په امبور شکووم، ووايه چې زما خور دې ولې وويشتله؟ هغې څه ګناه کړې وه؟

کس وويل:

زه ډېر ګنګس يم ځکه چې سخته ظربه مې خوړلې، خو په خپلو کړو پښـيمانه يـم، حليمه يوه شهيده ده، د هغې له ويشتو وروسته، چې لږ مخکې لاړم ،پښو او لاسـو مې کار پرېښود موټر سايکل مې له کنټروله ووت سر مې په ځمکه ولګېده.

اوس هم د هغې د وژنې چغې زما په ذهن کې انګازې کوي، هغـه مـې ارام تـه نـه پرېږدي. هغه سلګو واخيست او بيا بې هوښه شو.

رڼا، شاپور ته وويل:

زه ځم کور ته، بيا په بيړه روغتون ته ځان رسوم، حليمه به خدای ج خـبر پـه څـه حال وي.

- په کور کې څه کوې دا وخت د کور د تلو دی؟ مستقيماً روغتـون تـه لاړه شه، دغه کس چې په خود کې راشي، نو د مالوماتو اخيستو نه وروسته زه هم درځم.

- د روغتون پيسې را اخلم.

- اړتيا نه شته، چې له کوره يې راوړې، ما سره پيسې شته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- **نه زه ځم، ته خو مو تر قیامته زیمه وار نه یې؛ زه پیسې راوړم بیرته ژر راځم.**
- **هیله کوم دا نانډرۍ له ما سره مه کوه، ژر روغتون ته لاړه شه زما او ستا پسې یو دي، که ته یې یو نه بولې بیا به یې راکړې.**
- **تېر قرضونه دې هم لا پاتې دي، زه لاړم خو چې له دې ځایه خلاص شې ژر روغتون ته راشه، زه ستا په شتون کې ډېر ډاډ احساسوم.**

رڼا ووته د هغې له وتو سره سم بختیار په هوش راغی شاپور لکه وړی چې دسترخوان ته منتظر وي د هغه خبرو ته په تمه ؤو د هغه په هوښ راتلو سره یې په زوره له خولې چیغه ووته ژر راته ووایه: حلیمه دې ولې ووشتله؟

- **ماته دنده راکړل شوې وه چې رڼا او د رڼا کورنۍ بې عزته کړم عفت یې لوټ کړم د کورنۍ غړي یې ووژنم، تر څو رڼا پرې وځوربږي، غرور یې مات شي او له هغې غچ واخیستل شي.**

دې شاپور غوصه په چپو شوه دې بختیار ګنډل شوي ټپي ورون ته یې پام شو، دې ورون په ټپ کې یې یې ګوتې ننه باسلې زور یې کړ کوکونه یې وشکیدل ورته ویې ویل:

ایا زما د خور عزت دې لوټ کړ، دې هغې حیا د واخیسته بختیار چغې کړې شاپور ته یې وویل:

نه، مادې هغې حیا نده لوټ کړې، هغه په خپله حیاډېره مینه وه مرګ یې قبول کړ مرمیو ته یې ځان چمتو کړ خو زما غوښتنې یې ونه منلې !

شاپور یې په خبره شین سور شو یو ځل بیا یې د هغه ګریوان ته لاس ورواچاؤ ورته یې ویل:

ژر ووایه په کوم دام کې دې راګیره کړې وه چې هغه د مرګ ته وغوښته او زموږ له خبرولو پرته درغله

هغه وویل:

دې تصویرونو له خپرولو ډاریده مابه چې څه ورته ویل هغې به منل .

شاپور یې یو ځل بیا په دوهم لاس د ورون ټپ په غښتلو منګولو کې چنګاؤ کړ هغه چیغه کړه زیړ زبېښلی شو شاپورته یې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

اخخخخخ مړ دې کړم هيله کوم، نور يې مه زور کوئ ټپ مې دومره درد کوي نيږدې دی چې بې هوښه شم، ما خوشې کړه، هغه په چيچلو غاښو ځواب ورکړ ورته ويې ويل:

تر هغو به دې چيغې باسم چې حقيقت دې راته نه وي ويلی

هغه په زگيروي ډوله اواز په خبرو پيل وکړ،ويې ويل : ما له هغې نيمه لوڅ تصويرونه هغه مهال واخيستل چې د سي ټي سکين معاينې لپاره يې جامې بدلولې بيا مې هغه انځورونه هغې ته دې فسبوک دې لارې ورواستول هغه مې وگواښله څو ځلې مې راوغوښته چې خپلې غوښتنې پرې عملي کړم خو هغې مې يوه خبره هم ونه منله يوازنی لاره چې هغې وټاکله هغه دې هغې وژل ؤ، زه هم اړ شوم چې بلاخره هغه مړه کړم ځکه چې ماته د هغې دې مرگ لپاره پيسې راکړل شوې وې ما هماغسې وکړل، د وژلولپاره مې راوبلله هغه مې وويشته ، له تيښتې وروسته زه شل شوم موټر سايکل رانه بې واکه شو او سر مې په سړک ولگيده بيا ستاسې کسان راغلل ماويل چې خواخوږی راسر کوي روغتون ته مې وړې خو خبر نه وم چې تاته مې سپاري

شاپور بيا د هغه په ټپ کې خپلې گوتې ننه باسلې زور يې ورکړ دهغه پاتې ټکونه يې وشکول د هغه چغو کوټه په سر واخيسته بيا يې په خوا کې مالگه راوخيسته د هغه په دې لوی ټپ يې ودوړوله، د هغه چيغې نورې هم لوړې شوې په خوله يې بالښت ورکيښود د بالښت لاندې هغه د خپلو دردونو له امله لکه نينه ترکيده، ښه ساعت يې د هغه اواز خپ کړی ؤ نور هغه دې درد له لاسه بې هوښه شو

بالښت يې ترې لرې کړ اوبه يې پرې واچولې بيرته په هوښ راغی، ورته ويې ويل:

دعا کوه چې په حليمه څه ونه شي، کنه داسې سزاگانې به درکړم چې خپله زاری وکړي او مرگ د خيرات په ډول رانه وغواړي

شاپور نور د بختيار له بندخونې ووت، خپلو کسانو ته يې وويل:

ډاکتر راوغواړئ ټپ يې بيرته ورته وگنډئ او کلکه ساتنه يې وکړئ کمه تېروتنه هم نه منم

شاپور نور د روغتون په لور د موټر گير بدل کړ، په لاره کې يې رڼا ته زنگ وواهه ورته ويې ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته روغتون ته رسیدلې یې هغې ځواب ورکړ نه !
ولې؟
د صندق کیلي رانه بې درکه ده
شاپور: اغلې رڼاد خدای ج لحاظ وکړه دا بې مانا کارونه پریږده زه دې روغتون په لاره یم ژر راشه، چې د حلیمې غم ډېردروند دی، یوازې یې نه شم زغملی که ته راسره یې نو لږ به راباندې بوج کم شي
هغې وویل: دادی راغلم خو د خور حالت به څرنګه وي؟
شاپور: چې ورسیږم احوال درکوم خو ته هم ځنډ مه کوه
رڼا: زه درځم ډېره ژر به درشم
شاپور د عملیات خونې ته لا سم نه و رسیدلی چې د عملیات خونې دروازې خلاصې شوې ګرځنده بستر ترې راووت، د حلیمې په ښکلي مخ سپینه تیکه پرته وه ،نرسان وارخطا، ښکارېدل هغوی نارې پیل کړې د حلیمې پیوازان چیرې دي؟
شاپور یې د غږونو سره زړه په درزا شو اوچت قدمونه یې واخیستل د هغې په لوري یې ورمنډې کړې غږ یې پرې وکړه ورته ویې ویل:
ناروغ زموږ دی خیر خو دی نرسان چپ پاتې شول د شاپور د رنګ زیړوالي دوی هم زبون وهي کړل شاپور د بستر خوا کې ودریده په هر یوه نرس کې یې جلا جلا سترګې نیولې ،ورته ویل یې څوک شته چې ماته څه ووایي ؟
دحلیمې وضعیت خو ښه دي کنه؟
په دې وخت کې ماسک لرونکی ډاکتر د عملیات له خونې راووت شاپور ور منډې کړې ورته ویې ویل:
ډاکتر صیب! دوی ولې څه نه وایې ؟
خورخو مې ښه ده کنه ؟
ــ موږ خپله تپوله هڅه وکړه، خو ژوند د خدای ج په لاس کې دی موږ بې وسه شو ستاسې خور نوره په دې نړۍ کې نشته، هغې په سر کې مرمی خوړلې وې مغز یې شیندلي ؤ، ژغورل یې ناممکن ؤ
شاپور په سر تاؤ شو پر ځمکه کیناست ، لږ یې چې حالت ښه شو بیرته ودرېده، د حلیمې له مخه یې سپینه تیکه لرې کړه ،حلیمه یې ولیده تکې تورې پټې سترګې

(c) ketabton.com: The Digital Library

لکه په خوب ويده يې وليده د هغې تېرې کيسې ورياد شوې، ژمنې يې سترګو ته ودريدې، بې واکه يې څو سوې سوې کوکې له خولې ووتې
په خواکې نرسان يې هم په ژړا کړل لږ يې چې حالت سم شو دوی ته يې وويل:
خور مې غسل خانې ته ويسئ غسل ورکړئ زه به نور ترتيبات ونيسم
حليمه نوره د غسل شوه د خپل ژوند شپاړسم پسرلی يې خاوروته د تياري کال شو ، غسل ورکونکې ميرمنې لاس په کار شوې حليمه يې د غسل ځای ته ويوړه ،اوشاپور د روغتون د بانګ په لور روان شو، په لاره کې رڼا ور پـه يـاد شـو دځـان سره يـې وويل:
که رڼا خبره شي زړه به يې وچوي د هغـې خـو حليمـه يـوازنی هيلـه وه هغـه هـم وريژيده، رڼا به هيڅکله هم دا ونه شي زغملی
پريکړه يې وکړه :
رڼا چې نيم ساعت وروسته خبره شي هم غوره دی، زه به څرنګه هغه خبره کړم، زه کله دومره زړه لرم چې هغې ته ووايم يوازنی نازولې خور دې د مړه شوه هغه به کله دا غږ وزغمي، هغه به کله ددې همت پيداکړي چې د خپلې يوازيني خور له مړينې وروسته خپله مبارزه دوام داره وساتي
ژريې ټليفون راوکيښ!رڼا ته يې ټليفون وکړ ورته ويې ويل: ته ژر مه راځه، زه دلته يم، تاته ډېره اړتيا نشته، که اړتيا شوه زه درته ټليفون کوم .
ـــ شاپوره دا ته څه ډول خبرې کوې ؟زه څرنګه درنه شم ايا هر څه خـو سـم دي کنـــــــــــه ، حليمـــــــــــــه ښـــــــــــــه ده؟
ـــ هو ښه ده
ـــ زه په لاره کې يم زه څرنګه له خوره لرې پاتې کېدای شم
رڼا ټليفون پرې کړ
شاپور هم لګښتونه ورکړل ، بيرته راغی د غسل خانې مخې ته غلی کيناست
رڼا روغتون ته ور د ننه شوه نيغه د عمليات خونې تـه ورسـېده، ګـوري چـې هلتـه هيڅوک هم نشته وراخطا شوه، ټليفون يې راواخيست شاپور ته يې زنګ وکـړ ورتـه ويې ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

تــــه چیـــرې یـــې دې عملیـــات خـــونې خـــواکې خـــو نــــه یــــې ؟
هغه ورته وویل:
دوهم پوړ ته راشه پنځلسم نمبر اطاق ولټوه زه دلته یـم هغـه پـه بیـړه پورتـه وختـه نمبرونه یې لټول پنځلسم نمبر خونه باندې یې له لرې نظر ولګېده پرې لیکل شوي ؤ ، غسل خانه !
رڼا ټکان وخوړ په بیړه د دروازې مخې ته ودرېده ویې کتل چـې شـاپور د دروازې سره ناست دی، سر یې په ځنګون ایښی ده ، هغه هم د سترګو له کونجو ولیده خـو جرئت یې نه درولوده چې هغې ته پورته وګوري، له ځمکې سره په ګنډلو سترګو یې رڼـا تــه وویــل: حلیمـــې خـــو مـــوږ یـــوازې پریښـــودو، هغـــه لـــه مـــوږ لاړه ! له پاسه یې کټ کټ خندا واوریده، شاپور پـه ډنـډ سـترګو او حیـراني سره پورتـه وکتل، رڼا بیا ځلي وخندل !
په شاپور یې غږ وکړ حلیمه مړه شوه !خور مې بې وفا شوه !زه یې یـوازې پریښـودم !شاپور ورپورته شوه!
رڼاته یې وویل:
ایا دا هم د خندې وخت دی،؟ ایا تا د خپل زړه ټوټه له لاسه نده ورکړې؟، ایا ستا د چنار په څیر دنګه ځوانه لښته خور په ملا نده ماته شوې؟
ته خاندې؟ څه شو ستا مسولیت ؟څه شو سـتا کـورنۍ مینـه ؟څـه شـو سـتا غیـرت؟
د رڼا اوښکې لکه شړکنده باران تویې شوې خو په خوله یې بیـا هـم مسـکاخپره وه شاپورته یې وویل:
هو زما دا عمل د غندنې دی؟ د رټولو دی ؟خو زما په مسـکي مـخ حسـاب مـه کـوه شاپوره !
که زما د زړه فریاد واورې، ستا د زړه مراندې به وشـکوي، زمـا د زړه چغـې دومـره زوروړې دي چې د اسمان مخلوق به یې هم واوري، په بدحالت به مې دهوا مرغان هم وژاړي، سپوږمی به تته شي، ستوري به ځلا پریږدي
ان د تیږو په څیرسخت زړونه به هم زما په حال ماتم وکړي زما پـه حـال بـه وژاړي خو ته دا وګوره له جیبه یې لیک راوویست ماته زما د زړه ټوټې څه لیکلي، له مرګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

مخکې يې وصيت راته ليکلی همدا اوس مې د هغې له ګوتې تر لاسه کړ شاپور هغه ترې واخيست حليمي پکې ليکلي ؤ

خــــــورې، زړه ورې او زمـــــا همـــــت نـــــاکې خــــــورې !

شايد له دې ليک وروسته دې ونه ګورم، زه شايد مړه شم خو قسم درکوم چې زما په مرګ به نه ژاړې کله هم چې زما جسد ته ودريږې مسکا به کوې، که ته وژاړې زه به ډېره په تکليف شم، زه د خپلې همت ناکې خور ژړا نشم زغملی

ستا خندا به ماته ډاډ راکړي چې ته له منځه نه ځې، تا څوک نشي ماتولی تا څـوک له خپلې لارې نشي اړولی، ستا مبارزه نشي ټکنی کولی له خپل ولـس سره سـتا بـې کچې مينه نشی کمولی ستاسې بې ضميره مخاليفين چې ګټې يې ستا په مبارزه کـې د ګواښ سره مخ شوې هغوی غواړي تا ودردوي تا کمزورې کړي خو ته هيڅ کلـه هم د دوی دغه ارمان پوره نه کړې، زه ډاډه يم چې زما مرګ به تا سـخته ودردوي خو خپل درد به هغوی ته نه څرګندوې ، ځکه هغوی به ستا له دې کمزوري سخت خوند واخلي هغوی ته به ددې خوند موقع نه ورکوې

زما په مرګ به نه مړاوې کيږې خپل همت به سـاتې اوکـه داسـې ونـه کـړې سـتا د مبارزې سر سخته بې وجدانه مخاليفين به په اساني سره خپلې موخې ته ورسيږي

شاپور ليکل لوستل او خپلې اوښکې يې په دسمال ورسره پاکولې .

خوږې خورې زما ا ودهېواد وياړه !

زه هم ستا دمبارزې قرباني يم، ما خپل ژوند حق ته وسپاره، ما د خپل مرګ انتخاب وکړ ځکه چې زما ژوند ستا له مبارزې غوره نه ؤ زه دې نه يـم خـو سـتا مبـارزه دې ژوندی وي، بې وجدانه دوښمن غوښتل ما وکاروي، زما عزت لوټ کـړې، خـو مـا خپل خدای ته سپين مخ وړی، ستا سر مې ندی ټيټ کړی وژل کېدل عيب ندي، بې عزتي عيب دی ما ځکه ته پرېښودې چې په شتون کې مې ستا هڅو، مبارزې او عزت ته زيان رسېده کنه داسې په اساني مې ستا ملګرتيا نه خوشې کوله

خورې ما وبښه ته مې يوازې پريښودې، خو دې يوازيتـو ب غـم مـې دې خـوږلی شاپور به دې لاس ونيسي، د هغه غځيدلی لاس تش مه پريږده

خور مو حليمه

شاپور د ليک له لوستو وروسته ژور سوړ اسويلی وويست له ځان سره يې وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

مردارخور قاتله، زه به دې هم په داسې مرګ مړ کړم چې سل وارې مړشې او بیا ژوندی شې دومره دردبه ونه وینې

رڼا ته یې وویل:

اغلې رڼا ته په حقه یې نن به نه ژاړې نن به مې دخور روح نه نارامه کوې، هغې ډېر درد لیدلی نور، هغې ته درد نه ورکوو

دوی خبرې کولې چې کفن شوې حلیمه یې راوباسله، د ګرځنده (موبایل) بستر نه ښکته او پورته تېره وه

د سر له ویښتانو یې څاڅکي څاڅکي سور رنګه اوبه تویدې

رڼا ښکته او پورته ورته وکتل بیا یې د اسمان لور ته خوله پورته کړه دوعا یې وکړه ویې ویل:

خدایه ته صبر راکړې، ته ماته د زغم قوت راکړه، لویه ربه !د دې دروند غم د زغملو حوصله راکړه، لویه ربه ته وس راکړه چې د خور وصیت پر ځای کړم .

درڼا د دعا له بشپړیدا سره سم امبولاس راغی حلیمه یې ور پورته کړه ، کورته ویوړه او د ټولوافغاني او مذهبي مراسیمو وروسته تانده ځوانی مرګه حلیمه دې تورو خاورو تل پاتې میلمنه شوه

شاپور قبر پرې جوړ کړ ، جنډې یې پرې لکې کړي

رڼا ، شاپور اونور ټول دوستان دې یوه ژور خفګان په ګاللو سره د حلیمې له قبره راستانه شول

رڼا به د څو ګامونو اخیستو وروسته بیرته د خپلې خور قبر ته وکتل او دې یوه سوړ اسویلي سره به ترې بیرته روانه شوه

رڼا خپل کورته لاړه د ماخوستن لمانځه نه وروسته نهاره نهوره څملاسته د خپلوانو مېرمنو ډېر د ډوډۍ ستونه ورته وکړل خو رڼا یې په ځواب کې ویل

زه دې تورې خاورې وخورم، زما د ګل په شان نازولې خور په ښکلي مخ به د خاورو ګردونه پراته وي او زه به ډوډۍ خورم، زما دومره بې پروایې به هغه ډېره خفه کړي، هغوی به دتقدیر په پرېکړه رڼا ته تسلي ورکوله او بیا ځلي به یې د خوړلو سپارښتنه ورته کوله خو رڼا په دې پلمه ځان ترې خلاص کړ چې ستونی یې سره ورغلی

(c) ketabton.com: The Digital Library

گوله قدري يې هم تر ستوني نه تېرېږي

د شپې تر ناوخته رڼا ته خوب نه ورته ، ان نيمه شپه شوه خو د رڼا سترګې هماغسې له چت سره نيښتې وې

له بستره پورته شوه ، اودس يې وکړ او بيا يې دوه رکعته لمونځ وکړ

لاسونه يې خپل خدای ج ته لپه کړل دعايې پيل کړه !

اې ربه!

زه خو ډېره يوازې شوم ، وروستۍ هيله حليمه مې دې تورو خاورو مېلمنه شوه ، خدايه ج زه نوره د دې ازمايښت زور نه لرم

زړه مې ډېر کمزوري شوی ، له سختو حالاتو سره مخ شوم خو ستا په مرسته مې د هرې ستونزې په وړاندې مقاومت وکړ ، اې ربه! بيا هم انسان کمزوری دی ،خامخا له موږ نه به کومه تېروتنه شوې وي ته موږ ته ښښنه وکړه.

زما له ارمانونو سره تللې خور باندې مې ورحمېږه ، هغه وښښه ، ماته توان راکړه چې د هر جابر ، فاسد غل او د بيت المال لوټمارانو په وړاندې وجنګېږم

له دې وروسته يې جای نماز راټول کړ ، ودريده مخامخ يې د خپلې ځواني مرګې خور په تصوير چې هغې ډېر په ناز جوړ کړی ؤ نظر ولګيده

هغې خپل تصوير له وېرې خندنی خولې سره اخيستی ؤ او شاوخوا يې د نرګس ګلان ترې راتاؤ کړي ؤ

تصوير يې له چوکاټ سره راواخيست ، ډېر يې ورته وکتل ، د هغې نصيحتونه ورته ياد شول دې تصوير په ليدو کې ژوره لاړه !

خور ته په خبرو کې شوه ، ويې ويل خورې! تر اوسه مې ستا د وصيت سره سم په خوله مسکا وه ، اوس خو راسره هيڅوک هم نشته ټول ويده دي

زما دوښمنان زما غږ نه اوري ،چې له ژړا او بدو ورځو مې خوند واخلي ، ماته اجازه راکړه چې ښه ډېر وژاړم ، زړه مې ډېر ډک دی ، اخر انسان يم تاب يې نه لرم ،ګوندې ژړا مې له غمونو ډک زړه سپک کړي ، لږ مې ارامه کړي

له دې وروسته يې بې واکه چغې کړې ، سوې ، سوې کوکې يې وکړې ، چغې يې دومره په زوره شوې چې ان د ګاونډ دې مېرمنو له سترګو يې هم خوبونه والوزول ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغوی هم بریښناوې رڼا کړې او له رڼا سره یې په غیاب کې دې همدردۍ اوښکې تویولې

کله چې په ژړا ستړې شوه ، ځان ته یې پام شو، گریوان یې لکه چې باران لوند کړی وي، په اوښکو داسې لوند شوی ؤ

لږ په خود کې شوه ،خپل گډوډ وېښتان یې بیرته منظم کړل ورسره په کور کې د خپلوانو مېرمنې چې ددې په ویر راپورته شوې وې له هغوی نه یې ښنه وغوښته، هغوی یې هم خپلو کوټو ته د تگ لپاره تشویق کړې او خپله هم نوره ویده شوه

سبا سهار رڼا له میلمنو سره ناسته وه چې دې شاپور زنگ یې ټلیفون په شور راوست ورته ویې ویل:

له بندي څخه دې څه موادو د تر لاسه کولو لپاره ته باید دلته راشې، ستا راتلل اړین دي رڼا هم لږ شیبه وروسته هلته لاړه، دواړه د بندي خونې ته ننوتل او د هغه مخې ته ودریدل

شاپور هغه ته وویل:

ستا له لاسه خو زما خور مړه شوه او ما درسره ژمنه کړې وه چې که خور مې مړه شي داسې عذابونه درکوم چې خپل مرگ د رانه د خیرات په ډول وغواړې

دا ځل شاپور له ځان سره د غوندې ستن هم وړې وه مخامخ یې په بندي ور منډه کړه ،ستن یې د هغه د مټ له غوښې وکښله او لکه سپرخی هغه یې تاؤ کړه بندي چیغې کړې شاپور ورته وویل:

ووایه هغه تصویرونه د څه کړي؟

هغه ځواب ورکړ ،هغه زما په کمپیوتر کې دي ما خوشی کړئ چې درته رایې وړم زه کومه لېوالتیا نه لرم چې هغه نشر کړم

شاپور د هغه غوښې نورې هم په غوندې ستن کې تاؤکړې ورته ویې ویل: موږ ته یې ادرس راکړه

د هغه په بدن باندې له درده خولې راماتې شوې، شاک ته نږدې حالت یې غوره کړ شاپور ته یې وویل:

غوښه مې نوره تاو نه کړې شکیدوته نږدې شوې، نور یې درد نشم زغملی

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاپور : ایا کله د دې نورو په هکله هم سوچ کړی چې د هغوی غوښه هم ستا غوندې درد لري؟
هغه وویل:
تېر وتلم، اوس یو ښه راسره وکړئ ما خوشې کړئ لومړی هغه کس وژنم چې زه یې د حلیمې خور مرګ ته چمتو کړم، بیا کمپیوټر راوړم له هغه وروسته خپل خون دربښم چې هر څه رابانده کوئ زه کومه نیوکه نه لرم.
شاپور : نور به دې څومره خلک په دې مکارو خبرو غولولي وي، د څومره معصومو ځوانانو قتل به دې کړی وي
هغه ځواب ورکړ:
زه قسم کوم دا مې اول ځل دي ډېر قرضداری وم له مجبوري مې دا هر څه وکړل
شاپور یې نوره هم غوښه تاؤ کړه ،بندي له دردہ شاک ته لاړ
د هغه له لیدو سره رښا شاپور ته په خبرو راغله ویې وویل:
دا کس پریږده که ته اوس دا کس مړ هم کړې موږ ته به څه ګټه وکړي؟
ایاحلیمه به راژوندی کړي ؟
نه کنه !
نو د ده ځورونه موږ ته هیڅ ګټه نه رسوي
په دې وخت کې بندي بېرته را په خود شو رښا لا هماغسې شاپور ته منتونه کول ورته ویې ویل داکس سمه ده چې ګناهګار دی، سمه ده چې زما د خور قاتل دی خو مور به لري خویندې به لري، شاید کوچني ماشومان به لري موږ به یې د هغوی لپاره پریږدو
شاپور وویل:
وینه مې په جوش راغلې تر څو چې مې د وینو جوش نه وي ارام شوی نه یې پریږدم، که یې د کورنۍ بل غړی هم په لاس راشي صرفه پرې نه کوم بیا یې بندی ته وکتل، ورته په خبرو شو ، ظالمه تا وکتل چې د څومره مهرباني کورنۍ سره دې دومره ظلم کړی سره ددې چې ځوانه خور دې ورته ووژله بیا هم ستا د بچیانو، مور او خور غم ورسره دی
له دې خبرې سره یې بختیار یو محکم سوک په خوله وواهه ورته ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ښېره دې کمپیوټر ادرس راکړه چیرې دې ایښی، هغه وویل تاسې یې نشی پیدا کولی ؟شاپور ځواب ورکړ یوازې ځای یې راته وښایه نور موږ پوهېږو چې څه ډول یې پیدا کړو

هغه د خپل کور ادرس ورکړ د خپلو کسانو په وسله یې نیمه شپه د هغه کور محاصر کړ، په داخل کې یو نارینه ، درې مېرمنې او ماشومان ؤ نارینه یې په سر په کنداغ وواهه بې هوښه یې کړ او مېرمنو ته یې وویل:

مه ډارېږئ، موږ دلته یوازې کمپیوټر په کار ده هغوی دکمپیوتر ځای وروښود دوی له ځانه سر واخیست

کمپیوټر یې شاپور ته په مخکې کېښود شاپور له لیدو سره کمپیوټر له ښو لاندې کړ خچ پچ یې کړ او بیا یې اور پرې بل کړ

رڼا دا هر څه لیدل او د شاپور هرې قربانۍ حیرانوله ورو ورو یې باور د شک ځای خپلاؤه

د کمپیوټر له ماتیدو وروسته شاپور بندي کس له ګریوانه ونیو، له کټه یې لاندې رواغوځاوه، وروسته یې له مټه ونیو په ځمکه یې د هغه په کشولو پیل وکړ په داسې حال کې چې پښې او لاس یې تړلي ؤ د حویلۍ په کونج کې دده لپاره ژور شوي سل متري کوهي ته یې ژوندی ګځارکړ.

رڼا ورته وویل:

شاپوره !

تا ښه کار ونه کړ، هغه د باید نه وایې وژلی ، کم تر کمه د هغه د مور لپار دهغه د اولادونو لپاره

تا خپل ورور او د کورنۍ غړی له لاسه نه دی ورکړی ځکه د هغه چا په درد نه پوهیږې چې د کورنۍ غړی یې دلاسه ورکړي وي

شاپور په غوصه شوه ویې ویل:

ولې ما مې حلیمه خور له لاسه نه ده ورکړې؟

رڼا: خو ته له هغې سره دې وینې شراکت نه لرې؟

شاپور : موږ د ورور او خور دې اړیکې پاللو له یو بله سره ژمنه کړې وه، دې زړه له تله مو په دې اړیکه یو بل منلي وو نو ماته یې درد د سکنۍ خور نه کم نه دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اصلا ته حلیمه سکنی خور نه بولې، کنه د ښنې خبرې به دې هیڅ کله له خولې نه راوتې ،زما په شان به د دې د انتقام اور په سینه کې بل ؤ

رڼا ورته وویل:

زه هم لوی درد احساسوم، ډېره خفه یم، خو د هغه په وژنې مـور تـه څـه پـه لاس راغلل ؟

هیڅ!

کاشکې د هغه وژنه د حلیمې د بیا را ژوندي کیدو لامل کېدای بیا یې پروانه کوله اوس خو مو یوه بله خور کونډه کړه، څو ماشومان مو یتمیان کړل

بیا کاشکې دلته مو صحرایې محکمه نه وای ورته جوړه کړې، عدلي مراکزو ته به مو سپارلی وای هغوی پوهیدل او کار یې

شاپور : زما په سینه کې د هغه لپاره د انتقام بل شوی اور یوازې او یوازې د هغه پـه وژلو مړ کېده بله لاره راته نه وه پاتې، دې بې ضمیره کاشکې یوه د حلیمې د وژلـو گنا کړې وایې بلکې د هغې د عزت دې لوټولو پلان یې هم درلوده

دې بې وجدانه به نورې څومره پیغلې داسې په لومـه کـې راگېـرې کـړی وي او د هغوی په عفت باندې به یې لوبې کړي وي

په دې وخت کې رڼا ته ټلیفون راغی ورته وویل شول زه د شاکره خورلڼه دې یـم، فاتحې ته راغلې یم دکور سره د ولاړه یم ته نه یې که راتلی شې درته ماتل کېـږم او که ناوخته کیږي نو زه اوس ځم بیا بل وخت راځم

رڼا ورته وویل:

خورې زه په شلو دقیقو کې رارسېږم ته منتظره اوسه

رڼا کور ته راغله او د میلمنو سره بوخته شوه

ورځې او شپې تېرې شوې دوه اونۍ ووتې د فاتحي خلك هم تمام شول نـور رڼـا هوډ وکړ چې دفتر ته لاړه شي

د دفتر موټر یې راوغوښته، او له لنډ مزل وروسته دفتر ته ورسیده !

له رسېدو سره سم د جزیرې ټلوېزون خبریال خبره ورياد شوه، چې دې ته یې ویلي و، چې ستاسې د فراه خبریال په فساد کې ښکیل دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هغه ادعا ورته ثابته شوه دا ورته څرګنده شوه، چې هغه دروغ نه دي ويلي او نه يې کومه شخصي موخه لرله، يوازې خپل احساس دې ته اړ کړی ؤو، چې رڼا ته شکايت وکړي.

هغه د رڼا په فکر کې يو صادق انسان راغی سم دستي يې د هغه کارت را واخيست هغه ته يې ټليفون وکړ، ورته ويې ويل:

ورور جانه! ستا ريښتينولي او هېوادنی احساس ماته مالوم شو، تا دروغ نه و ويلي، هغه کس لکه چې تا يې په اړه ويل له هغه سل چنده نور هم خاين راووت، نو زه منته درنه کوم چې زما پټې سترګې مو خلاصې کړې، زه مو له ګنا وژغورلم، زما ولس مو له مظلوميته خلاص کړ، يو مجرم د خبريالي په پاکه جامه کې خپلې شومې موخې لټولې او د خبريالي له وياړلي نومه يې ناسمه ګټه پورته کوله؛ موږ هم هغه د خپلو ګناهونو په سزا ورساؤه، هغه د ښځلو نه ؤو اوس په زندان کې دی.

وروره! زه ستا غوندې پاک زړو کسانو ته اړتيا لرم، ته بايد په فراه کې له موږ سره کار پيل کړې او خلکو ته وښيې، چې خبريال څه وي او خبريالي څومره سپېڅلی مسلك دی.

هغه ورته وويل:

زما هم هيله ده، چې ستاسو غوندې مسلك ته ژمنو کسانو سره کار وکړم، زه د پيسو وږی نه يم بس دومره پيدا کول غواړم چې کورنۍ مې نورو ته اړه نشي- ، زه په صداقت خپل ولس ته خدمت وکړم او بس

رڼا ورته وويل:

سره له سبا ته زموږ خبريال شوې زه دې نن اداری مديريت ته مکتوب لاس ليك کوم نور زموږ سره کار پيل کړه احسان مند به دې هم موږ شو

خبريال :خو اغلې رڼا! هغه بل دفتر کې مې معاش د کور لګښتونه پوره کوي.

رڼا وويل:

ته انديښنه مه کوه، دلته به هم هماغومره معاش در کړل شي.

هغه سمه ده وويل، په فراه کې د افغان رسنيز دفتر ته لاړ ،کمره او نور اړين او وسايل يې تر لاسه کړل په کار يې پيل وکړ

((((((((((()))))))))

(c) ketabton.com: The Digital Library

د رڼا لکه غره غونډې نه ماتېدونکې همت هماغسې ژوندى ؤ بيا يې هم تل په خپل دفتر کې دسمون لپاره فکر مشغول ؤ تل به يې پلټنه کوله، چې د مفسدو غلو راز پيداکړي او برملا يې کړي، له يوې خوا هغوي خپلې تېروتنې ته متوجه کړي له بلې خو ولس د هغوى له ظلمه خلاص کړي

يوه ورځ د يوه پلان په جوړولو بوخته شوه خپل اداري مدير يې را وغوښت هغه ته يې وويل:

د ټولو ولاياتو خبريالان سبا راوغواړه زه له هغوي سره اړين بحث لرم هغه ښه صيب وويل:

رڼا په دې پلان کې فکر مشغول ؤ، چې شاپور يې دروازه وټکوله؛ رڼا ورته دننه راتلو وويل.

هغه راغى، خو راتګ يې له پخوا ډېر توپير درلود، رڼا پورته شوه له هغه سره يې په لاس ستړې مشې وکړه، له زېړ رنګه پتنوس څخه يې پياله را واخيسته، له چايو يې ډکه کړه، لرګينه الماری يې خلاصه کړه، له رنګارنګ مېوې ډک قاب يې را واخيست د شاپور مخ ته يې له پيالې سره يو ځاى کېښود.

شاپور هم حيران شو، لږ يې ځان وګراوه، فکر يې وکړ چې خوب نه وي وړى، د ځان په ګرولو ډاډه شو، چې وينې ده له ځان سره يې وويل: شاپوره! لکه چې ګاډى د پټلى ته لوېدلى، د رڼا پام دې ځان ته اخېر هم را وا ړاؤ

رڼا ورته خبرې کوي، خو شاپور په خپل خيال پلو کې غرق ده د هغې نه اوري، رڼا عادت لاره چې بې اړتيا يې چاته نه کتل په خپلو خبرو کې يې د هغه نه وپوښتل چې سبا مې د ولاياتو د خبريالانو ناسته رابللې ته خو پکې کوم اعتراض نه لرې ؟

شاپور په خپل زړه کې دې رڼا لپاره ګوړې ماتولې ځواب يې نه ورکاؤ

رڼا ورته د خپل مېز مخ لکه د قاضي څټک، چې ووهل شي، ودرزاؤه، شاپور ټکان وخوړ رڼا ته په کتو يې مخ له شرمه سور شو، د شرم مسکا يې وکړه بيا يې رڼا ته وويل:

اغلې تا څه ويل؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغـــــې يـــــې پـــــه حالـــــت وخنـــــدل ورتـــــه ويـــــې وويـــــل:
شاپوره! له څه وخته را په دې خوا درته خبرې کوم، خو ته يې نـه اورې خيـر خـو دی؟ کومه ستونزه خو نه لرې؟
هغه په توتله ژبه ځواب ورکړ ورته ويې وويل:
نه، نه څه خبره نشته درته پام مې وه.
رڼا ورته وويل ښه نو ما څه وويل؟
تا وويل چې اول ځل دی چې چای درته اچوم
هغې بيا وخندل ورته ويې ويل پام دې بل چيرې دی خير په هر حال زه سبا يـوه جلسه راغواړم د ولاياتو خبريالان مې راغوښتي ته خو کومه نيوکه نه لرې؟
شاپور : او هو، زه به څه نيوکه ولرم، خپل کار دې دی، ته د دې ځای مشره يې زما پکې څه کار دی.
رڼا: ښه نو تا دلته څنګه پيښه را وکړه؟
شاپور : زه غواړم چې نوره خپل کور ته لاړه نه شې ؟
رڼا: ولې؟
شاپور: بس نه به ځې
رڼا: اخېر ولې؟
شاپور: ته هلته يوازې يې، زه تا يوازې نه شم پرېښودی.
رڼا: ته په کوم صلاحيت ماته دا خبره کوې؟
شاپور: نوره دې خپلې سر زورې ته نه پرېږدم.
رڼا: د کومې زيمواري له مخې؟
شاپور: ته ماته د يو چا امانت يې.
رڼا: زه پوه نه شوم؟
شاپور: ته زما د ځواني مرګې خور حليمې، يو څه کېږې.
رڼا: مقصد دې؟
شاپور :زه نه غواړم په تا څه وشي، که ته هره ورځ خپل کـور تـه لاړه شـې او هلتـه يوازې واوسې نو شايد دې کوم ګواښ سره مخامخ شی او زيان درته ورسيږي
رڼا: که په ما څه وشي بيا؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاپور: زه به یې ونه شم زغملی، زما لپاره به ستونزمنه وې ، ان د اورېدو تاب هم ولرم.
رڼا: نو چیرې دلته په دفتر کې بستره راته وغوړوم؟ د دې ټول سټاف په منځ کې ویده شم.
شاپور: نه دا خو زه هم نه غواړم.
رڼا: نو بیا؟
شاپور: د دفتر په خوا کې مې درته یو کور نیولی، ټولې امنیتي چارې مې هم بشپړې کړې، څو نورې ښځینه خبریالانې به هم درسره اوسي، که کومه ستونزه وه ماته به ټلیفون کوئ، زه به د برېښنا غوندې ستاسې په خوا کې حاضریم.
رڼا: زه مې د مور د کور څراغ نه شم مړ کولی، هلته مور خاپوړې کړې، که زه د خپل کور ور را قلف کړم، مور او حلیمه به په ګور کې رانه خفه شي له هغه کور سره زموږ یادونه تړل شوي، زه هغه ځای نه شم پرېښودی
شاپور: ګوره رڼا! زه دې درک کولای شم، ته په حقه یې، که زه هم ستا په ځای وای همدا ضیمواري مې تر سره کوله؛ خو دلته خبره د ګواښ ده، د هېواد یو خاین دې هم په ارامه نه دی پرېښی، د هغوی سینې درته د انتقام له یوه نه خاموش کیدونکي اوره ډکې دي هغوی په کراره نه کیني
نو هیله مې ده، چې ضد ونه کړې او خبره مې ومنې.
رڼا : منم یې، ستا خبره منم اندیښنې دې پر ځای دي، زه له مرګه نه وېرېږم، خو هیله مې ده، د یو څو ورځو مهلت راکړې، چې د خاینینو چاره وکړم بیا که مړه هم شم پروا نه کوي، خبره یې بشپړه نه کړه، ځکه د نورو الفاظو د مخنیوي لپاره یې د شاپور لاس په خپله خوله سرېښ ولید
رڼا ددې کار په کولو سره ورته په حیراني ښکته او پورته وکتل شاپور ته یې وویل:
شاپوره دا ته څه کوې؟
شاپور : ومې ښه! زه پوهېږم چې داسې کارونه ستاسې نه خوښېږي، خو ستاسې د مرګ خبرې د اورېدو تاب نه لرم
رڼا یې په خبره وخندل، شاپور هم ورو، ورو احساس کوله چې رڼا یې خواته تمایل پیداکړی، او د هغې دباور وړ ګرځېدلی دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاپور له ځایه پورته شو د خوښي نښې یې په څېره کې ښکارېدې، په تلو کې یې رڼا ته مخ ور واړاؤ ورته ویې ویل:
مننه اغلې رڼا چې زما خبره دې ومنله
رڼا: مسکی شوه او ځمکې ته یې وکتل، هغه ته یې وویل:
سلامت اوسئ، تاسې زما په خیر غږېږئ.
شاپور دوه گامه واخیستل لا بهر شوی نه ؤ رڼا ته یې وویل:
زه دې له اوسني چلنده خوښ یم، تاسې اوس زما د خبرو په اړه منفي فکر نه کوئ.
رڼا : په ریښتیا چې ما ستاسې په پېژندگلوي کې ناوخته کړی، بیا یې خپلو نوکانو ته وکتل، ورو یې وویل: تاسې یو ښه انسان یاست.
شاپور یې په خبره لکه د لاټري گټونکی، رینه کی شو او لکه بریښنا له دفتره ووت رڼا له دفتر سره نږدې په یوه عصري کور کې استوگن شوه او تر ناوخته به د کار پـه دفتر کې بوخته وه ځکه د لارې اندیښنه یې ورکه شوې وه
سبا سهار د ژورنالیستانو جلسه چمتو شوه د ناستې ترتیب کونکي رڼا ته د ور تلو هیله وکړه رڼا هم له دفتره پرته له ځنډه ورووته، ځکه غوښـتل یـې خپلـو خبریـالانو تـه ځینې مهمې خبرې وکړي
ناسته پیل شوه او رڼا د غونډې پرانسته وکړه هغې وویل:
زه خوښه یم چې د خپلو هم مسلکانو سره یوځای د خبرو زمینه راته مساعده شـوې، خبریالان زما اتلان دي، تاسې هر یوه د خپل هېواد سره خپله مینه څرگنده کړې په سختو شرایطو کې مو دنده اجرا کړې، گواښونه مو منلي خو چا مو غږ نه دي خـپ کړی، که تاسې خپله دنده همداسې مخته بوځئ هغـه ورځ لـرې نـده چـې زمـوږ هېواد به له فساده خلاص شي، ټولنیز عدالت به رامنځته شي، زورواکي به له منځـه لاړه شي، استدلال به حـاکم شي، نـور بـه مظلـوم، مظلـوم پـاتې نشيـ، دهغـوي دحقوقو د لاسته راوړلو کې به څوک خنډ جوړ نه کړي،
په دې وخت کې د ننگرهار ځانگې خبریاله پاڅیده او د رڼاخبرې یې ورپرې کړې، هغې ته یې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور، پوهېږو چې تاسې مور هڅوئ تر څو دنده ښه او مسؤلانه پرمخ بوځو، خو کاش دا ځانګړنې مور درلودای، تاچې کومې ځانګړنې وښودې دا د یوه رېښتوني خبریال ځانګړنې دي او له تاپرته په بل چا کې نشي لیدل کیدای

د ښکلا په خبرو رڼا مسکی شوه ، ټوکرنده یې وویل:

څه بابا، چېرته عزیزخان چېرته ملنګ عبدالرحمن، دا خو ستاسې لویي ده ،چې ما په داسې لویو الفاظوستایئ

ته چې کومې خبرې کوې، ستاسې سپيځلتیا له ورایه څرګندوي، دنده ښه پرمخ بیا یې خو بیا هم ځان نیمګړی بولئ، دا د ښه خبریال نښه ده

تاسې هر یوه له ما ښه او له اخلاصه ډک کار کړئ ،ځکه خو یې نن پایلې په خپلو سترګو ګورو ډېر څه اصلاح شوي دي، او ډېر لا پاتې دي چې له وخت سره به اصلاح شي په دې شرط چې مور خپله مبارزه ژوندی وساتو، دحق پلوي وکړو او باطل ورټو

د باطل څښتن لکه لمر د هر چا مخې ته ودرؤ، د هغوی پټه کثیفه څېره بربنډه کړو رڼا خپلو خبرو ته دوام ورکړ: زه غواړم څو مهمې خبرې درته وکړم زما د دندې دپیل سره ما فکر نه کاؤ چې زه کمزوری او دټولنې د کلتور مطابق ضعیفه انسان به کله وکولی شم چې د خپلې خبریالي په مرسته دومره ستر، ستر کارونه وکړم، خو اوس راته مالومه شوه چې خبریالي، ځواکمن مسلک ده، هیڅکله یې په وړاندې باطل که هر څومره ستر هم وي د درېدو ځواک نه لري که یې د درېدو اراده هم وکړه، نو رېښتونی خبریال یې لکه لوی طوفان په خپلو څپو کې رانغاړي او د ځمکې تل ته یې رسوي

زما سپارښتنه هم تاسې ته داده چې یوازې خپل مسلک ته رېښتوني واوسئ، د خدای ج له ویرې پرته د بل چا ویرې ته په زړه کې ځای مه ورکوئ

په دې ډول به خدای ج له تاسې سره وي او بیا به وګورئ چې تاسې څومره قوي خلک یاست څومره ستر ستر کارونه کولی شئ، د څومره بدلونونو لامل ګرځیدای شئ

بیا یې سترګې لندې شوې خبرې یې نورې هم وغځولې ناستې ته یې وویل

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږ باید هر راز قرباني ته چمتو اوسو، د هېواد او دهېواد بچیانو ته د عدالت او مساوات لپاره که له کوم ګوانښ سره مخ کیږو هم باید قبول یې کړو
ځکه دا ملت ډېر ځورېدلی، بې وزله شوی، د مظلومیت په وروستۍ برید کې دی، څوک غمخوار نه لري، ډېرې سترګې یې موږ ته دي او موږ یې باید هیلې وساتو
درښا خبرو ته خبریالان لکه کالبوت چې ساه نلری ټول سکوت ؤ درښا هره خبره یې د زړه په غوږو اورېده ځکه د رښا له زړه راپورته کېدې او د هغوی په زړونو ننه وتې
رښا وویل:
خبریال که ښه وي نو ترې ښه نشته او که بد شي بیا تر ټولو بد ځان ثابتولی شي
تاسې به په هېواد کې په خپلو سترګو ګورئ چې ځینې رسنۍ پردیپالې دي د نورو لپاره کار کوي د نورو د ګټو لپاره هڅې کوي هغوی لګیا دي زموږ ملي ګټې ننګوي، زموږ د یو موټي ملت په منځ کې د نفاق درز واچوي، هغوی په ژبې، سیمې، او قوم باندې وویشي
زموږ ضعف زموږ په بیل والي کې ګوري، هغوی په دې کار کوي چې دلته څه ډول یوالی زیان من کړي، څه ډول دا نه بېلیدونکی ولس سره جدا کړي او خبریال دغه د دوی شومه پروسه پر مخ بیایې هغه دځو روفیو په بدل کې له دوی سره کار کوي پرته له دې چې مسؤلانه خپله دنده وپېږني، د نورو په لومه او جولۍ کې ځان اچوي یوازې خپلې ګټې پالي دهېواد ګټو ته ژمنتیا له یاده باسي
نو تاسې هم خبریالان یاست او په هغوی هم د یوه خبریال نوم پروت دی چې د ځمکې او اسمان توپیر مو په منځ کې شتون لري
نو ځکه مې وویل چې ښه خبریال دې ټولنې تر ټولو ارزښتناک او بد خبریال لکه ونې ته زیان رسونکی چینجی هېواد په بل مخ اړوي
رښا نورې خبرې پای ته ورسولې او ټولو خبریالانو د هغې سره په دې ژمنې چې موږ به د ژوند ترپایه ستاسې لاره تعقیوبو خدای پاماني واخیسته
هغه ستړې ستومانه خپل دفتر ته راغله
د چایو یوه پیاله یې راوغوښته، هغې لا پیاله نه وه خولې ته کړې چې د دروازې ساتونکي ورته راننه وت ویې ویل:
یوه پېغله او یوه بله مېرمن غواړي له تا سره وګوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

رڼا خولې ته نږدې کړې پياله بېرته په مېز کېښوده هغه ته يې وويل:
ژر يې را دننه کړه بهر يخ دی
هغوی رانه وتل رڼا هغوی ته هم چای راوغوښت، بيا يې له هغوی د خپل راتګ موخه وپوښتله
د پېغلې انجلۍ مور په ژړا شوه رڼا ته يې وويل:
لورې!، هيله يا لويو غرو ته کېږي يا لويو سړو ته !
رڼا : مورې ځان ارام کړه ژوره ساه واخله بيا ووايه چې څه ستونزه ده او زه څه درسره کولی شم
ميرمن : دې پاخه عمر يو ،سرمايه دار سړي ډېره په تنګه کړې يم، دومره يې ازار کړې يم ،چې اوس په خپل مرګ راځي يم
رڼا :مورې اصلي خبرې ته راشه او ما پوه کړه چې څه شوي
ميرمن : دامې لورکۍ ده ته يې بې سارې ځواني ګورې چې ور پورې اور شوی ، د ښکلا يوه بيلګه ده هغې ته يې مخ ور واړاوۀ ورته ويې ويل!
ته چادري پورته کړه چې رڼا دې مخ ووينې هغې خپله چادري پورته کړه رڼا چې ورته وکتل په ريښتيا د ښايست يو مثال ۀ معصومه څېره يې درلوده، مخ يې د ځوارلسم سپوږمې په څېر رڼا کوله
د رڼا حوصله ختمه شوه هغې ته يې وويل:
مورې اوس راته ووايه چې کيسه څه ده ؟
مېرمن: دې هغه دولت مند کس عمر شپيته کاله دی، هغه زما لور چيرته ليدلې وه بيا يې له ما غوښتنه وکړه چې زه خپله لور هغه ته ورکړم هغه دوه نورې مېرمنې هم لري په مخکې قومندان تېر شوی، ځان ته په سيمه کې يو زور ور هم وايې خو ما انکار ترې وکړ لور مې دې هغې په خوښه دې هغې د ترور زوی ته ورکړه خو زوم مې له واده مخکې چا وواژه ځواني مرګ شو
اوس هغه سپين ږيري بيا احوال راليږلی چې لور دې راکړه، که سل ځله مېړونه ورته وکړې هم له واده مخکې به بلې نړۍ ته لاړ شي، زه فکر کوم چې هغه کس همده وژلی

(c) ketabton.com: The Digital Library

نو د خدای (ج) په لحاظ له مورِ سره مرسته وکړه، زه کونډه مېرمن یم له خدایه ج پرته بل څوك نه لرم

رڼا : د خدای ج لعنت دې په داسې بې ضمیره خلکو شي، د چا چې ښکلې لور او یا هم خور شي نو ددې ورستو بې وجدانه خدای ناترسه لپـاره دې چــې دوی دې خپلې غریضې پرې خړوب کړي او د هغې ژوند دې په اور لاهو کړي

هغې ورته وویل:

رڼا لورکی! ماته یې دوه اونۍ وخت راکړی ویلی یــې دي کـه پـه دې وخـت کــې راضي نه شوې نو مورِ به دې لور له کوره په زوره وباسو

رڼا له ډېره قهر سره شنه شوه مېرمنې ته یې وویل:

ته بې غمه اوسه، د زورورو، زورور بل دی او هغه له مورِ سره دی، دولـت منـد بـه ځان ته دولت مند وي مورِ ته د یوه وابښه قدر ارزښت هم نه لري داسې به یې درته سپك ورك کړم چې بیا نور د واده نوم هم وانه خلي

سمدستي یې د هغه شمېره ترې واخیسته زنګ یې ورته وواهه

ورته ویې ویل زه رڼا نومېږم د افغان تلویزون کارکونکې یم غواړم درسره مرکه وکـړم هغه ځواب ورکړ کله ؟

رڼا وویل: همدااوس

هغه وویل: سمه ده راشه زه په کور کې یم

رڼا انجلۍ او د هغې مور ته نوی حجابونه ور واغوستل چې هغه یې ونه پېژني درې واړه د هغه تر کوره ورسېدې

کله چې هغه رڼا او دوه نورې مېرمنې ولیدې لږ وارخطا غوندې شو خو بیا یې ځان په دې ډاډه کړ چې دا بـل څـوك دي هغـه ددې جرئـت نـه لـري چــې د خپـل مظلومیت اواز تر خبریالانو ورسوي

رڼا د قومندان په خوا کې کیناسته ورته ویې وویل:

ته چمتویې چې زه مرکه پیل کړم

هغه وویل:

هو

رڼا کېمره مین ته وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته هم چمتو یې
هغه ځواب ورکړ:
هو
رڼا مرکه پیل کړه له قومندانه یې پوښتنه وکړه چې ایا دراییي او سرمایه خلك د دې لپاره په لاس راوړي، چې نورو خلکو ته پرې ازار ورسوي او کـه د دې لپـاره چـې خپل ځان پرې بسیا کړي؟
قومندان ځواب ورکړ:
دولت خلك د ځان د بسیا لپاره پیداکوي!
رڼا وویل:
که ستا لور ښکلې وي او یو سپین ږیری دولت مند یې درنـه غـواړي تـه خپلـه لـور ورکوې ؟
هغه وویل: نه، زه به هیڅکله هم دې کار ته چمتو نه شم
رڼا: که هغه له زوره کار اخلي او ته د هغه په اړه بې وسه یې نو ستا او ستا په لور بـه څه تېرېږي
هغه وویل:
قیامت، به راباندې تېرېږي او د هغه د وژلو هڅه به وکړم کنه ځان به پرې مړ کړم
رڼا: ولې؟
قومندان: نو ورته وګورم او سیل یې وکړم ؟خپله لور مې د هغه د لوبو لپاره لویه کړې !
رڼا:
ښه مننه
خو که دا کار ته د بل چا دې لور سره کوې هغه ظلم نه درته ښکاري
له دې خبرې سره قومندان پوه شو چې کیسه بله ده، او ناسته مېرمن او خوا کې لور یې هغه دي چې ما د واده غوښتنه ترې کړې نو د ځان خلاصولو هڅه یې پیل کـړه
رڼا ته یې وویل:
دا ته څه وایې ؟
رڼا کونډې مېرمن ته وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

مخ دې لوڅ کړه ځان ورته وښيه او بيا هغه کيسه وکړه چې ماته دې دفتر کې وکړه، هغې همداسې وکړل کېمره مين د خپلې کمرې مخ دې کونډې مورکۍ په لور را واړاؤ قومندان نور هم وارخطا شوه هغې ټوله کيسه وکړه د کيسې په پای کې يې دا هم وويل چې زما د لور خاوند له واده مخکې مړ کړل شو او زه په لوی گمان ويلی شم چې دده کسانو هغه وژلی دی

رڼا قومندان ته مخ وروااړاؤ ورته ويې ويل:

په مشهوره خپرونه پلټنه کې دې دغه مرکه اچوم او ددې انجلۍ د مېړه د وژلو دوسيه هم درباندې خلاصوم

که ته له دې کيسې تېر نه شې !

د قومندان په وجود لړزه راغله رڼا ته يې وويل:

لورې! زه د نوم سړی يم که ته داسې وکړې، زما شهرت او درناوی به له خاوروسره خاورې شي

ته صبر زه کورته ځم بيرته ژر راځم

هغه ژر پاڅېده ،رڼا هم په تشويش کې شوه چې سړی د څه لپاره کورته ننه وت کومه وسله راباسي او که کومه بله خبره ده

لږ شېبه لا نه وه تېره شوې چې سړي په لاس کې دوه بنډله افغانۍ رانيولې د رڼا مخې ته ودرېده هغې ته يې وويل:

لورې !ته زموږ کور ته نوې راغلې يې دادې ټيکری او باقې پاتې شوه دا بله خبره، په هغې همدلته خاورې اړؤ

فکر وکړه چې نه تا څه اوريدلي او نه موږ څه کړی، اونه به په راتلونکي کې دا ډول څه تکرار شي

رڼا ست ونه غوښت ورپاڅېده هغه دواړه بنډلونه يې ترې واخيستل د کونډې مېرمن په لور روانه شوه دې دوه گامه په اخيستو سره يې په شا راوکتل قومندان ته يې وويل:

څه ضمانت به راکړې چې دغه خبره د تل لپاره له خاورو لاندې شوه او بيا به نه تکرارېږي

هغه د وراخطايي مسکا وکړه بيا يې رڼا ته وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

که بيا دې داخبره واورېده نو د ډيرې ويښتان خوبيرته راشنه کېږي غوږ او پوزه مې پرې کړه، ما دغه پروګرام له زامنو نه پټ پيل کړی ؤ هغوی ته مې ويل چې يو څوك په خوښه واده راسره کوي که هغه زما په د راز خبر شي چې ما له زور زياتي کار اخيستی . نو له کوره به مې وشړي، هغوی خو د نن زمانې تعليم يافته ځوانان دي، وايې زور زياتی د انساني حقونو خلاف دی
رڼا د کونډې مېرمن په خوا کې ودرېده هغه دوه بنډله روفی يې هغې ته ورکړې ورته ويې ويل دا زما له اړخه تاسې ته د عزت د سپکاوي جبران وروسته يې د قومندان په خبره وخندل بيا يې ورته وويل:
ستا ټولې خبرې مې ريکارډ کړې ان ستا سې دپېسو بنډلونه هم پکې راغلي، دا به زما سره په ارشيف کې ثبت وي که په دې اړه مې غوږونه هم وبريږي چې تا د کونډې مېرمن ته د هغې د لور په اړه کوم مزاحمت کړی نو بيا به خپله څېره پر تلويزون وګورې بار بار به دا کار تکرار شي تر هغې به دوام وکړي چې ستا ټول خپل او خپلوان په ځانګړي ډول ستا کورنۍ او ټول هېواد وال به د دې څېرې دوهم مخ وګوري.
هغه وويل:
بس که بيا مې دغه کار تکرار کړ همداسې راسره وکړه، خو چې اوس کوم لېونتوب ونه کړې
رڼا ځواب ورکړ زه اوس دا کار نه کوم خو پام دې وي چې په خپله ژمنه ودرېږې کنه بيا به يې په نشرولو کې فکر ونه کړم او پرته له ځنډه به دې ثبت شوې ويډيو نشر کړم
رڼا له دې خبرې وروسته دسکول را واخيست کونډې مېرمن او د هغې لورته يې وويل:
درځې چې ځو!
دوی بهر راووتل د رڼا د دفتر په موټر کې کېناستل ،کونډې مېرمن وويل موږ کورته ورسوه او ته به خپل دفتر ته لاړه شې خو موږ نه پوهېږو چې له تانه څه ډول مننه وکړو چې له دې سرزوري او جابر کس نه دې وژغورولو
رڼا وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

منني ته اړتیا نشته ستا لور زما خور ده او یوه خور باید د خپلې خــور لپــاره دومــره کارونه د یوې زیمه وارې په ډول تر سره کړي ، خو تاسې کورته مه ځئ زه غواړم له ماسره دفتر ته لاړې شئ او په لاره درته ځینې مهمې خبرې هم لرم

هغې د سر په خوځولو د هو وویل

رڼا او دوی د دفتر په لور حرکت وکړ په لاره کې رڼا کونډې مېــرمن تــه چــې شاه سیټ کې ناسته وه ور وکتل هغې ته یې وویل:

خورې ستاسې د لور په ژوند کې اوس داســې څــوک شــته چــې واده ورسره کــول غواړي هغې وویل: نه نشته خو ولې دې دا پوښتنه وکړه ؟

رڼا ورته وویل:

زه ډارېږم چې دغه لیونی سپین ږیری بیا کوم اقدام ونه کــړي ښــه بــه دا وي چــې ستاسې دې لور سرنویشت دې یو چا سره وتړو

هغې وویل:

تاسې لکه چې زما له زړه خبره یاست زه هم په همدې فکر کې یم ، زما لور ته هــم د هرچا سترګې وراوړي ځکه چې خدای ج پرې د ښکلا لورینه کړې ده نو که لــه چــا سره یې تړون ونه شي کېدای شي دې ته ورته نورو ستونزو سره مخ شو

رڼا وویل:

نو ایا په ما باور کوې چې یو مناسب کس ورته انتخاب کړم؟

کونډې مېرمن وویل:

هو ستا ټاکنه ماته د سر په سترګو قبوله ده ځکه چې ته هیڅکله هــم د چــا بــدي نــه غواړې

له دې خبرې سره سم دستي رڼا ټلیفون را واخیست او شاپور ته یې زنګ وواهه ورته ویې ویل که وخت لرې یو ځل دفتر ته راشئ ، هغه دې هو په ځــواب سره ورتــه د ورتلو وویل

رڼا او دوه نورې مېرمنې په دفــتر کــې کیناســتې دوی تــه لا د چــایو پیــالې نــه وې ایښودل شوې چې شاپور هم راورسېده دفتر ته په ننوتو یــې چــې نــورې مېرمنــې ولیدې نو رڼا ته یې وکتل بیا یې وویل زه ښښنه غواړم ستاسې به خاص مجلس وي زه به لږ وروسته راشم

(c) ketabton.com: The Digital Library

رڼا له شا غږ ور پسې وکړ ورته و يې ويل:
ودرېږه، موږ کوم خاص مجلس نه لرو ،دلته کېنه ،هغه ښکته سترګې اچولې وې بيرته راستون شو او په څوکۍ کيناست رڼا ورته وويل:
مخامخ پېغله مېرمن وګوره !
هغه غلې سترګې راپورته کړې انجلۍ ته يې وکتل حق حيران شو د هغې ښکلا بلا رڼا ګانې کولې بلا کيسې يې په څېره کې پرتې وې د لږ ځنډ نه وروسته يې رڼا ته وکتل غوښتل يې څه ووايې خو رڼا خبرو کولو ته پرېنه ښوده هغې وار پرې لومړی کړ ورته ويې ويل:
ښکلې ده کنه ؟
شاپور وويل:
دا پوښتنه له ما ولې کوې دلته خو د ښکلا سيالي نده روانه ؟
رڼا وويل:
ته سم وايې ،خو زه غواړم ته مخامخ پېغله د سوداګر په سترګو وګورې
شاپور : زه پوه نه شوم
رڼا : شاپوره ته له دې ښکلې مېرمن نشې پيدا کولی، زه غواړم له دې انجلۍ سره ستاسې واده وکړم
هيڅ کمی نه لري، زما ډېره خوښه شوې که زما ورور ژوندی واې له دې پرته مې بل څوك ورته نه ټاکله
زه ډاډه يم دواړه به سره خوښ ژوند تېر کړئ دا زما ټاکنه ده او زما ټاکنه بده نه وي شاپور لنډه مسکا وکړه بيا يې وويل:
ما ستاسې د خبرو مطلب واخيست او که د دوی کار خلاص شوی وي ،زه غواړم تا سره په دې اړه په يوازې وغږېږم
رڼا : سمه ده، مور او لورته يې رخصت ورکړ دوی دواړو ته د يوازې خبرو کولو زمينه برابره شوه
شاپور رڼا ته وويل:
واه:
همدغه ستا انصاف ۆ، همدا دې له ماسره همدردي وه ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

رڼا يې په خبره وخندل ورته وې ويل:
خو ښه ښکلې ده، معصومه ده، بهترينه قواره لري، که يې هر څوک وګوري نو ورپيسې ليونی کيږي
ځکه مې په دې ټوله نړۍ کې په تا ولوريده
شاپور ورته وويل:
اوس خو تا پر ټپونو دمالګې دوړولو چل هم زده کړی
رڼا په حيراني سره دې هغه سترګو ته وکتل ورته ويې ويل:
شاپوره! ما څه کړي، خدای دې نه کړي، چې زه به د چا په زخمونو مالګې ودوړوم، ما خو کومه بده خبره نه ده کړې ؟
شاپور يې په ځواب کې وويل:
له مېلمه هم وپوښته چې شکنه خوري او کنه !
رڼا يې په خبره وخندل بيا يې وويل:
شاپوره ! که ريښتيا درته ووايم په دې ښکلې انجلۍ مې سخت زړه وسوځېده، ته وګوره که داد يو مهم سړي لور وای څومره قدر به يې درلوده لکه سپوږمۍ له مخه يې نور اوري، خو او س بې سرپرسته ده د هر چا د لوبو ښکار شوې ده سپين ږيری هم غواړي ځان ته يې واده کړي، زړه سوی پرې په کار ده له يوې خوا خو به يې سر پټ شي د هر ناولي او بې کاره شخص له ځورونې به خلاصه شي او له بلې خوا زه ډاډه يم چې په دې نړدې سيمه کې يې ساری نه ليدل کېږي
شاپور پرته له ځنډه ځواب ورکړ ورته ويې ويل:
ولې ته !
رڼـــــــــــــا: مطلـــــــــــــــب!
شاپور: له دې انجلۍ ته سل وارې ښکلې يې ؟
رڼا يې په خبره مسکی شوه شاپور ته يې وويل:
هی غلی شه !
چيرته عزير خان چيرته ملنګ عبدالرحمن!
شاپور : له ټولو ارزښتمنه خو داچې ستا له ظاهري صورت نه باطن بيا څوځله ښکلی ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

رڼا سر ښکته واچاؤ شاپور ته يې وويل:
هی بريک شه تا بيا هغه پخوانی خبرې پيل کړې، زه واده نه کوم !او زما واده کول ستاسې له وسې هم پوره نه ده څه چيرې دې بل ځای غم وخوره !
شاپور وويل:
زما په وس پوره ده زه يې پوره کولی شم زه ستا هره غوښتنه پوره کوم ، ان که دې ژوند په بدل کې هم وي زه به ورته نه ونه وايم
رڼا وخندل بيايې شاپور ته وويل:
ته دې سريالونو هوايې خبرې کوې، زما هوايې خبرې نه خوښيږي په نن زمانه کې هر سړی مين دی خو به درواغو، له زړه مين مې لا نه دی ليدلی کله چې په تشو خبرو انجلۍ ته دوکه ورکړي نو مين توب بيا ترې په هوا شي تېرې خبرې يې له ياده ووځي، بيا نو کبر شروع کړي، انجلۍ ته وايې ته خو ما نه کولې له تا نورې ښکلې انجونه راته پيدا کيدې او ....
شاپور وويل:
نن زه د خپلې مينې ازموينې ته چمتو يم ووايه څه غواړې ؟
زه ستا لپاره څه کولی شم ؟هغه څه را په گوته کړه چې ستا پرې باور کېږې او بيا هغه څه عملا وگوره چې زه دې باور لاسته راوړی شم کنه
رڼا وويل:
زما داسې غوښتنې دي چې ته به يې په اوريدو حيران شې، ځکه زه پوهيږم څه چې زه غواړم ستا د تمې خلاف دي په اورديدو به ټکان وخورې !
شاپور وويل:
اغلې رڼا خبره مه اوږده وه که ستاسې غوښتنه داوي چې اوږد راته وغځيږه او په چاړه دې مری درنه پرې کوم هم زه به چمتو شم
رڼا دې حيرانې په پار شونډې بوځې کړې شاپور ته يې وويل:
له دې هم سخته غوښتنه لرم
شاپور وويل خو ويې وايه بيا ما پرې وازمايه چې کولی يې شم کنه؟ زره مې دې راوچاوده
رڼا وخندل بيا يې وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه غواړم چې ته دې افغان رسنيز مرکز په شمول ستاسې ټول جايداد زما په نوم کړې

شاپور په ملا مات شو په زوره، زوره يې وخندل بيا يې د رڼا په طرف وکتل ،هغې ته يې ورته کړه

تا ريښتيا ويل:

چې زما غوښتنه به ټکان درکړي، په ريښتيا يې ولړزولم ژبه يې په تالوکې راوچه کړه، تا هغه څه وويل چې ما يې فکر هم نه کاوه ما هيڅکله باور نه کاوه چې دې رڼا په زړه کې به دې مال او دولت مينه وي، رڼا مې بل ډول تعبيروله، هغه چې ارزښتونو ته درناوی او لوړي توب ورکوي، هغه چې تر هرڅه ورته معنويت مهم دی خو هغې نن دې جايداد شرط کېښود هغه نن د خپل هغه ځان قيمت کېښود چې ما ويل ټوله نړي يې هم بيه نشي پرې کولی

رڼا يې په خبرو په قهر شوه شاپورته يې وويل:

قصيدې مه وايه او دسريالونو تمثيل مه کوه زما بدې راځي هيله کوم، ته له دې ځايه لاړ شه، زه نور ستاسې د خبرو د اوريدو تاب نه لرم

زه پوهيدم چې ته تمثيل کوې، زه پوهېدم چې ته په دې خبرو ماته دوکه راکوې

شاپور : زه تمثيل نه کوم، او نه د خلکو غوندې دوه مخی او سل زړی يم هيڅ وخت مې درته دروغ نه دي ويلي او نه غواړم خپل ټول ژوند له درواغو سره تېر کړم

رڼا يې په خبره کې ور ولويده ورته ويې ويل:

څه چې ماوويل تا واوريدل، له هغو زياتې خبرې د کولو لپاره راسره نشته بيا يې شاپور ته دې وره په لور گوته ونيوله ورته ويې ويل:

زه نه غواړم نور څه واورم ته نور تلی شي !

شاپور وره ته ورسېده، خو پښه نيولی شو مخ يې بيرته راوگرځاؤ رڼا ته يې وويل:

تاته خپله کورنۍ هم ارزښت نه لري ؟

رڼا په تروشه ټنډه هغه ته وکتل ترې ويې پوښتل:

ولې؟

هغه ځواب ورکړ:

(c) ketabton.com: The Digital Library

کم ترکمه د حلیمې خور وصیت ته دې هم ونه کتل هغې له مرګ مخکې لیک کې څه درته لیکلي ؤ هغې درته زما د لاس نیوي نه و ویلي؟
رڼا بیا هم په تروه تنده ځواب ورکړ:
زما ژوند زما ژوند دی د حلیمې ژوند نه دې چې د یو چا لپاره یې برباد کړم او د یوه لاپو سره واده وکړم ، زه ډاډه یم چې زما د خور به هم زما پریکړه خوښه شي
ځکه که هغې ته ستا دوهم مخ مالوم وایې شاید دا وصیت یې نه وی کړی
شاپور د وتو لپاره ګام کېښود رڼا ورپسې غږ وکړ شاپوره وبښه چې نن مې خفه کړې نن مې داسې خبرې درته وکړې چې تر دې دمخه مې چاته نه وې کړې
شاپور له اوښکو ډکې سترګې په رڼا کې ونیوې هغې ته یې وویل:
نه دې بښم، هیڅکله دې هم نه بښم
رڼا یې په خبره مسکۍ شوه خو دې ویلو دې پاره یې څه نه لرل
شاپور له دفتره ووت.
رڼا له ځان سره په فکر کې مشغوله شوه، ویې ویل:
دا سړی دې حلیمې له مرستې کولو وروسته ښه راباندې لګېږي، د هغه لپاره مې په زړه کې یو ځانګړی احساس پیدا شوی داسې احساس چې تر د دې مخه مې په زړه کې نه وو ،ان فکر کې هم د یوچا لپاره راسره نه ګرځېده
خو نه پوهېږم چې دا څه دي؟ او څه به ترې جوړ شي، خیر مالوم به شي چې شاپور زما د وړاندیز لپاره څه کوي او زما لپاره چې څه په خوله وای هغو ته په عمل کې څومره ژمن دی
رڼا دا خوږ سوچ نور هم غځاوه خو د دروازي ټک، ټک یې د فکر تسلسل وشکاوۀ د راځه په ویلو سره یې ولیدل چې اداري مدیر یې څه پاڼې د لاسلیک لپاره ورته په لاس کې نیولې دي
رڼا هغه ته وویل:
مدیر صیب راځه پاڼې به درته لاسلیک کړم ته مې د یوه بل کارد لپاره هم رابللې، خو ښه شوه چې خپله راغلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه چې یو سپین ږیری سړی وو د رڼا سپېڅلی احساس یې درک کاوه له همدې خاطره یې د رڼا ډېرقدر کاوه لاس یې په نامه ونیول رڼاته یې وویل په سترګو لورکی امر وکړئ

رڼا : ! د کابل په شمول د ولایاتو ټول مسولوخبریالانو ته ووایه چې یوې څېړنیزې مبارزې ته ځان چمتو کړي دا دنده چې زه دوی ته سپارم څه اسان کار ندی له ځان سره ګواښونه لری خو اړ یو خپل ولس ته دې چوپړ په موخه دا ګواښ پر ځان ومنو

مدیر وویل! اغلې رئیسه صیب زه دوی ته څه ووایم !

رڼا: هیله کوم ماته رئیسه مه وایه نه مې خوښېږي، زه یوه خبریاله یم،او تل به اوسم، که په لوړ او یا هم ټیټ موقف کې وم مهمه نه ده، ان که وزیره هم شم زه به خبریالي کوم ځکه چې همدامې د ژوند اصل دی

مدیر: نو اغلې خبریالې زه دوی ته ستا له اړخه څه ووایم

رڼا: ورته ووایه چې د ځمکو د غاصبینو پلټنه وکړي، نومونه یې په لیست کې ولیکي، د ثبوتونو سره یو ځای یې په مرکز او ټولو ولایاتو کې نومونه افشا کوو که حکومت څه نشي کولی نو ولس خو به کم تر کمه خپل دوښمنان وپېژني او دهغوی په دروغجنو څېرو خو به نه غلطیږي

مدیر وویل سمه ده

هغه مرکز او ټولو ولایاتو ته دې رڼا پیغام ایمیل کړ

رڼا هم کورته لاړه ځکه چې ډېر ناوخته شوی ؤ

له ډوډی خوړلو او لمونځ کولو وروسته ویده شوه ،ځکه د ورځې ډېره ستړې شوې وه، سهار وختي پاڅېده، لمونځ یې وکړ بیا یې د معمول تمرین نیم ساعت بشپړ کړ وروسته د دفتر په لور روانه شوه، پیاده یې حرکت پیل کړ ځکه دفتر په څو قدمي کې ؤ

دفتر کې کېناسته تر څو دې کابل ښار د ځمکو غصب لیست له اسنادو سره یو ځای خپله جوړ کړي په دې فکر کې وه چې له کوم ځایه یې پیل کړي چې ټلیفون یې وشرنګېده ویې کتل یوه نامالومه شمیره وه

شین ښځن یې کیکاګله غږ پرې وشو اغلې رڼا مبارک دي وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږ ته خو دې ځان ډیر پا ک، خواخوږی، هېواد پال معرفي کاؤ ته خو اوس بـلا راووتې
رڼا یې خبره ورپرې کړه هغه ته یې وویل:
وروره لومړی ځان را وپېژنی، وروسته مې سمه پوه کړه چې ته څه وایې زه دې پـه خبره نه پوهېږم
هغه وویل:
زه دې ښاري محکمې قاضي یم څه وخت وړاندې دې د موږ ته مراجعه کړې وه
رڼا وویل:
د څه لپاره ؟
هغه وویل: ولې هیر دې شو، څه وخت وړانـدې د یـوې کونـډې مېـرمن د کـور خلاصولو لپاره چې راغلې وې، کوم چې یوه زور واکي غصب کړی ؤ بیا مـوږ درتـه دهغه جعلي اسناد له منځه ویوړل
او هغې ته مو خپله قباله تائد کړه
رڼا وویل:
ښه نو اوس؟
هغه وویل:
مبارکي یې درته وایم
رڼا : دې څه مبارکي ؟
هغه وویل:
ځان ناګاره مه نیسه، دومره لویه خبره څنګه پټېږي ؟
رڼا ځواب ورکړ وروره زه ستاسې په خبره نه پوهېږم، کـه لطـف وکـړې او پـه لنډو واضح ووایې چې څه خبره ده نو زما او ستاسې دواړو دو خت د زیانه به مخنیـوی وشي
هغه وویل:
دلته یوه لویه دوه سوه جریبه ځمکه چې تاسې اخیستې ده ستا په نوم کیږي قباله یې درته جوړېږي او افغان رسنیز مرکز ،تلویزون او راډیو ستا په نوم کیږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو دا راته ووايه چې دومره پيسې دې له کومه کړې، او زموږ برخه پکې څومره دی

رڼا ځواب ورکړ:

ښاغلی قاضي، زه ستاسې بې هوده خبرو ته وخت نه لرم، هيله کوم زه ډېر کار لرم زه ټليفون پرې کوم

رڼا ټليفون پرې کړ د ټليفون پر څوکه يې زنه تکيا کړه په يو ژور سوچ کې لاړه دې ځان سره يې وويل:

واه شاپوره مننه درنه کوم، ته خو په ريښتيا د عمل سړی يې لکه څرنګه چې ما فکر کاؤ له هغه نورهم لوړ وختې، ته په ريښتيا چې د قربانۍ او سرښندنې سړی يې، حليمې سم ويلي ؤ ته بې جوړې يې زه يوځل بيا اقرار کوم چې ما دې په پيرنګلوي کې ډېر ناوخته کړی، له دې وروسته دې نه ځوروم، ته زما لپاره پيدا شوی او هغه څوک يې چې دې چا لپاره مې خوبونه ليدل، هغه ته يې، بل څوک نشي کيدای زما وجود ستا د پاره جوړ ده، زه به دې ډېر ژر خپل کړم

رڼا په همدې چرتونو کې وه چې يوځل بيا يې د ټليفون زنګ د فکرونو لړۍ پرې کړه ويې کتل هماغه قاضي ده رڼا ته يې په ټليفون کې وويل:

اغلې رڼا موږ درته په تمه يو دلته ستاسې لاسليک ګوتې او د تذکيرې شميرې ته اړتيا ده هيله ده ژر راشې، رڼا بيا دې ځان سره په سوچ کې شوه ويې ويل:

اغلی شاپوره ما غوښتل چې دا مالوم کړم ته زما سره څومره مينه لرې، زما لپاره څومره قرباني ورکولی شې، کنه زه خو دې مال جايداد او ځمکې هيڅ وړې نه يمه وروسته يې قاضي ته

لنډځواب ورکړ:

زما قبالې موالې او داسې اسنادو ته اړتيا نشته، هيله ده نور زنګ ونه وهې.

ټليفون يې پرې کړ.

دې ځمکو د غصب دې پلټنې په پلان بوخته شوه، لا يې لومړنې مواد نه ؤ چمتو کړي چې شاپور يې اسناد په لاس مخې ته ودريده

په قهر جنه څهره يې په رڼا کې سترګې خښې کړې هغې ته يې وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته لا نور ځومره ریشخند په ما وهې لوموړې وایې چې جایداد دې زما په نوم کړه اوس مې چې دا کار وکړ نو د لاسلیک لپاره محکمې ته هم نه راځي، اسناد یې په میز ورته په زوره وویشتل، هغې ته یې وویل دې ځمکواو جایداد ورېې دادي اسناد مې درته چمتو کړل ټول مې ستا په نوم کړل یوازې ستاسې لاسلیک ته اړتیا لري،

رڼا د خپل طبیعت خلاف، لکه چې ځوک گونگي ته خبرې کوي، هیڅ عکس العمل نه ښوده، بلکې کله کله خو د شاپور خبرو ته مسکی کیده، شاپور ته به د هغې مسکا نوره هم د درد باعث شوه

شاپور اړ شو دې هغې چوپتیا ماته کړي، هغې ته یې وویل:

او هو زه دیوال ته خبرې کوم، دا وگوره په عوض ددې چې خجالت وباسي لا خاندې هم

رڼا: هم نوره چوپتیا ماته کړه شاپورته یې وویل:

نور نو اړتیا نشته چې ماته ځان ثابت کړې زه نور له ځانه هم په تاډیر باور لرم، ستا د ریښتینولي ازموینه پای ته ورسېده، ستاسې کار پای ته ورسېده اوس زما کار پیل شوه

ته مه وارخطا کېږه، ستا هیله داده چې ما خپله کړې کنه، شاپور چپ غریو نیولی ولاړ ؤ څه یې نه ویل:

رڼا خپلې خبرې ته په خپله ځواب ورکړ ویې ویل:

هو ستاسې همدا هیله ده، زه نوره ستا شوم، زه نه ستاسې د جایداد ورېې وم او نه د کومې بلې مادي سرچینې، یوازې ما غوښتل پوه شم چې ته زما لپاره څومره ریښتونی یې، زه درته څومره ارزښت لرم او زما لپاره څومره قرباني ورکولی شې

زه اوس ډاډه شوم چې ته زما لپاره هر څه کولی شې ان له ژونده هم تېریدلی شې، خو ما وبښئ چې ته مې وځورولې، کاش کې ما دومره تکلیف نه وای درکړی

شاپوره زه نوره ستاسې یم، زما وجود باندې له شرعی تړون وروسته یوازې تاسې حق لرئ ته نوره اندیښنه مه وهه

زه دې په خواکې یم او تل به اوسم

شاپور ددې خبرو په اوریدو د خوشحالی سلگو واخیست د رڼا په لور یې قدمونه اخیستل پیل کړل، فکر یې وکړ چې نوره رڼا د هغه شوه نوره هغه هستي چې له ډیره

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوږد وخته يې ورته انتظار کړی ؤ نوره يې خپل مال شوه، غوښتل يې ځان ورته دومره نږدې کړي چې خپل لاسونه د هغې له نرۍ ملا تاؤ کړي او زړه ته يې نږدې کړي خو رڼا ډېر ژر د هغه په موخه پوه شوه لا د هغې تن رسېدو ته يې يو ګام پاتې ؤ چې رڼا غبرږ پرې وکړه شاپوره ته څه کوې ؟ همدلته ودرېږه

هغه وويل: خو په خپله خوله دې وويل چې زه ستايم نو اوس بيا څه وشول

رڼا : زه هم منکره نه يم خو له نکاه وروسته

شاپور : سمه ده بيګا ته يو محفل نيسو، دکوژدې په مراسمو کې نکاه هم تړو، رڼا ځواب ورکړ:

ما خپله پريکړه درته واوروله نور مخکې کارونه خپله تنظيم کړه زه پرې اعتراض نه لرم .

ماښام رنګين چاپيريال جوړ شو د دفتر ملګريو د محفل په جوړولو کې خورا خوارى کړې وه هر طرف ته رنګونه او رڼا ګاني خپرې وې، خوشبويي لکه د پسرلي موسم تر هر چا رسيدله دې هيڅ څه کمی نه وو

شاپور او رڼا جوړه د تخت لورته لکه شهزادګان راغلل، دواړه دنګې ونې لکه جوړه چنار د تخت خوا کې ودريدل، محفل کې ناست خلك هم دې دوی په درناوي له څوکيو پورته شول، لوم‌ړی دوی کناستل بيا د محفل مېلمانه په خپلو څوکيو ناسته پيل کړه، رڼا په نوې جوړه کې سمه رڼا کوله غټو ښورو سترګو کې يې له ډيره لرې تور او سپين مالوميدل، هر طرف ته له اړولو سره به يې د ناستو خلکو راښکون کاؤ رومانتيك ماحول ؤ، دې دوه بې جوړو، کسانو، جوړه د هر ليدونکي لپاره زړه راښکونکې وه

د کوزدې مراسم په شاندارو ولولو پيل او پای ته ورسيدل، نکا هم وشوه تر تيب کونکو اعلان وکړ چې يوه اونۍ وروسته به ددې جوړې د واده مراسمو شاهد هم واوسئ

تر ډېره ناوخته خلکو ساعت تېری وکړ او له نيمې شپې څه وخت تېر ؤ چې محفل پای وموند

رڼا هم د خپلو مېرمنو خبريالانو سره يوځای ددې لپاره سينګار شوې هغې خونې ته لاړه چې شاپور ورته په ګرايه نيولې وه ، شاپورهم په خپل تګ کې قدمونه سستول

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې ګونډې رڼا به ورته ست وکړي چې همدلته چې رڼا اوسيږي پـاتې شي خـو لـه شاه يې دې رڼا غږ واووريده ورته ويې ويل:
شاپوره ته کورته ځې هغه وويل:
هو خو که تاسې وايې دلته پاتې شئ زه کوم اعتراض نه لرم، رڼا ورته وويل:
بې شرمه غلی شه څوک به يې واوري، ژر خپل کورته له ځنډ پرته لاړ شه، سبا سهار چايو خوړلو ته ځان راورسوه چې زه غواړم درسره په ځينو مسئلو خبرې وکـړم هغـه هو وويل بيا د خپل کروزين په لور په اوچتو ګامونو روان شو ، رڼا له شا غږ پسې وکړ شاپوره هغه قدم نيولی شوه شاته يې راوکتل دې رڼا غـږ يـې واوريـده هغـې ورتـه وويل:
په ځان دې پام کوه
شاپور وخندل بيا يې ورته وويل امر دې پر ځای کيږي ،خـو مخکـې دې ولـې نـه ويل:
رڼا ځواب ورکړ اوس خو مې ضيمه واري شوه، تاته پام زما مسوليت شـو او زه ډيـره مسوليت پذيره يم خبره اوسه
شاپور: ستاسې ضيمه واره اوسيدل ماته کومه نوې خبره نده، نور يې د خپل موټر په لور حرکت وکړ رڼا هم خپلې خونې ته لاړه سخته ستړې شوې وه خـو د لمانځـه نـه مخکې ويده کيدل يې نه خوښيدل اودس يې وکړ جامې يې بدلې کړې او په ارامه يې لمونځ وکړ بيا يې سر په بالښت کيښود له بالښت سره د سر له وصل کولو سره يـې سترګې هم سره ورغلې
سبا سهار يې د سترګو له پرانيستو سره دې شاپور په څېره سترګې ولګيـدې، حيرانـه شوه سترګې يې وموښلې، فکر يې وکړ لکه چې خوب دی خو خوب نه ؤ دې سترګو په بيا پرانيستو سره يې په مخکې شاپور لکه سلامي سرتېری ولاړ وليـده رڼـا راپورتـه شوه هغه ته يې وويل:
شاپوره ته دلته څه کوې، هغه ځواب ورکړ:
ولې خو تابيګا راوغوښتم
رڼا : سمه ده چې ما راوغوښتې، خو د چای خوړلو خونې ته نه زما د خوب کوټې ته !

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاپور يې په خبره وخندل بيا يې وويل:
د بيگنۍ شرعي پريکړې له مخې ستا شته ،زما او زما دې ستا دي هر څه زموږ گډ دي زما اوستا پکې نشته
رڼا ورته وخندل:
هغه ته يې وويل:
دا خوب دې اوبو ته ووايه، اوس لا وخته دی، له واده وروسته دا خبرې وکړه
شاپور: په يوه اونۍ کې به واده هم وشي
رڼا وويل:
ځه ته اوس لاړ شه د چاى ښکلو خونې ته زه لمونځ کوم چې قضا کيږي ځان چمتو کوم زه هم درځم په گډه به چاى وڅکو او خبرې به هم وکړو
شاپور ووت او رڼا هم خپل عبادت وکړ وروسته شاپور ته مخامخ دې چايو ميز ته په څوکۍ کيناسته هغه ته يې وويل:
تاسې ولې دومره بيړه وکړه
شاپور: د څه ؟
هغې وويل:
تاسې ولې دومره ژر د واده کولو د پاره بيړه لرئ ؟
شاپور يې په خبره وخندل هغې ته يې وويل:
خو پرون سهار تاسې وويل:
چې ما خپله پريکړه وکړه، نور مخکې کارونه ستاسې دي او زه پرې اعتراض نه لرم نو اوس اعتراض له کومه شو؟
رڼا: زما مطلب دادی چې په يوه اونۍ کې دې واده تياريانې اسان کار ندی هسې نه چې خلك راپورې وخاندې؟
شاپور : پرون ماښام پروگرام دې خوښ شو؟ هغې وويل هو ډير په زړه پورې ؤ شاپور ځواب ورکړ دا د سهار نه تر ماښام د پروگرام تياری وو شاپور ته د داسې ساده سړي فکر مه کوه هغه يوازې تاسې ته د مينې په وړانديز کې زړه نه شو کولی په نورو کارو کې ډير زړه ور دی په يوه اونۍ کې به داسې تياريانې ونيسي چې خلك به گوته په غاښ حيران ورته ولاړ وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

رڼا وويل:
زه درباندې باور لرم، ته چې څه وايې د هغو دعملې کولو ځواک هم لرې تــه هغــه څه کولی شې چې نور خلک يې نشي کولی
خو زه يو ډېره مهمه دنده پر مخ وړم، تر څومې چې هغــه نــه وي تــر سره کــړې زه واده نه کوم
شاپور ورته وويل:
دې څه دنده ؟
رڼا غواړم د هېواد د بيت المال غله او دې بيت المال د ځمکو غاصــيبين افشـا کـړم ،ټولو ولاياتو خبريالانو ته مې دنده سپارلې، چې مالومات او اسناد راټــول کــړي، د کابل مرکز دنده ما په غاړه اخيستې
شاپور وويل: اغلې رڼا ولې له واده وروسته داکار نه کوې؟ کــه لــه واده وروســته تـا څوک کار ته نه پرېږدي ته ولې اوس بيړه لرې
رڼا ځواب ورکړ:
زه د هېواد د دوښمنانو ډېره بده ايسم ته پوهېږې چې هغه زما وينې هم څکې زه هر وخت د مرگ د گواښ سره مخ کيــدای شــم، کــه دا ماموريــت رانــه پــاتې شي نـو ځنکدن به راباندې ډېر سخت تېر شي
شاپور ورپاڅيده دې هغې په خوله يې لاس ورکيښوده بيا يې هغې ته وويل:
د خدای ج لپاره نوره يوه کليمه هم ونه وايې!، نوره د مرگ خــبره پــه خولــه وانــه خلې، زه يې دې اوريدو تاب نه لرم، زه ډاډ درکوم ستا هيلې به هــم پــوره شــی او واده به هم وشي
رڼا : خدای ج دې ستاسې خبره ريښتيا کړي، زه هم هيله لرم چې تا غوندې يــوه کس سره ژوند تېر کړم، ما فکر نه کاؤ چې ماته به مې د خوبونو شــهزاده پيــدا شي، ځکه زما فکر دې نورو نه جلا دی، غوښتنې او هيلې مې نورو سره توپير لري، خــو زه څه خبره وم چې شاپور هغه غښتلی سړی دی چې زما دې باور لپاره بــې جــوړې اراده او زغم لري

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاپوره زه ډيره خوشحاله شوم چې ته مې په لاس راوړې، ته مې د خوبونو تعبير وې ته مې د خيالونو دې تال جوړه شوې نړۍ وې خو دې سترګو مخکې مې بيا هم رانه ورک وې

زه دې ډېر قدر کوم، زه به ډيره مينه درکړم ځکه چې ته دې ډيرې مينې وړ يې تـه بې جوړې يې ته ډير پاک زړه لرې

کوم چې زما لپاره پکې بې مثاله مينه نغښتې ده

شاپور وويل:

هيله کوم زما له توصيف نه تېر شئ، زه د داسې الفاظو وړ نه يم خو له دې وروسته د مرګ خبرې ونه کړئ، ځکه ستاسې دې ژوند سره زما ژوندهم تړلی، که ته ونه اوسې نو بيا به زه څه کوم زما په وجود کې خو ستا په قوت ساه ښکته او پورته کيږي، دې زړه هره درزا مې تا يادوي، په هر رګ کې مې ته يې ستا په برکت مې په وجود کې وينه چلښت کوي کنه روان بهير به يې ودريږي او هر څه به دې منځه لاړ شي

رڼا يې خبره ورپرې کړه ورته ويې ويل:

ته چای هم څکې او که يوازې خبرې کوې ،زما دفتر ته دې تګ وخـت دی ،ژر، ژر که چې ناوخته کيږي

شاپور :

ظالمې نن خو د دې کـوزدې لـومړۍ ورځ دی، رخصـتي وکـړه نـن زه پـه خپـل صلاحيت اجازه درکوم

رڼا وخندل، زه د افغان رسنيز دفتر مشره يم دا له يـاده مـه باسـه چـې زه دې چـا اجازې ته اړتيا نه لرم

بيا د شاپور مخته ځيره شوه هغه ته يې وويل:

هی !ستا مخ خو له غمه سم پړسيدلی، ته مه خفه کيږه، زه نه مرم، لومړی تا سـپين ږيری کوم بيا به دې مرګ لپاره تياری نيسو، هسې ټوکې کوم ته زما ټوکې هم جدي نيسې

شاپور :

نور په غلطي کې هم دې مرګ نوم وانه خلې، رڼا يې خبره ورپرې کړه شاپور ته يې وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

له مرګه خو خلاصون نشته ، دې خدای ج له وجوده پرته هر ژوندی باید دې مـرګ ځکه وکړي ، خو خدای ج دې مور ته مهلت راکړې چې لومړی د خپلو مسلمانانو په خدمت کې ښه ستړي شو ويښتان مو سپين شي بيا که مرګ راشي هم پروانه کوي له دې وروسته يې دسکول راواخيست شاپورته يې وويل:

زړګيه زه دفتر ته ځم چـې خپلـه راسـپارل شـوې دنـده تـر سره کـړم او د ولايـاتو خبريالان هم تعقيبوم چې کارونه يې تر کومه سرتـه رسـولي ، خـو کـه زمـا پـه دې ماموريت يوکال هم وځي ته بايد د واده نوم وانخلې

شاپور دې هو په دود سر وخوځاو: غوښتل يې چې رڼا ته يوه خبره وکـړي خـو لـه شرمه يې مخ سور شو بيا يې هم دې خبرې جرئت وکړ رڼا ته يې وويـل مننـه چـې زړکی دې راته وويل ته نه پوهيږې چې ماته دغه کليمه څومره ارزښت لـري او دې جملې ته مې څومره انتظار ويستلی دی رڼا يې هم په خبره مسکی شوه شاپورته يـې وويل:

ځه زموږ د کور زومه ، دا خو وړه خبره ده اوس به دومره مينه درسره وکړم چې نړۍ به درنه هيره شي خو پام چې په دې هيره شوې نړۍ کې زه درنه هيره نشم ځکه زه هم د نړۍ يو جز يم رڼا نوره دې خپل دفتر په لور وخوځېده ، لنډ مهـال وروسـته يې په خپل دفتر سر ور دننه کړ لا په څوکی نه وه ناسته چې په دسـکول کـې يـې فون وشرنګيد ټلفيون يې راواخيست وې کتل چې د هرات ولايت دې سمت مسول خبريال دی دې سلام له ويلو وروسته يې رڼا ته وويل ماته راسپارل شوې دنده مـې تر سره کړه د ځمکې د غصب راپورمې ټول له اسنادو سره تيار کـړ رڼـا ورتـه ووېـل راپور دې په خپل غږ ثبت کړی هغه وويل هو نو بل څوك يې راته ثبت کړي

رڼا: ته راپور په خپل غږ مه ثبتوه د اسنادو سره يې ليکل شوی مـتن ماتـه راوليـږه راپور زه په خپل غږ خپروم !

هغه وويل:

ولې؟

رڼا : زه تاسې په کوم خطر کې نه شم اچولی !

هغه ځواب ورکړ اغلې رئيسې صيب خو دنده اومسوليت مو دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

رڼا : اول خو ماته رئیسه مه وایه، نه مې خوښېږي، یواځې دخبریالې پاک نوم راتـه بسنه کوي، همدا راته له پاچاهي هم ستر نوم دی

بله خبره دا چې دا سمه ده چې ستاسې مسولیت هم دی او هېواد پـه مـوږ مساوي حق لري هر یوه دې پور په ډول ددې ولس قرضداري یو، باید چې له مرګ مخکې یې دا حق اداکړو خو چې زه ژوندی یم تاسې کوم خطر او ګواښ ته نشم ورکولی، لومړی باید زه درته سپر شم بیا له ما وتلې ګولی که په تاسې ولګیږي نو زه بـه ځـان ډیر مسوله نه ګڼم ځکه چې له وسه به مې بهر وي

خبریال غوښتل نور دلایل هم ووایې خو رڼا خبرو ته پرینه ښوده هغه ته یې وویل زه چې څه درته وایم هغه وکړه

رڼا اداري مدیر ته زنګ وکړ ورته ویې ویل:

دې ټولو ولایاتو خبریالانو ته ووایه چې د ځمکو د غصب اسناد راټـول کـړې راپـور دې په خپل غږ کې نه ثبتوي یوازې متن دې له اسنادو سره ماتـه راولیـږي، زه نـه غواړم زما په شتون کې دوی دې کوم زیان سره مخ شي

هغه سمه ده صیب وویل بیا یې ټلیفون پرې کړ

رڼا هم نوره لاس په کار شوه دې شخصي اړیکو او دولت کـې د مخلصـو مـامورینو دې پیدا کولو په لټه کې شوه تر څو لیست وار د هغو خلکو نومونه پیدا کـړي چـې دې بیت المال د ځمکو د غصب یې کړی چټک کار یې پیل کړ، ځکـه خـو لا دوه ورځې نه وې وتلې چې خپل هدف ته ورسېده

داسې راپور یې جوړ کړ چې دې غاصبینو دې زړه پر ځمکه یې دې تزلزل خپراؤ او دې چاړو ګذار پرې کیده

دې هغې له راپور چمتو والې سره دې لسو ولایاتو راپورونه هم خپرولـو تـه چمتـو راولیږل شول

رڼا د پلټنې مشهورې خپرونې له خوا اعلان وکړ

غواړی هغه څېرې درو پېږنم چې ستاسې په مری یې د خپک کولو لپاره پښه ایښې، غواړی هغه بې وجدانه در وپېږنم چې ستاسې د کونډې، یتیم او دې بې وزله حـق یې تر ستوني تېر کړی او خپله مرداره ګیډه یې پرې پړسـولې، غـواړئ چـې هغـه څوک در وپیږنم چې په ظاهره ستاسې غمخوار ځان بولې خو ستاسې وینې زبیښي!

(c) ketabton.com: The Digital Library

که لیواله یاست او خوب مو هو وي نو نن شپه نه بجې زما پلټنه خپرونه مه هیروی ولس ددې اعلان په اوریدو سره لکه ویده چې راویښ شي حیران شول ځکه له دې مخکې چا ددې غټ خبټو په اړه څه نه شول ویلی که به یې ویل هم نو ځای به یې هدیره ؤ .

اعلان د فسبوک، ټویټر بااحساسه ملګرو دپوستونو سر لیک شو، تر ټولـو خونـدور پوست خلکو ته دې رڼا ددې کار پیل او دې زور واکو پـه وړانـدې دریـدل ؤ پـه کمنتونو کې به خلکو رڼا ته ځانګړی لیکل کول

رڼا دې ولس ریښتونې استازې، رڼا دې ولس خواخوږې، رڼا د خپل هېواد سره دې ځانګړې مینې څښتنه، رڼا د هېواد دې توروتیارو روښانه څراغ، رڼا لـه خپـل ولـس سره دې مینې سمبول او په لسګونو نورو ښکلو نومونو یادیده

رڼا د هېواد هر یوه فرد وپېژنده او د خپلو حقونو صادقه مدافعه یې وبلله

خلك دې شپې نهو بجو ته لکه دې روژه ماتي ماښام ته په تلوسه ناست ؤ

خپرونه پیل شوه، رڼا د ځمکو د غاسبینو لیست پیل کړ، دې لسو ولایاتو شتمنو هغه وړو نومونه او هغه ځایونه یې ذکر کړل چـې دوی پـه زبردسـتي نیـولي ؤاو خپـل کورونه، مارکیټونه او ښارګوټي یې پکې اعمار کړي ؤ.

په دې نومونو کې دې هرې طبقې زورواکو څېرې خلکو ته ښکاره شوې ځینې خو یې هغه هم ؤ

چې دې اسلام او هېوادنی مینې په خاطر یې خلکو ته سـبقونه ورکـول، دې اوږدو ږیرو لاندې یې پټ شیطانان خلکو نه پټول.

رڼا پروګرام پای ته ورساؤ په پای ې کې یې وویل:

سبا و بل سبا هم په تمه شئ ستاسې به دې دا ډول حیرانونکو څېرو سره اشنا کړم له ولس سره خواخوږي او جفاګر به درته وښیم

رڼا له دې خپرونې وروسته لکه دې څوارلسم سپوږمي دې هـر چـا دې سـترګو پـه مخکې او زړه کې ځای ونیو

د هر چا په ژبه د مجلس کیسه شوه، دې هر چا دې بـاور یـوه سرچینـه وګرځیـده، زیاتره د فسبوک او ټویټر خاوندانو خو یې تصویر په فورپایل ولګاؤ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غاصيبين زور واکي هم خاموشه ؤ ځينو خو شکرونه باسل چې زه خو خدای ج ترې بچ کړم زما نوم خو يې وانه خيست
رڼا سبا هم خپله خپرونه مخته بوتله او دې لسو نورو ولاياتو غاصيبينو نومونه يې واخيستل
دريمه او ورستی ورځ راغله رڼا ليست په لاس نهه بجې دې ټلويزون ستوډيو ته ننوته
په خپرونه يې پيل وکړ ورستی ليست يې څرګند کړ او د هغو سلګونو جريبه ځمکو نومونه يې هم واخيستل چې دوي په بډو وهلي وه
رڼا وويل:
ما مې خپل مسوليت ادا کړ، که مې وس وی ددوی له ستوني مې ستاسې حق راباسه خو کاش چې دا کار مې کولی شوای، ځه لږ تر لږه مې زړه سکون شو چې تاسې خپل ريښتوني دوښمنان وپيږندل، هغه چې ظاهري بڼه يې په سپينو جامو کې پټه وه او تاسې يې خپل موريدي ته رابللی
نور نو د حکومت کا ردی چې وروسته څه کوي
رڼا خپرونه ختمه کړه نوره له ستوډيو راووته
بهر شاپور ورته موټر درولی ؤ تر څو يې خپل استوګنځي ته ورسوي، هغه سره موټر کې کيناسته موټر حرکت وکړ، هغه ته يې وويل:
غواړې يوه خوش خبرې درته واوروم ؟
هغه وويل:
ولې نه ژر يې وايه
رڼا وويل:
له دې وروسته دې واده تياریاني نيولی شې هغه څه چې ما غوښتل دې يوه ضيمه وار خبريال په توګه مې تر سره کړل
شاپور يې په اوږه لاس کيښود رڼا ته يې وويل:
سم وواية، ته خو توکې نه کوې ؟
رڼا يې له خپلې اوږې لاس لرې کړ شاپورته يې وويل:
شاپوره لاس دې لرې کړه موټر به چپه کړې، لارې ته ګوره، زه تاسره کله ټوکې لرم؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه يې په خبره وخندل بيا يې وويل:
مورې له هغه اولې ورځې کارونه پيل کړي، هر څه چمتو دي که ستاسې غوښه وي سبا نه بل سبا به مراسم پيل کړو
رڼا ځواب ورکړ:
ايا په دومره لنډ وخت کې به هرڅه ممکن شي
شاپور وويل:
دا زما دې خوښې واده ده، زه هر دقيقه په دې فکر کې يم چې هيڅ کم پکې نه وي
رڼا وويل:
چې ته ډاډه يې نو زه هم کوم اعتراض نه لرم
شاپور: بس سبا نه بل سبا دې واده ورځ وټاکل شوه خپل دوستان رابلل شې
رڼا سوړ اسويلی وکيښ شاپور ته يې وويل:
ماما مې د هېواد نه بهر دی نوره کورنۍ خو تا وليده چې له خاورو لاندې شوه زه خو ظاليمانو له کورنۍ خلاصه کړم بس چې نور څوک په خيال کې راځي بلن ليک به ورولېږم
دوی کور ته راورسېدل رڼا خپل د خوب کوټې ته ننه وته ور يې راپورې کړ شاپور لکه بيګانه دې بند وره تر شاه پاتې شو په رڼا يې غږ وکړ او هو تا خو ور رابند کړ داسې نه وايې چې خاوند مې بيرون پريښود رڼا بيرته ورتاؤ شوه ور يې ورخلاص کړ هغه ته يې وويل:
ته خپل کور نه لرې، هغه وويل:
لرم يې خو هسې ګيله راته ودريده رڼا ځواب ورکړ ورته ويې ويل:
ګيلې در سره وساته بيا به يې دې واده په شپه کوو، نور يې ور ورپسې بند کړ
له دې وروسته رڼا ټليفون راواخيست دې لومړي ځل لپاره يې فيسبوک خلاص کړ پوست يې وکړ دوشنبه زما واده ده، ما ويل ما سره به دې ناوې توب په ورځ دې مور دعاوي اوکورنۍ راسره وي خو ظاليمانو هغه ټول رانه په دې ګنا واخيستل، او له توروخاورو لاندې شول چې ما مې ددوی ظلم دې خپل ولس په وړاندې نه شو برداشت کولی، ددوی په وړاندې ودريدم خو اوس لکه اوبو راوړې بې کورنۍ يمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه پوهېږم چې دې ناوې توب په ورځ راسره خپله کورنۍ نه وي څومره سخته به راباندې تمامه شي، په هر حال داچې خپل ولس ته مې تر خپله وسه هلې ځلې وکړې بس دا به راته يو څه ډاډ راکوي

پوست نه ؤ سمې کانې يې وکړې، نږدې يو نيم لک خلکو لايک او پنځوس زورو خلکو پرې کمنټ کړی ؤ ټولو دې رڼا سره خپله خواخوږی ښودلې وه هريوه ليکلي ؤ رڼا خورې ته مه خفه کېږه تا دې دې ملت لپاره سترې قرباني ورکړې موږ يې نشو هيرولی، موږ دې هم ورونه او خويندې يو

موږ به درسره دې واده په ورځ خامخا ګډون کوو

ستاسې دې واده ډالۍ او برخه به دې يوې خور په شان کوو، او ستاسې دې واده په خوښۍ کې به لکه دې کورنۍ غړي ونډه اخلو

سهار رڼا چې خپل فيسبوک خلاص کړ دې خلکو مينه يې وليده يونيم لک لايکونه يې وليدل، کمټونو کې يې دې ولس مينه وليده نو له ډيرې خوښی يې په سترګو کې اوښکې راغلې دوهم پوست يې هم وکړ ويې ليکل په ريښتيا چې تاسې زما ورونږه، وريرونه خويندې ياست، زه اوس پوه شوم چې زموږ د هېواد وکړي سخت احسان منونکي دي، که په ريښتوني ځوک ورته څه وکړي نه يې هيروي بيا يې دې خپل واده دې مراسمو ځای، وخت او ادرس هم وليکه

شاپور يې راوغوښت هغه ته يې وويل:

وژنيه !

ما خو خپل خپلوان راوغوښتل هغه ځواب ورکړ چې نږدې دوه سوه خو به وي رڼا يې په خبره وخندل بيا يې ورته وويل:

نږدې پنځوس زره دي !

شاپور : دا دې ټوکو وخت دی ؟

رڼا : زه ټوکې نه کوم ايا دومره خلکوته تياری نيولی شې کنه !

هغه وويل:

تياری نيولی شم خو پنځوس زره خلک دي ځوک؟

رڼا ورته خپل د فيسبوک پوست ښکاره کړ بيا يې ورته وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کمنټونو لیکونکو پنځوس زرو ټولو ژمنه کړې چې موږ در ځو نو ما هم ښه پوخ ادرس ورته ولیکه مال ځه چې شاپور خپه نشي هسې هم زما دې کورنۍ دې رابللو ارمانجن ؤ

شاپور : نو هوټل کې دا خلك نه ځايږي، هوټل کې شايد لس زره خلك ځای شي بايد بله چاره وکړو

رڼا وويل:

ته دې شل زور تابيه ونيسه څنګ کې بل لوی هوټل هم شته نيم به هلته سمبال کړو فکر نه کوم له دې زيات شي هسې هم د فسبوك ژمنې دي کيدای شي ټول رانه شي.

شاپور : اوکه رانشي ؟

رڼا : او که راشي؟

شاپور: ښه ځه که رانشي لګښت به يې ته ورکوې ځکه چې زما بې ځايه لګښت نه خوښيږي رڼا يې په خبره وخندل هغه ته يې وويل:

ولې تا خو ويل زه دې تا لپاره هرڅه کوم اوس نو ولې ؟

شاپور : زه درته هر څه کولی شم، هيڅ منکر نه يم ته خو دوه هوټلونه ښيې لس هم نيسم، ستا هر کس ته هم ځان ته هوټل نيسم

رڼا ورته وويل:

ماته دې ازموينه راکړې، ته چې هر څه وايې دې عمل ځواك يې هم لري

دې رڼا دې واده ورځ راورسېده، رڼا خپلو هم مسلکو پيغلو په منځ کې کينه وله ،دې واده جوړې د انتخاب او نورو اړينو موضوع ګانو لپاره يې ترې رايه وغوښته هغې وويل شاپور هوټل ته ټول وړانديزونه ليږلي هر څه هلته تر سره کيږی، خو يو شی ترې کم کړي هغه دا چې زه سينګارتون ته نه ځم هغوی ورته وويل:

لامل يې ؟

رڼا : دې لامل پوښتنه مه کوئ، هغوی وخندل بيا يې وويل:

موږ يې په لامل پوهيږو ته په خپله ښکلا باور لرې، او بايد چې ويې لرې، ځکه چې ښکلي خلك په هر حال کې ښکلي ښکاري، سينګار خو بدرنګو ته په کار وي همداسې نده رڼا ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

رڼا : په ژوند مې سینګار ندی کړی، ناوې ته په کاروی چې سینګار وکړي، هغه کـه ښکلې وي يا نه خو زما زړه زور نه اخلي او په دې اړه هيله ده چې تاسې ټينګار ونه کړئ.

دې رڼا ملګرو وویل:

سمه ده مور ټينګار نه کوو خو ته ځان چمتو کوه خپل اطاق ته لاړه شه يـو سـاعت پاتې ده چې بايد هوټل ته لاړ شوو،

رڼا : سمه ده زما چمتو والی ډېر وخت نه نيسي زه په ټاکلي وخت تلو ته چمتو کېږم رڼا خپل اطاق ته لاړه غسل يې وکړ بيا يې دوه رکعته لمونځ وکړ بيا يـې خپلـې مـور خور او کورنۍ لپاره د ښلو دعا وغوښته، دې مړې مور سره پـه خيـالي خـبرو کـې بوخته شوه هغې ته يې وويل:

مورې، ولې دې يوازې پرېښودم، اوس به ماته څوک دعـا راکـوي څـوک بـه دې خدای پاماني دود تر سره کوي، څوک به مـې پـه سر لاس راکشـوي، زمـا خـوږې نازولې خورې څرنګه دې زما واده يو ارمان ؤ ويل به دې په واده کې به دې ډيـرې سندرې وکړم، ډير به وويارم چې زما دې ښاپيرۍ په څېر خور دې نـاوې تـوب پـه جامه کې ووينم

هو دا هيله دې تر سره نه شوه زما واده ده او ته دې تورو خاورو لاندې يې، خو ځه ستاسې مړينه دې سلګونو بې وزلو دې ژوند لامل شوه زرګونو خلکو ته پـرې نجـات ورکړل شو، دې سمون لپاره ستاسې شهادت يو ديوال او تهداب کيښود

خدای دې هر چاته داسې مرګ ورکوي، چې دې نورو لپاره قربان شي، خدای ج دې زما هم داسې مرګ په نصيب کړي چې دې نورو لپاره قربان شـم خـو زمـا پـه مرګ نور وژغورل شي

وروسته يې په مخ سپين رغوی او قلمي ګوتې را کش کړې، پاڅيـده او دې نـاوې توب جامې يې واغوستې، يوازنی سينګار يې داؤ چې اينـې تـه ودريـده او خپلـې بادامي تورو سترګو ته يې يوه، يوه سلايې ورکړه

په دې وخت کې شاپور ورته دروازه راوټکوله غږ يـې وکـړ رڼـا دروازه خلاصـه کـړه شاپور چې هغه وليده زبون وهلی شوو ژبه يې له ويلو پاتې شوه يوازې د ګونګي په ډول يې ښکته اوپورته ورته کتل دې هغې په کتو نه مړيده، رڼا ورته وويـل شـاپوره

(c) ketabton.com: The Digital Library

خير خو ؤ څرنګه دې هرڅه پرېښوده او دلته راغلې شاپور يې خبرې نه اوريدې بس خپلې سترګې يې د هغې په ښکلې څېره کې ټومبلې وې

رڼا اړه شوه چې د هغه په اوږه لاس کيږدي هغه وښوروي، له داسې کولو سره شاپور خپلې اوږې ته وکتل بيا يې رڼا ته وکتل رڼا ته يې وويل:

رڼا ته خو بل رقم شوې يې رڼا مسکۍ شوه هغه ته يې وويل:

ته زما دې خبرې ځواب راکړه کارونه دې ټول پرېښي ته دلته راغلې هغه وويل:

ژر کوه چې د هوټل واله زنګ کړی ؤ ويلې چې تاسې خو واده ته ټول افغانستان راغوښتی ژر راشئ دا خلک سمبال کړئ

هوټل وال دا هم وويل:

ټولو ډالۍ راوړې په لاسونو کې ورسره ګلان دې قطار، قطار ولاړ دې تاسې ته انتظار کوي

رڼا : شاپوره ژر کوه چې ميلمانه خفه نشي زه چمتو يم خو موټر دې راوستلی هغه وويل:

ستاسې يوې ځانګړی مينه والې ډير قيمتي موټر سينګار کړی دې دروازې مخکې ولاړ دی هغه مېرمن هم پکې دی تاته منتظره ده هله زر کوه چې ځو رڼا ورته وويل:

ما مه وراخطا کوه زه چمتو يم ته دروځه زه هم درغلم دوی موټر کې سپاره شول او لنډ مهال وورسته هوټل ته ورسېدل رڼا او شاپور د خلکو په ليدو حق حيران شول لکه يو ملي محبوب مشر چې دې هېواد د خلکو په زړه کې ځای لري دې رڼا واده ته خلک په کتلوي ډول راټول شوي ؤ

رڼا دې هغوی په ليدو دې خوښی اوښکې تويولې، ځوانان او پيغلې لکه ترې للمه چې دباران شيبې شماري دې رڼا راتګ ته په تمه ؤ شاپور او رڼا دواړه له موټره ښکته شول د خلکو ځوك او شور حيرانوکی ؤ، څو شيبې چاپيريال چکچکو او د لاسونو پرکا غږونه تت کړي ؤ خويندو او ورونو دې رڼا په لاره کې د هغې قدمو ته ګلان شيندل رڼا هم ټولو ته په خپل زړه دې درناوي لاسونه ايښي ؤ

سړکونه ترل شوي ؤ ځکه چې نږدې کوڅې او ميدانونه او لارې له راغلو خلکو ډکې وې، رڼا دې ته دې درناوي په موخه دې ولاړو خلکو سر ته ورسېده هغې انجلۍ چې رڼا ته يې موټر ګل پوش کړی ؤ رڼا ودروله ،دې جوړ شوي دريځ(ستج) مخې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته يې ورته دې لاس په اشاره د تلو بلنه ورکړه رڼا دې دریځ مخې ته ودریـده ځکـه نجلۍ غوښتل راغلو میلمنو ته څه ووایې بیا خپله رڼا ته دې خبرو موقع ورکړي
هغې د دریځ مخکې خبرې پیل کړې ویې ویل:
نن زموږ دې یوې داسې خواخوږې واده ده چې موږ یې لکه د کورنۍ غړي داسې پاللي یو، دامېرمن رڼا نومیږي، رڼا زموږ د حقونو لپاره مبارزه پیل کړه د هر غـدار، فاسد، غله او وطن پلورونکي په ړواندې ودریده، هغوی، څو وارې د رڼا دې وژلو قصد وکړ خو رڼا زموږ لپاره د خپل ژوند په کیسه کې نشوه مبارزې ته یې دوام ورکړ ظالمانو ورته مور ووژله، خو دې هغې اراده یې بدله نه کړه، ورور او خور یې ورتـه په بم ټوټه ټوټه کړل دې پیښې ځای خلکویې غوښې په څادرو کې راټولې کړې رڼا دغه ظلم په غړیدلو سترګو ولیده خو خپله لاره یې بدله نه کړه هماغسـې لکـه غـر د خپل هدف لپاره ولاړه وه ،رڼا بله پېغله خور له لاسه ورکړه ګنا یې دا وه چې رڼا ولې دې اولس حقونه غواړي په دې کار سره یې هم دې رڼا عزم کمزوری نه کړ
اوس دې خپل کور یو غړی نه لري چې د هغې سره د هغې د واد مراسم ولمـانځي هغې دا ټول زموږ لپاره وکړل، د خپلو خلکو لپاره یې تر سره کـړل د خپـل هېـواد سره دې مینې لپاره یې تر سره کړل
د رڼا ددې خبرو په اوریدو دخلکو چکچکو د اسمان فضا نیولې وه ځینـو خـو یـې همت ته سلامونه کول او ځینو خو یې مظلومیت او قربانیو ته ژړل
وروسته رڼا ته موقع ورکړل شوه
هغې خلکو ته خبرې پیل کړې ویې ویل:
زما دې هېواد د ژوند له مصؤونیته او له حقونو بې برخې ولسه!
زه به کله داسې الفاظ پیدا کړم چې نننۍ ستاسې راکړل شوې مینـه پـرې وسـتایم، هیله ده ما وبښئ ستاسې د تعریف دپار ماسره الفاظ نشته ما فکر کاؤ چې نـن د واده ورځ به مې دې موراو خویندو او کوچنی ورور پرته ډېره سخته رابانـدې تمامـه شي ځکه هغوی له ډیرو ارمانونو سره ظالیمانو له خاورولاندې کړل
خو تاسې په خپل راتګ سره زما دغه دردونه ټول رانه واخیستل، ما نه مو دغه درانه غمونه هیر کړل

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه مو ډاډه کړم چې ما ستاسې حق يو څه اداکړی ده زما دې اوږو بار کم شوی دی ځکه چې تاسې موږ ځوان نسل باندې خورا زيات حقونه لرئ

ستاسې راتگ ماته يو بل درس هم راکړ هغه دا چې زموږ ولس احسـان پراموشـه نـه دی، هغه د خپلو خلکو چې د زړه له تله ورته خدمت کوي نه هيروي، هغـوی تـه دې سترگو په ليمو کې ځای ورکوي

کاشکې زما سل ځله مرگ وايې او هر ځل ستاسې د حقونو لپاره مړه شوی وايې زما ژوند درنه ځار، زما کورنی درنه ځار او زما مال او وينه درنه ځار شه !

رڼا خبرې ختمې کړې بيا يې په خواکې ملگرې خلکو ته وويل !

موږ يو ځل بيا دې تاسې له راتگ او ډاليو مننه کوو هغه ورونـو چـې ډالـی راوړې دوه لوی موټر ولاړ دي هلته يې تسليم کړئ

خلك هلته وخوځيدل لا نيم ساعت نه ؤ پوره شوی چې مـوټر رڼـا تـه دې کـاليو، ځپليو ساعتونو، او دې سرو زرو له غوړواليو ډک شو

رڼا له دوی مننه وکړه

او بيا هغه تالار ته ننوته چې دې ناوې لپاره جوړ شوی ؤ د خپل تخت سره ودريـده مېرمنو ورته گلان راوړل ډالی يې ورکولې د دوی په قطار کې يوه حجـاب لرونکـې مېرمن هم ؤ چې قطار کې ولاړه وه نوبت يې راورسيده له مخ يې نقاب لرې کړ رڼـا وکتل چې نارينه دی، په لاس کې گل دسته يې د هغې پښو ته وغورځولـه، پـه بـل لاس يې له جيبه تمانچه راوباسله مخامخ يې دې رڼا سينې تـه ونيولـه هغـې تـه يـې وويل:

تا دې ډيرو معزيزينو په عزت باندې لوبې وکړې او له دې لارې شهرت ته ورسېدې خو نوره موقع نه درکوم چې دې عزت مندو عزت له پښولاندې کړې، زمـا پـلار دې پرون په تلويزون وښود چې غصب يې کړی هغه روسانو ته ماتې ورکړې، هغـه سـتر قوت مات کړی هغه دا هېواد ازاد کړی دې هغه له برکتـه تـه اوس دلتـه بـک بـک کوې، تا لږ هم دهغه دعزت خيال ونه ساته

رڼا هغه ته وويل:

وروره دلته نندارہ مه جوړه وه ستا پلار سمه ده چې ددې هېواد پاره مبارزه کړې ده خو د هغه د خلکو دې جايداد سره څه ؟چې ترې غصب کړی يې ده، مبـارزه خـو

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه دخدای ج لپاره او د هېواد لپاره کړې ددې لپاره خـو يـې نـده کـړې چـې د کونډې يتيم او بيت المال ځمکه غصب کړي

سړی نور هم په غوصه شو

دې هغې سينې ته يې دې تمانچې ميل برابر کړ تالار کې مېرمنو چيغې کړې رڼا دې وسله وال د تمانچې ميل ته لاس ورواچاؤ ميل لاس ته ورغی خو هغه په ماشه گوتـه نيولې وه تمانچه فير شوه مخامخ يوه پيغله ولگيده تالار کې چيغې نورې هم زيـاتې شوې

وسله وال وارخطاشو په رڼا کې يې غصه ناکې سترگې وتومبلې هغې ته يې وويل:

زما دې پلار له عزته ستا ژوند سل ځله صدقه شـه ، ځـه نـوره دوزخ تـه ، دې هغـې سينې ته يې تمانچه سيخه کړه څو مرمی دې رڼا له سينې ووتې

له پنځومرميو سره رڼا له ديـوال سره سريښ کيـده خـو دې ولاړې تـوان يـې لاره شپږمه يې دې زړه له کوره تېره شـوه هغـه دننگـه چنـار ونـه راپريوتـه پـه ځمکـه وغورځيده سپينې دې ناوی جامې يې لکه دې گلاپو پاڼې چې پـه واوره غوړيـدلې وي رنگ واخيست

غتې غتې سترگې يې خلاصې پاتې شوې

وسله وال دې رڼا په ويشتو لکه کالبوت پاتې شوه لاسونه يې نور شل شول تمانچه يې په لاس کې پاتې شوه له غبږه ووت مېرمنې راغلې وسله يې ترې واخيسته څاپيړې او سوکان يې ورته بند کړل ويې غورځاؤ له پښو يې لاندې دې لغتو ځای پرې نه کيده ساتونکې هم راورسېدل هغوی لکه گونگيان او کاڼه نه پوهيدل څه شوي او څه بايد وکړي په دې وخت کې يوې خبريالې شاپور ته زنگ وواهه

ورته ويې ويل:

په بيړه راشه ، شاپور ځواب ورکړ خير خو دی هغې وويل:

ژر راشه دلته هيڅ هم سم ندي

دې خدای ج لپاره راشه رڼا چا وويشته

شاپور د خلکو ډالی په لاس کې نيولې وې هغه ددې غږ په اوريـدو سره پـه ځمکـه ترې ولويدې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې مېرمنو دې تالار په لورپه منډو شو لنډه شيبه دې رڼا مخــې تــه ودريــده هغــې تورې غټې، سترګې پټې کړې وي دې ناوی توب ګېډۍ، ګېډي کميس يې خواوشا پروت ؤ له غړ لويدلې وه

شاپور يې سرته کېناست دې هغې سر يې له ځمکې راپورته کړ په خپل زنګـون يـې کېښود چغې يې کړې ساندې يې پيل کړې

اې خدايه خو بدبخته شومه

رڼا مې لکه چې له نړۍ ارمانونو سره وکوچيده په خوا کې يې دې اوبو ګيلاس ايښی ؤ دې هغې څاڅکي يې د رنا پر مخ وپاشل بيا يې يوه سوې چيغه لـه خـولې ووتـه ويې ويل وخدايه لکه چې رڼا ګله مې دې تل لپاره له لاسه ووته، وظالمـانو زمـا رڼـا څه ګناکړې وه دې شاپور اوښکې لکه بـاران روانــې وې څـو يــې دې رڼـا پــه مـخ ولويدې له دې سره دې رڼا سترګې په حرکت راغلې شـاپور کـې يــې نيمـه لـوځې سترګې په زيړ زبيښلې مخ سره ونيوې هغه ته يې وويل:

شاپوره مه وارخطا کيږه، ولې ټول نه مرو، شکر وباســه چــې د خلکــو د حقونــو دې ترلاسه کولو لپاره مرم نه دا چې دې مظلومو د حقونو دې خوړلو لپـاره اخيـرت لـه پليتيو ډکوم

په نکريزو سينګار شوي لاس يې دې لومړي ځل دپاره دې شاپور لاس ونيو هغه تـه يې وويل نړی څومره له ارمانونو سره ده ،هيلې پکې نه بشپړې کيږي ،اوس مې دې اولس په څنګ کې ته هم يوه هيله وې چې يو ځـای مـې ژونـد درسره کـړی وای ،خو قسمت وګوره ،څه کانې کوي ،شاپوره جانه ما وبښه ستا په وړاندې مې ډيره بې انصافي کړې ته مې ازار کړی يې تاته مې غمونه درکـړي سـتا پـه ريښـتينولې مـې شکونه کړي دي ،ته مې تل بې ځايه ځورولی يې ،سره ددې چې زه دې ښلو نه يم ،خو ستا لوی زړه او نرم ميراج هيله مندي راکوي ، دې رسنيز مرکز ټولـوملګرو تـه مې سلام وايه بيا ورته ووايه زما روح که خوشحاله ساتل غواړی نو زما لاره کـه درتـه مناسب مالومېده هغه تعقيب کړې

او بل هغه ډالی چې دې واده لپاره ميلمنو راوړې دي،هغه بې سرپرسته کورنيو تـه ورکړه ، ټولې په يتم خانو باندې وويشئ

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوبله وروستی خبره له دې سره دې رڼا ژبه ودریده یوه وړه سلگی یــې وکــړه ښــی لورته یې ورمیږ تاؤ شو

پای

پکتیا

۱/۲/۱۳۹۷

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library